

Giới thiệu Đã Là Chuyện Của Hôm Qua

Tình yêu là gì, tình yêu có ma lực chi, không phải mỗi người trong chúng ta đều luôn trăn trở ư, làm sao để đứng vững trước cuộc sống này, làm sao để trả lời được, truyện Đã Là Chuyện Của Hôm Qua cũng phần nào muốn nói lên những trăn trở này, cũng như một lời thủ thi thương yêu đầy chân thành đến với bạn đọc. Đây có thể là câu chuyện có chút hài cũng thể có chút vui vẻ, đôi chút khiến độc giả cảm thấy thực sự như tìm được tâm tư của mình, một truyện ngôn tình sâu sắc.

Ngày hôm qua, có thật là đã qua rồi? Diệp Vũ cũng rất muốn an ủi mình như thế. Tiếc là không được. Hắn bị chuyện quá khứ ám ảnh. Đau lòng, oán hận cùng với ghen tuông. Nhưng tại sao hắn vẫn quyết tâm cưới người con gái đó dù 5 năm trước, cô đã nhẫn tâm phụ bạc để hắn ôm nỗi hận lòng ngàn ấy năm trời? “Chuyện qua rồi, quên đi chứ ! Không quên không sống nổi đâu.”

Hà Phương Đông đã xem mọi chuyện xảy ra hôm qua là quá khứ. Người cha không quan tâm, vì tình yêu mà bỏ rơi hai mẹ con, cũng là một câu chuyện cũ. ... Đối với người cứ mãi luyến lưu chuyện cũ, chẳng phải là sẽ càng làm khổ mình sao?

Truyện rồi đi đến đâu, anh và cô vẫn còn đó, vẫn đau đầu nỗi nhớ niềm thương hay cùng dất nhau vượt qua, mời bạn đón đọc truyện để cùng đồng hành với chuyện tình này và theo dõi những truyện khác cùng thể loại như: Âm Áp Như Xưa, Người Phụ Nữ Của Tổng Giám Đốc,...

Bạn đang đọc truyện *Đã Là Chuyện Của Hôm Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đám Cưới

Ngày 27-2 là ngày cưới của Diệp Vũ.

Nếu là một ngày của 6 năm về trước, có lẽ hắn sẽ rất hạnh phúc. Bên cạnh hắn là cô gái hắn đã yêu bằng tình yêu ngày thanh xuân thơ mộng. 24 tuổi, với những lý tưởng, hoài bão, mộng mị của mối tình mà bản thân hắn luôn nghĩ nó là chân thành, thuần khiết nhất trên đời.

6 năm ôm một vết thương, cũng là 6 năm không còn yêu ai được nữa. Dù đôi lúc hắn cũng muốn nghe theo những lời khuyên bảo, lập gia đình, làm tròn bổn phận của người con, sinh con nối dõi tông đường.

Hôm nay Diệp Vũ cưới vợ, đối tượng là người hắn yêu thương tha thiết. Không có hạnh phúc, chỉ là sự chờ đợi trong măn nguyện. Chờ đợi trong cảm giác sáng khoái vì sắp được trả thù!

Cô dâu đặt tay vào tay hắn.

Hơi bối rối bởi chiếc váy cưới khá dài. Cậu bé nhóc bên cạnh thì còn quá bé để giúp mẹ cầm được cái đuôi áo rườm rà.

-Mẹ ơi! Áo dài...

-Niệm Bằng ngoan...Con không cần cầm váy cho mẹ đâu..Con ra kia chơi đi!

-Nhưng váy dài...

-Chú cầm cho...Con đi chơi đi!

Diệp Vũ vỗ nhẹ vào má đứa bé.

Hắn biết người ta có không ít người nhìn vào cái đám cưới này cho rằng Diệp Vũ ngốc khi cưới một cô vợ đã có con 5 tuổi. Đôi khi hắn cũng tự cười mình, đã từng muốn nghe lời khuyên bảo, xem mọi chuyện là quá khứ để quên đi! Song...càng quên càng thấy nhớ...Càng muốn quên thì hận lại càng sâu.

-Vũ...

Tiếng gọi đó!

Vóc dáng cao gầy, đôi kính cận và nụ cười lặng lẽ. Hắn ngỡ ngàng một chút rồi nói như reo:

-Đông Đông...Mày về thật à?

-Ừ.

Chia tay cho cô dâu, Hà Phương Đông nhẹ giọng:

-Chào Tiểu Khiết...Đã lâu không gặp em rồi!

.....Đêm tân hôn. Mọi người đã về hết. Chỉ còn lại trong căn biệt thự nhỏ, dưới chiếc ghế đá, hai người đàn ông ngồi rít từng hơi thuốc:

-6 năm nay tao không gọi được cho mày...

-Ừ...Tao làm việc ở New York, cũng đổi địa chỉ email rồi.

-Hôm nay đến dự lễ cưới cũng là bất ngờ lớn với tao. Tao chỉ còn cách đó để nhắn tin đến mày thôi. Thông cảm vì không có thiệp nhé!

-Chỉ là một lời mời thôi mà...Nhưng mày lên được Facebook thì thật là “tiến bộ”. Tao không có weibo. Mấy năm nay tao chỉ lên toàn lên face vì khá thích trò Happy Farm trong đó.

-Ừ...

Lại thêm một hơi thuốc.

Phuong Đông nhìn đồng hồ:

-Hơn 11 giờ rồi. Vào với Tiêu Khiết đi...Dù gì cũng là đêm tân hôn mà...

-Theo mày nghĩ...Tao có sai lầm không?

-Sai lầm gì?

-Chuyện tao và Tiêu Khiết...Mày hiểu mà...

-Tao không biết vì sao Tiêu Khiết phản bội mày...Nhưng gần đây năm cô ấy sống và nuôi con một mình, tao rất khâm phục sự hy sinh đó. Một người mẹ tốt không thể là một người nhân cách xấu xa được...Dù thế nào, trẻ thơ là vô tội.

Trẻ thơ vô tội...Gương mặt bé Niệm Bằng hiện ra, nụ cười răng sún, ánh mắt tròn to, long lanh.

-Tao có thể là ông chồng tồi nhưng không phải là lão bố dượng độc ác đâu. Yên tâm!

-Thế thì hạnh phúc nhé! Tao về...

Có những chuyện không thể nói quên là có thể quên.

Men rượu không làm Diệp Vũ say, nhưng một nỗi đau khác lại làm hấn bản thân không muốn đi tiếp nữa.

Vẫn phải đối diện.

Đêm sẽ rất dài...

....Trên chiếc giường tân hôn trải nệm trắng tinh, có hai bóng người lặng lẽ. Người đàn ông không hề quan tâm tới biểu hiện trên mặt người phụ nữ, điên cuồng vui đập. Người phụ nữ nằm yên như pho tượng, môi cắn chặt, mắt đỏ hoe.

Tiêu Khiết thật sự không hiểu đã hận cô như vậy, tại sao Diệp Vũ lại phải dùng mọi cách để cưới cô? Còn cô...dù đã biết đâm đầu vào là chuốc lấy bao nhiêu nhục nhã, bề bộn cho riêng mình, sao cô vẫn chấp nhận lấy anh?

Không phải chỉ vì số tiền anh bỏ ra để trả tiền phẫu thuật cho Niệm Bằng quá lớn. Dù là một kế toán nghèo sống kham khổ bên con trai, song nếu đã bán mình, bán cho anh để chịu bao điều sỉ nhục chẳng thà cô bán cho những gã đàn ông đang đeo đuổi mình, chẳng phải vẫn được tiền mà còn được nâng niu trân trọng hơn sao?

Bây giờ...Đau...Đau lắm!

Tiêu Khiết cắn chặt răng chịu đựng sự vui đập của chồng. Anh không hề biết đến nỗi đau đớn của cô, vẫn điên cuồng chà đạp. Thân thể này, hình vóc đó, từng là một thứ trân bảo được anh nhẹ tay ôm ấp, lo lắng sự mạnh bạo của mình có thể làm cô phải đau...

-Tại sao...Tại sao lại không khóc chứ?

Diệp Vũ xoay Tiêu Khiết đối diện với mình. Thực sự phát điên khi nhận ra rằng, hận lắm song lúc kề cận, cái mùi hương nhẹ nhàng từ làn tóc rối, cảm giác chạm vào da thịt mịn màng vẫn làm cho lòng người điên cuồng. Để rồi trong phút giây say đắm nhất, nhìn gương mặt thanh tú hằn lên vẻ chịu đựng của cô, lòng hấn lại đau...Liệu với người đàn ông ấy, cô đã trầm luân thế nào? Khuôn mặt này có hiện lên nụ cười mãn nguyện như 6 năm trước, lần đầu tiên Tiêu Khiết thuộc về Diệp Vũ, trọn vẹn thể xác lẫn tâm hồn trong một con say?

Lại một cơn đau xộc tới. Tiêu Khiết vô thức bật lên một tiếng rên...

Thời gian dài đến thế không có khát vọng, cũng không có gần gũi đàn ông khiến Tiêu Khiết oằn người, cố giảm bớt sự thống khổ khi hấn hung hăng xâm nhập. Dừng lại một chút bởi gương mặt đang cau lại kia, lòng Diệp Vũ dâng lên một nỗi nghi ngờ:

-Em...em đau lắm à?

-Xin anh...xin anh nhẹ cho một chút. Em.em đau lắm Đau...

Tiêu Khiết chịu đau rất dõ. Khi đi chích thuốc, nhìn thấy kim cô đã run rẩy. Lúc sinh Niệm Bằng, Tiêu Khiết gần như mê man, ngất lịm cả ngày.

Diệp Vũ hơi chậm lại. Nãy giờ chỉ có điên cuồng phát tiết, hấn không màng tới cảm giác chặt chẽ dưới thân mình.

Có con trai nhỏ, nhưng bên trong Tiêu Khiết lại không kém gì thiếu nữ. Không phải chỉ là một lần thôi chứ? Một lần...

Hấn giật mình...

Một lần!

Không phải là không có khả năng.

Bàn tay nhẹ nhàng vuốt gương mặt tái đi vì đau, Diệp Vũ khẽ kháng hôn lên bờ vai trần trắng mịn. Tay của hấn dò xuống ngực, sờ lên đôi gò mềm mại... Phản ứng tức thời, Tiêu Khiết né sang bên, má đỏ hồng như người say rượu.

Cô vốn không cần phải che giấu hấn. Cũng không cần gạt Diệp Vũ. Không phải hấn đã bao lần tàn nhẫn nhục mạ cô... Tiêu Khiết cũng biết, hấn cưới cô chỉ tìm cơ hội hành hạ, mong có thể làm mình vui đi nỗi đau kéo dài 6 năm nay...

Giờ đây mọi chuyện dường như có một khúc mắc nào đó, làm lòng Diệp Vũ chùn xuống. Hấn vươn tay ôm lấy Tiêu Khiết sát vào người. Hai làn da trần trụi chạm vào nhau. Cô rùng mình tránh né, thân thể nóng bừng.

Hấn chột dụi dằm hơn.

Ôm ấp, vỗ về, trút xuống vóc dáng mảnh mai những nụ hôn nhẹ nhàng, dẫn dắt...

Tiêu Khiết hoàn toàn thụ động trong vòng tay hấn.

Một là tên đó quá vụng về, hai là...Hai là một lần nữa có lẽ cô lại gạt hấn...Thực sự chẳng có gã đàn ông nào từng cùng Tiêu Khiết ân ái, ngoài đêm hạnh phúc triền miên cô dâng hiến cho hấn trong cơn say 6 năm về trước? Chỉ một cơn say!

Diệp Vũ không phải là một kẻ khờ khạo. Khi lý trí trở lại, hấn càng không phải là một kẻ vô tâm.

Bạn đang đọc truyện *Đã Là Chuyện Của Hôm Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Làm Cho Rõ

Đến khi Tiêu Khiết thức dậy, trời đã sáng rõ. Cảm giác mệt mỏi, thân thể đau nhức khiến cô không muốn bước khỏi giường.

Nhưng mà...

Nhìn đồng hồ, đã gần 6 giờ sáng. Sắp tới giờ Niệm Bằng đi học, rồi Diệp Vũ cũng phải đi làm.

Cô bật dậy ngay...

Không còn thời gian xấu hổ vì những dấu đỏ hằn trên cổ, Tiêu Khiết vội vàng làm vệ sinh cá nhân...

Phía dưới có tiếng người...

Diệp Vũ vừa bồng Niệm Bằng khỏi nhà vệ sinh.

-Mẹ...

Cái vóc dáng nhỏ nhắn chạy đến ôm chân mẹ. Cúi xuống, hôn lên má con, Tiêu Khiết dịu dàng:

-Niệm Bằng dậy rồi à? Ngoan quá!

-Chú...chú kêu con dậy. Chú còn tắm cho con nữa.

Nhìn kỹ lại, mái tóc của Niệm Bằng vẫn còn ướt. Người Diệp Vũ cũng ướt nước...Nhưng gương mặt anh không còn cau có mà có vẻ rất vui.

-Làm phiền anh quá...Cám ơn anh...

-Em làm thức ăn sáng đi. Một lát tôi đưa Niệm Bằng đi học cho.

-Nhưng mà...

-Đi với chú nhé Niệm Bằng. Chú cho con đi xe đẹp, chạy êm lắm...

-Dạ.

Bữa cơm sáng đầu tiên của gia đình họ. Niệm Bằng vẫn còn hết sức rụt rè.

Tiêu Khiết đã chuẩn bị tinh thần đón chờ “giông bão” từ Diệp Vũ. Khi sắp đến ngày cưới, hấn luôn tỏ ra hấn học, còn tra tấn tinh thần cô bằng những lời rất khó nghe.

Tiêu Khiết chấp nhận tất cả. Thà rằng không biết. Nhưng 6 năm qua, biết những chuyện xảy ra cho Diệp Vũ, lòng cô luôn cảm thấy áy náy không yên. Thêm chuyện mới. Diệp Vũ bỏ tiền ra cứu Niệm Bằng. Vẫn là cô nợ anh...

-Sao em ăn ít vậy?

Một quả trứng muốn được gấp vào chén cho Tiêu Khiết. Diệp Vũ đang nhìn cô, biểu hiện không hề có vẻ khác lạ gì.

-Tôi...tôi no rồi.

-Niệm Bằng ăn no rồi.

Tiếng trẻ con non nớt. Diệp Vũ gác đĩa, lấy khăn lau miệng cho cậu nhóc:

-Vào rửa mặt, thay quần áo rồi đi học. Chú cho Niệm Bằng 15 phút. Nhanh lên!

....Trên chiếc xe đang bon bon trên đường, Niệm Bằng nhìn ra ngoài cửa kính, rụt rè giật giật tay Diệp Vũ:

-Chú ơi chú!...Không phải đi đường này chú ơi! Chú đi sai rồi...Trường của con không có ở đây...

-Ngoan – Diệp Vũ bẹo má nó- Hôm nay chú dẫn Niệm Bằng đi đến một nơi vui lắm...

-Không được đâu...Phải đi học...-Niệm Bằng meo mào – Mẹ và cô Tăng sẽ phạt...Đau lắm!

-Mẹ và cô Tăng không biết đâu. Chỉ cần Niệm Bằng không nói, chú cũng không nói thì không ai biết đâu.

-Nói dối ạ? Mẹ không cho đâu.

-Không phải là nói dối- Hấn nhếch môi cười, cảm thấy thật mỉa mai. Tiêu Khiết dạy con không nói dối nhưng lại sau lưng Diệp Vũ, dối trá biết bao lần- Chỉ là không nói cho mẹ biết. Hơn nữa chỉ đi có một chút, sau đó đi học trễ. Chú sẽ xin phép cô Tăng cho.

-Dạ...

Niệm Bằng miễn cưỡng bằng lòng. Chú rất đáng sợ, mẹ còn sợ chú...Nếu cãi lời, có thể chú sẽ đánh cả mẹ và Niệm Bằng. Mẹ đánh đã rất đau, chú to lớn vậy, có lẽ đánh còn đau hơn.

Đến bệnh viện, Diệp Vũ một tay bồng Niệm Bằng, một tay đẩy cửa bước vào phòng của Chu Kiều.

-Con gió nào thổi anh tới đây vậy? Còn đây là...?

-Đây là con trai của Tiêu Khiết...

-Con của chị Tiêu Khiết? Vậy là...

-Anh muốn em giúp anh thực hiện lấy mẫu xét nghiệm, xem anh...anh có phải là cha của nó không?

Một lần không phải là không được.

Sáng sớm, không nhận được Diệp Vũ khoác lại áo, bước sang phòng của Niệm Bằng.

Thằng bé có lẽ không quen xa mẹ... Hình như cũng đã khóc. Người cong lại như con tôm, tui thân ôm lấy gối.

Trong giấc ngủ, nó ngây thơ như một thiên thần.

Chỉ có đôi mày rậm hơi nhíu lại... Giống... Diệp Vũ nhớ lại mẹ cũng từng nói, hăn khi ngủ rất xấu, mày cứ nhíu lại, trông rất khó coi.

Mày rậm.

Chiếc mũi cao này là của Tiêu Khiết... Chỉ có đôi mắt... Đôi mắt nâu... Sao giờ hăn mới thấy, đôi mắt màu nâu nhạt. Mắt Diệp Vũ cũng có màu nâu.

5 tuổi. Chia cách 6 năm. Lần quan hệ cuối cùng...

Đậu Kiều sưng sờ không kém:

-Quả thật... nó có nhiều nét rất giống anh... Được rồi... Em cũng không tin, con người như chị Tiêu Khiết lại phản bội anh và nhanh chóng có con cùng người khác.

Cô nhanh chóng ôm lấy Niệm Bằng:

-Niệm Bằng ngoan... Cô Kiều Kiều cắt móng tay và tết gọn tóc lại cho con nha... Sau đó sẽ cho con về với chú...

-Dạ...

...Trẻ con hồn nhiên. Thoáng chốc Niệm Bằng đã quên mất cô giáo, quên mất lớp học, chỉ chú tâm vào ly kem.

-Ngon không?

-Dạ ngon...

-Niệm Bằng này... Chú hỏi nhé?

-Dạ?

-Con... từ nhỏ đến lớn... Con có bao giờ trông thấy ba chưa?

-Dạ... chưa!

-Sao vậy? Mẹ không nói cho con biết ba con làm gì?

-Dạ... Mẹ chỉ nói... ba đi làm rất xa. Khi con lớn, ba sẽ về...

Ba sẽ về...

Tay Diệp Vũ run run...

Gạt hăn sao?

Nếu đây là con hăn... Là giọt máu kết tinh từ đêm hạnh phúc năm nào thì đâu là sự thật? Tiêu Khiết có phản bội hăn, vì tiền mà buông rơi tình yêu của hai người?

.....Khi Diệp Vũ về nhà, nhà cửa đã gọn gàng và ngăn nắp.

Nhớ lại ý định trước đây của mình khi cho người giúp việc nghỉ ngơi, nhằm mục đích cưới vợ về để cô phải hầu hạ, Diệp Vũ nhún vai tự giễu mình. Hóa ra, khi đầu óc mờ mịt vì ghen tuông, con người cũng trở nên thật nhỏ nhen.

- Anh về rồi à?

Diệp Vũ nhìn bóng người phụ nữ đang luồn tay trong bếp... Giống như một gia đình... Nếu Niệm Bằng là con của hăn thì hạnh phúc sẽ càng trọn vẹn. Hăn sẽ không còn thù hận nữa. Chuyện xưa cũng không cần tìm hiểu. Như Hà Phương Đông từng nói, đều đã là chuyện của hôm qua...

-Ừ... Trưa nay em nấu món gì vậy?

-Em nấu cháo cá... Lúc sáng đi chợ thấy cá rất tươi nên em mua về. Em chưa một con to để làm bữa tối...

-Tối nay cả nhà chúng ta sẽ đi ăn nhà hàng vậy. Niệm Bằng rất thích ăn kem. Anh sẽ gọi món kem Italia cho con...

Thái độ dịu dàng, không còn gay gắt của hắn khiến cho Tiêu Khiết không khỏi ngạc nhiên. Cô vốn đã chuẩn bị tinh thần đón nhận sự hành hạ từ Diệp Vũ, dù thế nào cũng xem như là bù đắp vì đã làm hắn đau lòng suốt ngần ấy năm trời.

- Chắc Niệm Bằng sẽ thích lắm...

-Ừ!

Hai tiếng sau, Diệp Vũ và Hà Phương Đông cùng đối diện nhau trong một quán ăn nhỏ...

-Cà phê vẫn thơm như xưa.

-Ừ.

-6 năm rồi còn gì...

-Hẹn tao ra đây không phải để thưởng thức cà phê thôi đấy chứ? Muốn gì?

-Mày là người cuối cùng trong đám bạn bè chúng ta gặp lại Tiêu Khiết. Mày thấy cô ấy lúc đó thế nào?

-6 năm trước à?

Tiêu Khiết có vẻ tiêu tụy... Khi gặp Phương Đông, cô đang làm người phục vụ trong một cửa hàng... Gặp anh, cô quay đi rất nhanh, sau đó thoáng chốc đã đi như chạy. Gọi Hà Phương Đông vô tâm cũng được. Nhưng một khi cô đã muốn trốn tránh, anh nhất định sẽ chẳng làm phiền tới Tiêu Khiết làm gì.

-Không nhớ nữa. Thấy cô ấy hơi ốm. Vậy thôi...

-Tao muốn làm cho rõ một chuyện.

-Chuyện gì?

-Chuyện cô ấy phản bội tao... Chuyện Niệm Bằng... Nó... nó có phải là con tao không?

-Sao lúc đó mày không làm cho rõ?

-.....

Im lặng... Im lặng vì không biết nói gì.

-Bây giờ lật lại, có ích gì? Chuyện đã qua lâu vậy rồi mà.

-Tao không muốn trong lòng vướng một cái gai.

-Nếu Niệm Bằng không phải là con ruột của mày thì sao? Mày sẽ làm như những gì mày dự định trước đây, hành hạ Tiêu Khiết cho đến khi cả hai sút đầu chảy máu, đau khổ đều sao?

-Tao...

-Hận một người là hận cả đời... Chuyện cũng đã qua rồi, tại sao còn phải truy cứu làm gì... Yêu và cưới người mình yêu cũng là một hạnh phúc... Hành hạ người ta, bộ sẽ làm mình dễ chịu hơn sao?

-Tao thừa nhận tao ích kỷ.- Diệp Vũ dụi thuốc – Mỗi lần nhớ tới cảnh cô ta và người đàn ông khác, lại còn có con, tao chỉ muốn giết cô ta cho hả giận.

-Thế là yêu quá hóa cuồng rồi. Không yêu mắc mớ gì ghen, có phải không?

Phương Đông nhấp một ngụm trà. Với Diệp Vũ, anh không bao giờ muốn tranh luận. Đơn giản là do quan niệm hai bên trái ngược. Đối với Hà Phương Đông, chỉ cần hôm nay tốt, không cần quan tâm ngày hôm qua chuyện gì đã xảy ra, xấu tốt thế nào.

-Là bạn bè thì giúp mày một chút. Tao sẽ tìm hiểu những chuyện xảy ra trong 6 năm qua... Chỉ mong mày nhớ. Trẻ con là vô tội. Dù thế nào cũng không nên đụng tới đứa nhỏ. Nó vô tội. Hận thù của người lớn, đừng lôi con nít dính vào...

Bạn đang đọc truyện *Đã Là Chuyện Của Hôm Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Con Trẻ

Kính gửi Phụ huynh em Tiêu Niệm Bằng...

Cầm phong thư nhà trường gửi trên tay, trong lòng Diệp Vũ có chút khó chịu. Trong lúc đứa trẻ vẫn cười tươi, liếm cây kem hân đưa cho:

-Chú ơi...Minh về nhà ha chú!

-Ừ...

-Hôm nay con được nhận phiếu khen. Bài vẽ gia đình của con được cô giáo tuyên dương đấy.

-Giỏi quá...Vậy Niệm Bằng muốn chú thưởng gì cho con nè?

-Dạ..không cần...Mẹ nói điểm cao không cần thưởng. Chỉ cần con vui là tốt rồi.

Diệp Vũ bật cười, bỗng nhiên cúi xuống bẻ bóng lấy Niệm Bằng trên tay.

Chuyện ngày hôm qua cứ để thuộc về ngày hôm qua.

Trẻ con không có tội...Chỉ là người lớn tội lỗi thôi...

Hai tuần chung sống trong một mái nhà, tiếng Niệm Bằng bi bô trò chuyện bên mẹ vốn đã trở nên thân thuộc. Tuy thằng bé có phần sợ hãi...Nhưng bây giờ nó cũng đã chịu tíu tít trò chuyện với Diệp Vũ rồi.

Nếu Niệm Bằng không phải con ruột...Diệp Vũ sẽ làm gì?

Hắn vốn là người ích kỷ, cố chấp đến cực đoan. Thêm tính chiếm hữu mạnh mẽ. Hắn có cam tâm nuôi con người khác, có thể để mọi chuyện như ngày hôm qua, không nhớ lại chút gì?

-Chú ơi...Minh lại đến chỗ cô Kiều Kiều sao?

-Sao Niệm Bằng biết?

-Con đường này từng đi rồi...Niệm Bằng cười tươi- Chạy qua cái biển quảng cáo kia là chỗ lần trước con ăn kem với chú.

-Ừ...Con thích cô Kiều Kiều không?

-Dạ..thích. Nhưng không thích bằng ca82 Đan Đan ở nhà cũ, chú Tư Đồ...Con nhớ cả ông bà ngoại nữa.

-Ừ...Chủ nhật này chú chở mẹ và con về thăm ông bà ngoại nhé. Chịu không?

-Dạ chịu...

Nó bất ngờ hôn Diệp Vũ.

Nụ hôn khiến lòng hắn vừa ấm áp, vừa lại ngẩn ngơ.

-Con thương chú không Niệm Bằng?

-Thương ạ. Con thương chú mà...

Diệp Vũ mấy ngày qua thường hay hỏi câu đó. Hắn thích ôm Niệm Bằng đặt lên vai, công kênh để đôi lấy tiếng cười khanh khách. Tiêu Khiết hay len lén nhìn hai người bọn hắn. Cô muốn nói gì đó, nhưng sau đó lại thôi.

Nếu Niệm Bằng không phải con ruột, Diệp Vũ sẽ làm gì nó? Như những người cha dượng hung dữ khác, đánh đập, la hét hay lạnh lùng với Niệm Bằng? Khuôn mặt ngày thơ này sẽ không còn nhìn hắn mà cười nữa. Niệm Bằng sẽ như ngày đầu mới gặp, rụt rè nép sau lưng Tiêu Khiết, nhìn hắn bằng ánh mắt dè phòng.

-Chú ơi!

Tiếng gọi của Niệm Bằng đánh thức Diệp Vũ. Hắn ngẩn ngơ:

-Sao con?

-Qua khỏi bệnh viện rồi ạ. Chú đi xa một quãng rồi.

-Anh...

Đậu Kiều đã đợi sẵn trong phòng. Cô nhìn Diệp Vũ bằng ánh mắt thật phức tạp. Trái tim hần đập thình thịch trong lồng ngực, nửa muốn biết lại nửa không.

-Ừ...

-Con chào cô Kiều Kiều...

-Niệm Bằng ngoan quá- Đậu Kiều quay sang cô y tá- Để cô này dẫn con đi mua kẹo nhé, kẹo vitamin C tốt cho sức khỏe lắm.

-Dạ...

Mắt Diệp Vũ nhìn xấp giấy xét nghiệm trên tay Kiều Kiều, giọng lạc hẳn đi:

-Có...có rồi à?

-Có từ mấy ngày trước...Em định gọi cho anh đến lấy...Nhưng mà thôi...Cứ để khi nào anh đến thì sẽ đến thôi.

Diệp Vũ dang tay ra định cầm lấy xấp giấy. Đậu Kiều bỗng giật lại, nhẹ nhàng:

-Nếu Niệm Bằng không phải con anh, anh định làm gì?

Tay hần run run...

Diệp Vũ sợ...Giọng cũng khàn đi:

-Kiều Kiều.

-Em muốn biết thật mà. Anh sẽ làm gì Niệm Bằng và chị Tiêu Khiết đây?

Đậu Kiều là em gái của Đậu Phi Phi, bạn thân của Tiêu Khiết thời đại học. Hai chị em cô từng bao lần nuôi tiếc khi mối tình tuyệt đẹp của hai người tan vỡ. Phi Phi lấy chồng ở Canada nhưng vẫn luôn tìm kiếm tung tích Tiêu Khiết, tiếc là tắm cá bóng chim.

-Anh...

-Anh sẽ làm gì chị ấy? Với Niệm Bằng...

-Anh không biết...Nhưng anh thấy mình rất là trẻ con và hèn hạ. Anh từng nghĩ sẽ hành hạ, cho Tiêu Khiết sống không bằng chết. Nhưng rồi...anh thấy, anh có quyền gì mà làm như vậy chứ? Còn Niệm Bằng nữa...Anh không muốn...Không muốn nó ghét anh.

-Anh!

Tay Diệp Vũ buông thõng. Đậu Kiều mắt cũng rung rung.

-Anh đọc kết quả đi!

Diệp Vũ khựng lại. Mắt vô thức nhìn về phía trước. Bên trong...

Bên B và bên A độ tương thích là 99,9%. Là cha- con ruột.

Trời đất như rạn vỡ...

Niềm vui sướng...Sau đó là rồi ren cùng tận...

Chuyện ngày xưa...Chuyện của hôm nay...

-Chú ơi! Kẹo...

Con hần gọi hần là chú, lại mang họ mẹ, bao năm bị người ta chê cười...

-Anh!...

-Cảm ơn em! Niệm Bằng...Thưa cô rồi về đi con...-Diệp Vũ buông rơi cả tờ xét nghiệm, cuống quýt cúi xuống ôm lấy Niệm Bằng -Hôm nay mẹ nói mẹ có làm nhiều đồ ăn ngon lắm...Chờ...chờ cha con mình về ăn...Đi con...

-Dạ...Thưa cô Kiều Kiều, Niệm Bằng về...

Trên xe, Niệm Bằng lại mở đôi mắt to tròn, yếu ớt lên tiếng:

-Minh lại đi đâu nữa hả chú?...Sao không về nhà?

-Mấy hôm trước mẹ có nói Niệm Bằng sắp vào Tiểu học mà. Đi mua cho con cặp và sách vở mới nữa.

-Nhưng còn tới 3 tháng nữa chú ơi...

-Mua trước đi con...

Hắn bỗng nhiên muốn bù đắp tất cả cho con trai mình. Bù đắp yêu thương, bù đắp những gì có thể làm. Một đứa trẻ con cần gì chứ? Sách vở, quần áo, đồ chơi mới. Con của Diệp Vũ. 5 năm rồi, hắn đã ở đâu?

-Chú ơi! Minh về đi chú....Mẹ lo...5 giờ rồi...

-Con không mua gì sao?

-Dạ...thôi! Minh về đi chú...-Niệm Bằng bắt đầu meo meo- Niệm Bằng không có về trễ bao giờ hết...Niệm Bằng muốn về với mẹ thôi!

-Ừ...Minh về! Niệm Bằng ngoan...- Diệp Vũ lúng túng dỗ dành- Minh về thôi con.

Điện thoại reo. Niệm Bằng nín khóc, ngoan ngoãn nhặt lấy điện thoại, đưa về hướng hắn. Đôi mắt đen tròn vẫn còn rướm nước, nhưng môi lại cười, rất tươi.

Tiếng của Hà Phương Đông chậm rãi vang lên:

-Tao có kết quả điều tra rồi...Tối gặp tao nhé, 7 giờ tối nay tao lên máy bay...

Nhìn đôi mắt ngược lên chờ đợi của Niệm Bằng, Diệp Vũ trả lời ngay:

-Xin lỗi mày...Nếu mày bận thì cứ đi trước đi. Cái đó gửi sau cho tao cũng được. Tao phải đưa Niệm Bằng về, hơn nữa...

-.....

-Tiêu Khiết đang chờ cha con tao.

Cha con?

Hà Phương Đông mỉm cười khi điện thoại bên kia vừa cắt.

Không cần thiết nữa sao?

Cũng tốt.Chuyện hôm qua cứ để thuộc về hôm qua vậy. Quan trọng nhất là Diệp Vũ đã biết, hiện tại nó cần gì và phải làm gì!

Phương Đông đẩy cao cặp kính.

Trả lại vùng trời hạnh phúc cho đôi bạn trẻ. Như 6 năm trước đã từng từ bỏ. Đôi mắt của Tiêu Khiết vẫn luôn trong sáng. Mong là em sẽ mỉm cười tươi tắn như lần đầu tôi mới gặp em

Bạn đang đọc truyện *Đã Là Chuyện Của Hôm Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Hào Môn Vốn Sâu Như Biển

Đồng hồ đã qua con số 5 mà Diệp Vũ vẫn chưa đưa Niệm Bằng về. Dù biết không nên làm phiền anh, song Tiêu Khiết vẫn đành gọi điện. Giọng cô đầy sự lo âu:

-Alo...Anh Diệp Vũ phải không? Anh đã đón Niệm Bằng chưa? Sao giờ chưa về? Em...

-Anh đưa Niệm Bằng về ngay. Em nấu cơm chưa?

-Dạ rồi...

-Anh và con về ngay...

Cô nghe tiếng Niệm Bằng cười khanh khách qua điện thoại...

Anh và con?

Tiêu Khiết cũng từng tự hỏi, mình có nên nói cho anh biết, Niệm Bằng là con ruột của anh không?

Nhưng nói thật để làm gì cơ chứ? Để xin của anh chút trách nhiệm và lòng thương hại. Để anh không hận cô nữa. Để anh thấy rằng mình đã sai trong suốt 6 năm khi cho rằng cô là người phản bội hay sao?

Thật ra, chuyện 6 năm trước, anh và cô ai mới là người có lỗi? Ai là người phải nợ ai?

Không cần truy cứu nữa...Dù sao đã là quá khứ. Coi như Tiêu Khiết nợ Diệp Vũ. Giao kèo 1 năm là để trả đủ nợ cho anh.

Chuông cửa reo.

Diệp Vũ về...

Tiêu Khiết tự cười mình, bao giờ đã giống như một người vợ chờ đợi chồng mỗi buổi chiều về...

Cửa mở...

Cô ngờ ngàng:

-Ba mẹ...Niệm Tâm!

...Tay rách nát mang những đặc sản nhà nghèo mang tới. Tiêu lão đứng sững lại đôi chút. Con gái ông...Tiêu Khiết thực sự đã gầy đi rất nhiều.

Ông càng đau lòng hơn khi cô con gái nhỏ một mình phải chống đỡ nơi chốn phồn hoa đô hội. Thêm đứa cháu đáng yêu nhưng nhiều bệnh...Bây giờ nó ở trong ngôi biệt thự cao cấp này, bên cạnh người đàn ông đó, có nghĩa là lại một lần nữa tự chui đầu vào rọ, vướng thêm không ít khổ đau.

-Ba mẹ đã bán hết nhà cửa ở quê. Chỉ được có 15 vạn. Con mang trả cho cậu ấy đi rồi theo ba mẹ về. Chúng ta có rau ăn rau, có cháo ăn cháo nhưng cả nhà có nhau. Vậy là đủ rồi con à!

Người cha của Tiêu Khiết vẫn hiền lành như thế. Vẫn bao dung như thế. Bao lần con cái gặp trắc trở, sai lầm, ông vẫn không một lời than trách. Chỉ có vòng tay luôn mở rộng đón chờ con.

Tiêu Khiết làm sao nhẫn tâm để cuối đời ba mẹ mình phải lay lắt đầu đường xó chợ. Ngôi nhà đó, mảnh đất đó là của ông bà nội để lại, là gia tài quý giá nhất của ba cô.

-Ba à...Con...Thực sự số tiền này...không cần đâu...Anh Diệp Vũ không buộc con phải làm gì hết. Là con muốn Niệm Bằng có cha nên mới chấp nhận anh ấy. Dù sao thì...

-Niệm Bằng cũng là con của con mà.

Diệp Vũ bỗng dưng xuất hiện.

Người đàn ông này hẳn từng gặp 6 năm trước khi theo Tiêu Khiết về quê.

Ông lam lũ, chất phác trong dáng điệu quê kệch. Nhưng tấm lòng của ông, sự yêu thương của ông dành cho gia đình thì thật ấm áp và đáng kính biết bao.

-Chào cậu...

Tiêu Khiết chết sững bởi câu Diệp Vũ vừa nói "Niệm Bằng là con của con mà".

Anh đã biết?

Tiếp theo anh sẽ làm gì?

-Con mời ba mẹ vào nhà...Con có chuyện muốn thưa cùng ba mẹ.

Căn phòng khách của Diệp Vũ bình thường vốn lạnh lẽo, hôm nay có khá đông người.

Niệm Bằng đưa đôi mắt ngây thơ nhìn ông bà ngoại, mẹ, cậu ba và “chú”. Sao mọi người đều không nói gì? Đều là im lặng nhìn nhau

-Mẹ ơi! Con...đói...

-Niệm Bằng ngoan...-Niệm Tâm cười hiền – Lại đây với cậu. Cậu đưa con đi ăn nhé?

-Dạ...

Còn lại những người trong câu chuyện cần giải quyết. Tiêu lão hắng giọng:

-Cậu định thế nào?

-Niệm Bằng là con trai con...Tiêu Khiết là vợ của con...Con xin ba mẹ cho con được bù đắp những thiếu sót trong 6 năm nay.

-Vợ của cậu? Cậu và con tôi có đăng ký kết hôn không?

Đăng ký kết hôn?

Diệp Vũ chỉ nghĩ một đám cưới để tuyên bố với mọi người quyền sở hữu. Sau 1 năm, khi Tiêu Khiết đã phải chịu đủ hành hạ, hắn mới có thể dẹp mối hận xưa, làm lại từ đầu.

Hoàn toàn không ràng buộc pháp lý, không cho con người ti tiện như cô ta hưởng quyền lợi người vợ, có thể gây khó khăn cho Diệp Vũ sau này.

-Con và Tiêu Khiết chưa có đăng ký kết hôn. Nhưng mà...

-Cũng không có vẻ quê tế tổ, thăm bà con họ hàng. Cậu cũng không đưa Tiêu Khiết nhà tôi sang thăm nhà cậu. Đám cưới thực chất là một cái cớ để cậu thuận tiện, ngang nhiên hành hạ nó thôi. Tôi nói có đúng không?

-.....

Diệp Vũ im lặng. Tiêu Khiết cũng không thể nói gì.

-Con gái tôi không phải là tiểu thư danh giá gì. Nhưng nó là do chúng tôi sinh ra. Đến bây giờ, tôi vẫn tự hào con tôi là người trong sạch. Lương làm kế toán của nó 1 tháng chỉ có 3500 tệ, quả thật ít ỏi nhưng nó không bán thân, không làm việc gì xấu hổ. Cậu không có tư cách gì để khinh rẻ nó, xem nó là người tồi tệ để chà đạp cho thỏa mãn lòng tự ái của cậu. Con gái tôi tôi xót. Dù cậu có gia tài hàng tỷ, tôi cũng không để cho con gái mình làm vợ cậu đâu.

Lòng Diệp Vũ rất đau...Đau vô hạn...Người cha này không đánh hắn, không nặng lời với hắn, nhưng những lời nói của ông còn hơn những lưỡi dao bén cắt vào tâm hắn...Hắn là gì chứ?...Cứ tự cho là mình đúng...Diệp Vũ lấy tư cách gì để khinh bỉ Tiêu Khiết...Lấy tư cách gì để mua cô như một món hàng

-Ba...là con cam tâm tình nguyện trả nợ cho anh ấy. 6 năm trước con vì tự tôn của mình bỏ rơi anh ấy. Con hại Diệp Vũ mất hết lòng tin...Con có lỗi...

Bao giờ cũng là đứa con gái khờ khạo của ông đứng ra nhận lỗi. Chỉ có nó có lỗi thôi sao?

Tiêu lão không thể quên cái đêm Tiêu Khiết trở về từ Thượng Hải, cổ mỉm cười, tỏ ra cứng cỏi nói với ông trong nước mắt:”Con và Diệp Vũ chia tay rồi”...

Ừ, thì chia tay.

Khi con gái dẫn chàng trai trẻ này về, quả thật ban đầu ông bà rất thích. Tuổi tắn, tràn đầy sức sống và tư tưởng chín chắn. Ông bà đã nghĩ sau khi con kết hôn, sẽ bán một phần mảnh vườn, cộng thêm tiền lương của vợ chồng chúng nó trả góp đợt đầu một căn hộ ở Thượng Hải. Phải làm việc trên đó sau này mới có hy vọng khá lên chứ về quê heo hút, rồi sẽ như đời cha mẹ, cả đời chỉ biết lo cơm áo gạo tiền.

Cho đến khi người đàn ông đó xuất hiện.

Ông ta có con trai, ông bà cũng có con gái. Nhà ông ta giàu có nên con được ăn học bên Mỹ, tương lai tươi sáng. Tiêu lão nghèo, chỉ có thể cho con gái học cao đẳng, kiếm cho mình một nghề lương thiện mà làm. Tiêu Khiết con ông tuy không phải là thiên kim tiểu thư cao quý nhưng nó là bảo bối trong lòng ông bà. Làm sao mà vì yêu một đứa con trai, lại bị khinh khi đến vậy?

Tiêu Khiết cũng rất lý trí.

Gia cảnh tuy đạm bạc nhưng ba mẹ cô đã hy sinh cả cuộc đời cho con gái. Một nắng hai sương trên cánh đồng, tối về còn đan lát kiếm tiền thêm. Tiêu Khiết nhớ, khi cô lên Thượng Hải thi cao đẳng, cha cô đã bắt chấp nguy hiểm, nhận lời làm phu khuôn vác thuốc lá lậu sang biên giới, kiếm mấy ngàn tệ làm lộ phí cho con yên tâm học hành.

Tấm thân ba mẹ sinh ra, không phải để cho người ta vui đập, càng không thể để người ta khinh khi vì trót yêu một công tử hào môn.

Tiêu Khiết cũng như cha mẹ, không hy vọng chồng tương lai của mình phải thật giàu có. Chỉ cần anh yêu thương cô là được. Suốt mấy năm học tập, Tiêu Khiết cũng được nhiều thiếu gia đeo đuổi, song cô không dám yêu họ. Bản thân Tiêu Khiết hiểu rất rõ, cách biệt giai cấp nghiệt ngã đến dường nào.

Trời khéo trêu ngươi khi cô gặp Diệp Vũ.

Trong công ty Tiêu Khiết làm thực tập sinh ngày đó, Diệp Vũ là kiến trúc sư chính tuy mới ra trường được vài năm. Anh thích cô và đeo đuổi. . .Tiêu Khiết xiêu lòng bởi chính con người anh. . .Nồng nổi, cuồng nhiệt nhưng cũng tinh táo và lý trí đến kỳ lạ. . .Dù đêm đó, cô không tinh táo và Diệp Vũ cũng không kèm chế được mình. Nhưng thuộc về anh, được Diệp Vũ yêu, đối với Tiêu Khiết, không còn gì nuôi tiếc.

Say đắm như thế, nhưng cũng chính cô quyết định cắt đứt là cắt đứt. Lạnh lùng, tàn nhẫn đến nỗi bản thân Tiêu Khiết cũng phải rùng mình.

Cô không có lỗi gì để phải chịu đựng người ta sỉ nhục.

Cha mẹ Tiêu Khiết càng không có lỗi, không đáng bị cái người lẽ ra là thông gia đó buông ra những lời cay đắng, ném vào mặt họ cái câu:” Muốn bao nhiêu?”

Cửa Hào môn vốn sâu như biển, những người bình thường như Tiêu Khiết không mong sẽ bước chân vào.

Người cha, người mẹ nào cũng muốn con được hạnh phúc. Vì biết chốn đó là nơi không dành cho con gái, Tiêu lão càng không muốn Tiêu Khiết trở thành nạn nhân, đau đớn cả đời.

Châm dứt là tốt nhất. . .Đau một lần còn hơn khổ sở cả đời

Nhưng. . .

Diệp Vũ ngày đó đã điên cuồng, phản nộ. Tại sao đang hạnh phúc? Tại sao cô lại nhẫn tâm biến anh thành một kẻ bị phụ tình?

Tiêu Khiết có lỗi với anh. Cô lý trí, cô không chịu người khác sỉ nhục. Song Tiêu Khiết cũng quá ích kỷ khi chỉ nghĩ tới bản thân mình.

Cô không để ý Diệp Vũ sẽ như thế nào khi đột ngột đang trên thiên đường bị đá xuống vực sâu?

Phản bội. . .

Diệp Vũ đã chuẩn bị sẵn một khẩu súng. Nếu không biết rõ nguyên nhân, hắn sẽ cùng cô trầm luân địa ngục. Đã không phải là của mình, Diệp Vũ cũng không để cô thuộc về ai.

Nếu năm đó cha hắn không sai người bí mật bắt cóc, đưa Diệp Vũ sang Mỹ, giam lỏng hắn nửa năm trong nhà thì có lẽ. . .tất cả đã kết thúc một cách đau thương.

Bây giờ, hạnh phúc đang kề cận. Dù bằng mọi giá, dù dùng tất cả thủ đoạn hắn cũng không bao giờ để nó tiếp tục rời khỏi mình.

-Con xin ba mẹ. . .Tiêu Khiết là vợ con. . .Niệm Bằng là con của con. . .Con xin ba mẹ giao cô ấy cho con. . .Con sẽ làm mọi cách để Tiêu Khiết không đau lòng. . .để mẹ con cô ấy được hạnh phúc. Con xin ba mẹ. Ba mẹ hãy gả Tiêu Khiết cho con.

“Dưới chân đàn ông có bọc vàng”, Diệp Vũ quỳ xuống trước mặt hai vợ chồng Tiêu lão. Còn cần để ý tới mặt mũi hay danh dự gì nữa chứ. Chỉ cần Tiêu lão muốn, hắn sẵn sàng làm mọi thứ để ông cho mình cơ hội sửa sai.

-Ba ơi!

Tiêu Khiết vẫn khờ khạo như vậy. Cô quỳ xuống bên cạnh Diệp Vũ. Tiêu lão không nén được tiếng thở dài.

-Không cần làm vậy đâu. . .

Sáu năm Tiêu Khiết một mình chống chọi, nuôi Niệm Bằng khôn lớn. Nó cương quyết không tìm cho mình một chỗ dựa. Ông cũng hiểu đứa con gái này vẫn còn yêu Diệp Vũ. . .Yêu rất là nhiều.

-Tiêu Khiết à. . .Con nghĩ sao?

Tiêu bà bây giờ mới lên tiếng. Người mẹ bao giờ cũng dễ mềm lòng hơn kẻ làm cha.

Tiêu Khiết cũng không thể giấu lòng mình được nữa. Giây phút cô thấy anh quỳ xuống dưới chân ba mẹ, cô đã hiểu, cửa hào môn kia tuy sâu như bể, bản thân Tiêu Khiết không có tham vọng bước vào nhưng không thể vì nó mà lại một lần nữa buông rơi hạnh phúc của chính mình.

-Con và Niệm Bằng đều cần anh Vũ...Con...

-Ba mẹ hiểu rồi...Dù sao Niệm Bằng cũng cần ba ruột...- Tiêu lão quay sang Diệp Vũ- Tôi chỉ hy vọng cậu đã nói được thì sẽ làm được. Làm cha mẹ không mong gì hơn là con cái được sống hạnh phúc...Từ từ cho tôi thấy, Tiêu Khiết của chúng tôi không chọn lầm người.

-Dạ...

Có một số người làm cha làm mẹ thường mong gả con gái vào chốn hào môn để được sung sướng, nhưng họ không nghĩ hào môn vốn sâu như biển, không dễ dàng gì cho một cô gái tầm thường bước chân qua.

Ông bà đã lo sợ cho con quá nhiều. Giờ có lẽ cũng là lúc để cho nó tự trưởng thành, đi tìm cho mình một cuộc sống thích hợp, xây dựng gia đình thuộc về nó, bên cạnh người mà nó yêu thương...

* Mỗi ngày một chương các bạn nhé. Chúng ta cùng có thỏa thuận nhỏ, nếu đủ 20 like và 5 phản hồi, với những truyện đăng lại tôi sẽ cố gắng chỉnh sửa, đăng chương mới ngay.

Thành thật cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện.

Bạn đang đọc truyện *Đã Là Chuyện Của Hôm Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Xin Lỗi Và Hạnh Phúc

Căn phòng nhỏ tĩnh lặng. Niệm Bằng đã ngủ say trong phòng chung với Niệm Tâm.

Tiêu Khiết không biết Diệp Vũ đang nghĩ gì...Anh chỉ lặng lẽ nhìn cô, từ lúc về phòng đến giờ:

-Anh xin lỗi!...

Vòng tay Diệp Vũ bỗng mở ra, ôm lấy Tiêu Khiết vào lòng, xiết chặt...Chỉ nói được một lời xin lỗi ngắn ngủi, nhưng ngoài nó ra Diệp Vũ cảm thấy những lời nói khác đều là vô nghĩa trong phút giây này, khi hối hận làm giọng hần cũng nghẹn đi:

-Không cần phải xin lỗi em...Em gạt anh trước mà...

-Lúc đó anh còn rất trẻ...Không có kinh nghiệm...Nhưng bây giờ thậm chí còn tệ hơn trước...Chỉ biết nghĩ tới mình.Xin lỗi em...

Người đàn ông đáng yêu nhất là khi họ nhận mình sai.

Tiêu Khiết mỉm cười...

Đủ lắm rồi...

Cô không còn nhớ tới gì nữa cả. Bao đau khổ, vất vả, ủy khuất đều như một giấc mộng mới trải qua.

-Ngày mai anh đưa em về gặp ba mẹ anh...

Gặp ba mẹ anh?

Diệp Vũ nhận thấy cô đang run rẩy...

Nỗi đau từ những lời si nhục, những tờ nhân dân tệ vẫn còn rành rành...Cả những lời ném vào ba mẹ cô nữa.

-Đừng sợ...Có anh đây...Anh hứa với em, anh sẽ cùng gánh vác với em. Nếu em không thích chốn hào môn sâu như bể đó, anh sẽ cùng em bơi tới bờ. Đừng lo!

Cha mẹ của anh chỉ có mình Diệp Vũ. Tiêu Khiết là bảo bối của ba mẹ mình, thì anh cũng là tất cả của ba mẹ, là niềm hy vọng, người mà họ yêu thương nhất. Cô không thể chỉ nghĩ đến gia đình mình được. Cũng không thể để anh vì mình mà chịu tiếng bất hiếu, làm cha mẹ Diệp Vũ phải đau lòng.

-Em sẽ cố bơi...Chỉ cần khi em mệt, anh quăng cho em một cái phao. Được không?

Cô cười thật đẹp.

Diệp Vũ ngơ ngẩn. Tay anh vén những sợi tóc mai, âu yếm:

-Được chứ...Anh làm được...Nhất định làm được...

6 năm dài xa cách khiến cho nụ hôn càng thêm nồng nhiệt. Không cần đè nén, không cần đóng kịch, Diệp Vũ và Tiêu Khiết say mê tận hưởng những phút giây chỉ có hai người...

Đêm như lắng lại...

Sâu và dài hơn...Trong ánh mắt đắm đuối của anh, Tiêu Khiết thả mình dâng hiến. Đêm nay cô không say mà đầu óc cứ lâng lâng như người say rượu... Giờ phút hai thân thể hòa làm một, nụ cười hạnh phúc rạng ngời trên môi Tiêu Khiết...Cô chỉ muốn gọi mãi cái tên đã trở thành thân thiết với mình:

-Diệp Vũ...Diệp Vũ...Anh.....

...Buổi sáng, Tiêu Khiết đã thấy một cảnh nhộn nhịp hiện ra trước mắt.

Trong khi cô đang bận rộn làm bữa sáng thì Diệp Vũ và Niệm Bằng đùa giỡn phía trên nhà. Tiếng trẻ con cười khanh khách hòa cùng giọng trầm trầm của cha làm cho căn nhà bỗng trở nên vô cùng ấm áp. Mỉm cười hạnh phúc, Tiêu Khiết bỗng có chút nuối tiếc...Đã bao lâu rồi, cô không cho Niệm Bằng cái quyền được chơi đùa với cha ruột của mình:

-Chạy đi đâu?

Niệm Bằng chạy vội vào nhà bếp, đằng sau Diệp Vũ đeo một chiếc mặt nạ đuổi theo nó. Ôm chặt lấy chân mẹ, Niệm Bằng vẫn cười to:

-Mẹ...mẹ...quái vật...

-Anh đừng có hù con như vậy chứ- Tiêu Khiết liếc anh- Tối Niệm Bằng ngủ sẽ bị giật mình đó.

-Không đâu Niệm Bằng nhỉ...Niệm Bằng là chiến sĩ siêu nhân vô địch, sao lại giật mình vì quái vật được, đúng không nè?

-Yeah!

Hai bàn tay, một to lớn, một bé xíu đập mạnh vào nhau.

-Thôi...cả hai vào ăn sáng đi! Niệm Bằng còn phải đi học nữa...

-Hôm nay cô Tăng đi thử áo cưới nên sẽ có cô khác dạy thay. Con ở nhà một hôm được không mẹ?

-Không được...Con lại lười rồi...

-Ba bảo sẽ cho con đi chơi công viên mà...Đi mẹ!

Ba...

Từ lúc nào Diệp Vũ đã dụ dỗ được con trai gọi mình là ba nhỉ?

Liếc nhìn ánh mắt tỏ ra vô tội của anh, Tiêu Khiết phì cười. Được rồi...Dù sao cũng là lần đầu tiên, Niệm Bằng được sống trong tình yêu của người cha ruột.Cứ để cho con được hồn nhiên vui vẻ sống trong tình thương của những người thân.

-Thế cũng được...Hai ba con đi đi! Mẹ thì phải đi làm...

-Em đi làm à?

-Vâng...Hết hạn nghỉ phép của em rồi. Em cũng không thông báo là mình kết hôn với Cty nên không được nghỉ thêm đâu.

-Em về làm ở chỗ anh đi...Làm việc khác chỗ nhau, nhiều lúc...

-Không...- Sợ Niệm Bằng nghe thấy những lời càn rỡ anh có thể nói, Tiêu Khiết vội ngắt lời- Giám đốc Trần có ân với em, đối xử với em cũng rất tốt. Em không muốn nghỉ việc đâu...

-Rồi...rồi...Anh hiểu. Em đi làm đi, cha con anh đi chơi riêng với nhau, mua kem không để dành phần cho mẹ, đúng không Niệm Bằng?

-Mẹ ơi! Mẹ đừng lo...-Niệm Bằng nhìn mẹ, nghiêm túc- Niệm Bằng có tiền tiết kiệm, Niệm Bằng sẽ mua cho mẹ mà.

Câu nói ngây thơ con trẻ khiến Diệp Vũ và Tiêu Khiết nhìn nhau, sau đó bật cười:

-Niệm Bằng của mẹ ngoan lắm...Mẹ cảm ơn Niệm Bằng nha.

-Không có gì ạ.

-Trưa cha con anh ghé công ty đón em nha...Sau đó cùng đến Cục dân chính. Anh muốn làm thủ tục đổi họ cho con và đăng ký kết hôn.

Tiêu Khiết im lặng...

Đăng ký kết hôn, chính thức là người nhà họ Diệp...Là vợ của anh. Niệm Bằng sẽ là Diệp Niệm Bằng...Nhưng lại không được ghi vào gia phả gia đình. Một mai con lớn khôn, nếu hỏi về gia thế của mình, vợ chồng họ sẽ nói sao?

Nhưng cô không muốn Diệp Vũ mất hứng.

-Được rồi...Trưa mình nói tiếp nha anh!

Đây là lần đầu tiên Niệm Bằng được đến một khu vui chơi lớn như vậy.

Mẹ đi làm thường, khi được nghỉ chỉ có thể đưa Niệm Bằng đi chơi ở công viên gần nhà. Dù cũng rất vui nhưng đến đây còn vui hơn. Tận mắt chứng kiến những trò chơi chỉ được thấy trong tivi, cậu bé con 5 tuổi ồ lên thích thú...

-Ba ơi...Con đi cái đó được không?

-Được chứ...Nhưng tàu lượn siêu tốc thì nguy hiểm lắm...Con phải đi với ba thôi.

-Dạ...

Hầm răng sún và nụ cười rạng rỡ. Niệm Bằng ngồi trên tàu lượn siêu tốc, sợ hãi đến nổi tay nắm chặt áo ba. Song thích thì vẫn thích. Cái miệng nhỏ hét to sáng khoái, đi một lần cứ muốn đi hoài.

Diệp Vũ ôm con trai trong vòng tay, cười không thể khép miệng được. Mua nào là kem, nào là kẹo – bánh. Tay Niệm Bằng ôm mớ bánh kẹo khư khư. Cậu bé còn lột vỏ kẹo đút cho Diệp Vũ nữa. Từ nhỏ đến giờ, hình như đây là lần đầu hẳn ăn món kẹo trẻ con này.

Niệm Bằng cầm vài viên kẹo bỏ vào túi áo, bảo là để dành cho mẹ. gương mặt trẻ con bừng sáng dưới ánh nắng rực rỡ. Diệp Vũ lại ngẩn người.

-Ba ơi!

Ba đã lỡ mất rất nhiều thời điểm. Lúc con chập chững những bước đầu tiên. Khi con bi bô tập nói...Khi con khóc quấy đòi ăn...Dù là lý do gì đi nữa...Ba cũng có lỗi với con...Càng có lỗi nhiều với mẹ con.

Khi mẹ phải sinh con một mình trong phòng sinh lạnh lẽo...Giây phút con chào đời, trong con đau đó, có lẽ mẹ đã cần một bàn tay nắm chặt lấy, một khung ngực rộng cho mẹ dựa vào mà đầm thật mạnh” Đau quá anh ơi!”.

Lúc đó ba không hề hay biết. Lòng ba chỉ có oán hận. Ba đã để lỡ một đoạn đường dài với hai mẹ con con.

Xin lỗi vẫn không bao giờ là đủ...Bù đắp thì thế nào mới là vừa?

Dùng cả đời này nhé, hai con người quan trọng nhất trong đời Diệp Vũ. Hẳn cam tâm tình nguyện dùng cả đời này chăm lo cho họ, cả một đời cũng không muốn buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Đã Là Chuyện Của Hôm Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ích Kỷ Nhưng Không Nhẫn Tâm

Buổi trưa, hai cha con Diệp Vũ cùng đến công ty của Tiêu Khiết.

Trong lúc Diệp Vũ liên hệ với nhân viên ở quầy tiếp tân để liên lạc với Tiêu Khiết thì Niệm Bằng một tay nắm lấy tay hẳn, mắt dáo dít xung quanh. Thấy

một người đằng xa, bé kêu lên vui vẻ:

-Cô Đan Đan...

-Tiểu Bằng- Đan Đan cười tươi khi cậu bé chạy tới ôm lấy mình-Tiểu bảo bố đi thăm à? Con đi với ai vậy?

-Với ba con...

Tổng Đan sững sờ nhìn người đàn ông đang tiến về phía mình với nụ cười thân thiện trên môi:

-Ba...Con nói là...là giám đốc Diệp sao?

-Chào cô Tổng!

-Ba...

-Niệm Bằng ngoan...Ba xin phép cô tiếp tân rồi. Mình lên phòng mẹ con đi!

-Là thật à? -Tổng Đan vẫn còn nửa tin nửa ngờ- Giám đốc Diệp...à không...anh đúng là cái gã khốn kiếp...không...bạn trai của Tiểu Khiết 6 năm trước sao?

-Vâng...Tôi là tên khốn ấy đây.

Tổng Đan nhớ tới thái độ bần thần của Tiểu Khiết khi gặp Diệp Vũ trong buổi đính hôn của phó tổng Trần...Ánh mắt Diệp Vũ lúc đó cũng rất lạ.Hai người không có quan hệ thân thiết, ánh mắt anh ta sẽ không bốc lửa cháy bùng đến vậy. Làm Tổng Đan cũng không khỏi run tay.

Nhưng thật không ngờ anh ta lại là "tên khốn" đã làm Tiểu Khiết đau lòng mấy năm. Là cha của Niệm Bằng. Hèn gì cứ thấy gương mặt đó quen quen.

Tổng Đan nghĩ tới cảnh cái cô Phạm Như Lâm tại Cty Hoàn Bảo kia biết chuyện này có lẽ sẽ tức đến ói máu. Thái độ như thể là phu nhân giám đốc của cô ta hôm Tổng Đang và Tư Đồ Thuận tới Hoàn Bảo liên hệ thật là đáng ghét...Bây giờ con cũng đã nhận, Tiểu Khiết không phải sẽ nghiêm nhiên giành lấy cái địa vị Phạm tiểu thư ước ao kia?

-Tôi...tôi không có ý gì khác đâu...-Tổng Đan xua tay- Phòng của Tiểu Khiết ở lầu 2. Anh đi thông thả.

-Cảm ơn cô!

Tiểu Khiết đã có những người bạn thật tốt. Với họ thì dù có bị gọi là tên khốn nạn cũng chẳng có hề gì.

-Mẹ!!!!

-Niệm Bằng...-Tiểu Khiết hôn lên đôi má phúng phính của con trai, âu yếm- Sáng giờ đi chơi có vui không con?

-Dạ vui...Ba chụp nhiều hình lắm. Mai sẽ rửa ra cho con mang đến lớp khoe với các bạn...

-Ừ...

-Đi thôi em...Giờ này cũng hơi trễ rồi. Đến sở hộ tịch đăng ký xong thì đi dạo luôn. Tối nay anh cho hai mẹ con đi dạo một vòng Thượng Hải...

-Anh à-Tiểu Khiết chợt ngập ngừng-Hay là khoan...khoan đi anh! Tối khi nào gia đình anh chấp nhận mẹ con em...Thật lòng em rất sợ chuyện ngày xưa...Nếu sau ngần ấy năm mà em...Si nhục em thì cũng không sao...Nhưng ba mẹ em...Em không muốn...

Diệp Vũ im lặng...

Đôi mắt Tiểu Khiết vẫn còn chút gì đó ủy khuất pha lẫn đau thương...

Chuyện 6 năm trước? Diệp Vũ vẫn không tin.

-Em có thể kể rõ ràng chuyện đó cho anh nghe không? Anh có thể hình dung...nhưng vẫn còn mơ hồ lắm...

6 năm trước...

Tiểu Khiết trở về từ Thượng Hải, vừa vui lại vừa buồn...

Diệp Vũ bảo là sẽ đưa ba mẹ đến thăm gia đình cô. Cả hai làm lễ đính hôn, sau đó đăng ký kết hôn khi cô tốt nghiệp và có việc làm.

Một buổi chiều...

Gian hàng bán hoa quả của mẹ Tiểu Khiết đột nhiên bị một đám người hung dữ đến phá nát...Rồi ngày nào cũng có kẻ đến gây sự. Em trai cô mới học

lớp 9 cũng đột ngột mất việc làm thêm vì người chủ không muốn thuê nó nữa.

Một buổi chiều khác...

Một đôi vợ chồng sang trọng cùng một cô gái xinh đẹp, ăn mặc lộng lẫy tìm đến nhà Tiêu Khiết, bảo họ là cha mẹ của Diệp Vũ. Diệp Vũ là đại thiếu gia duy nhất của tập đoàn kinh doanh khách sạn Diệp Hiên Đế, tương lai sẽ thay mặt cha mẹ tiếp quản gia đình. Anh cũng đã có vị hôn thê, tiệc đính hôn đã tổ chức. Tiêu Khiết chỉ là một cô gái qua đường trong cuộc sống buồn tẻ nơi đất khách của anh thôi.

Tiêu Khiết không tin như vậy.

Diệp Vũ đối với mình là chân thành...Nếu muốn chấm dứt, cô muốn anh đến gặp mình nói cho rõ ràng...Người đàn ông khinh khỉnh bảo Tiêu Khiết chỉ là hạng con gái quê mùa, không có tư cách gì bước chân vào nhà anh, cần tiền thì ông ta sẽ đưa cho...

Một xấp chi phiếu, có sẵn chữ ký và để trống chỗ những con số, chỉ chờ Tiêu Khiết điền tên của mình vào...

Ba cô trả lại xấp chi phiếu đó.

Họ nhục nhã Tiêu Khiết, cô có thể vì Diệp Vũ mà chịu đựng...Còn xúc phạm đến ba mẹ cô, những con người hy sinh cả đời vì con cái, tuyệt đối chẳng thể nào quên. Cũng không thể nào có thể thứ tha.

Tiêu Khiết không thể tiếp tục để cha mẹ mình bị sỉ nhục...Cô cũng thương Diệp Vũ. Anh có những người thân chỉ biết khinh rẻ người khác. Trong lòng họ ngoài danh vọng, địa vị có chỗ nào dành để yêu thương?

-Em nói ba mẹ anh cùng đến à?

-Dạ...

- Còn có vị hôn thê?

-Dạ...

Chân mày Diệp Vũ nhíu lại. Anh trầm ngâm:

-Anh muốn em xin nghỉ vài ngày để đi gặp một người. Anh tin dù rất ích kỷ, cực đoan nhưng đó không phải là kẻ nhẫn tâm, chỉ biết rẻ khinh người khác. Chúng ta đi Mỹ gặp ba mẹ của anh.

Một nông trang rộng và yên bình giữa lòng nước Mỹ hoa lệ.

Niệm Bằng thích thú nhìn những chú ngựa trong chuồng. Khung cảnh bao la...Một vườn hoa oải hương với mùi hương dịu dịu, tạo nên cảm giác trong lành.

-Ba ơi...Đây là con ngựa gì? Sao nó đen quá vậy ba?

-À...Là con hắc mã chiến thần của ông nội đây...Nó từng giúp ông nội thắng cả ngựa rất nhiều tiền, sau đó nó già không đua được nữa nên ông nội mua về...Ba nghe nói là nó và một con ngựa cái nữa đã sinh con.

-Vậy hả ba? Ngựa con đâu...

Ông quản gia của nhà vừa ra đón họ ở sân bay khẽ mỉm cười:

-Tiểu thiếu gia...Sau khi vào nhà chào lão gia và phu nhân rồi, lão sẽ đưa cậu đi xem Tiểu hắc mã đang ở sau trang trại.

-Dạ...

Diệp Vũ một tay bồng con, một tay nắm chặt lấy Tiêu Khiết bước vào nhà.

Tay cô đang run...Đầu óc không quên được người đàn ông với những lời tàn nhẫn năm nào.

Thêm ánh mắt sắc lạnh như dao của người phụ nữ...Đó là ba mẹ chồng cô.

Căn phòng nhỏ, bên trong là một dáng người đang ngồi, dáng điệu thong thả. Trên bàn là một bình trà còn bốc khói...

-Thưa ba...Con mới về!

-Ừ...

Người đàn ông quay mặt lại.

Vóc dáng cao lớn, trên thân khoác một chiếc áo dài Trung Quốc, tay là một túi thuốc...

-Về rồi à?

Ánh mắt sáng rực nhìn sang Tiêu Khiết đang mở to mắt sững sờ nhìn thẳng vào ông:

-Vị này...chắc là Tiêu tiểu thư?

-Dạ...Cháu...cháu chào bác...

Không phải...Hoàn toàn không phải. Người này không phải là người đàn ông đã tới nhà Tiêu Khiết trước đây...

-Chúng ta mới lần đầu gặp mặt. Tuy là tôi cũng biết không ít chuyện về tiểu thư rồi.

Vậy là đã rõ.

-Quả nhiên con nghi ngờ không sai.- Diệp Vũ cười nhẹ- Diệp Đình đại lão gia vốn chẳng quan tâm tới chuyện con cái làm gì, yêu đương thế nào. Tại sao lại có thể tự mình ra tay chỉ để chia rẽ tình yêu của con mình chứ.

Diệp Đình nhìn đứa con trai đã cao hơn mình. Cạnh nó còn có một đứa trẻ. Cô gái bên cạnh lại đang run.

-Tiêu tiểu thư...Cô vào đây...

Tiêu Khiết vô thức bước theo ông.

Qua khung cửa sổ, cô nhìn thấy một ngôi nhà gỗ...

-6 năm trước, đứa con trai của tôi đã cầm theo một khẩu súng. Nó có ý định cùng chết với cô...Nó căm ghét nhất là bị bỏ rơi và phản bội...Bác sĩ tâm lý nói đó là di chứng của việc năm nó 12 tuổi tôi đã quăng cho nó một mớ hành lý, cộng thêm 500 đô la mà tổng ra khỏi nhà. Tôi muốn con tôi phải biết tự lập, phải biết tự vươn lên mà sống. Nhưng tôi không dạy cho nó cách sống thế nào để vượt qua khủng hoảng. Tôi để nó tự bươn chải, đến nỗi một lần nữa trước bi kịch xưa tái diễn, nó không chịu dùng đầu óc mà suy nghĩ cho kỹ càng. Tôi thành thật xin lỗi cô...

Tiêu Khiết ngẩn ngơ trước lời xin lỗi. Diệp Vũ cũng nghe mũi mình thoáng chốc cay cay...

Hắn nhớ tới những ngày phải vất vả một mình mà sống...

Những ngày tự trách mình, sao lại sinh ra trong cái nhà đó, lại là đứa được chọn kế nghiệp? Có nhà mà không thể về. Trong khi em gái hắn được an ổn sống trong vòng tay ba mẹ?

Hắn mong chờ ngày cuối tháng để được về nhà, để được gặp người mẹ dịu dàng nhưng truyền thống, yêu con song không làm sao cãi lại lệnh chồng...

Một gia quy quái dị...Một người cha không có tình thương...

Nhưng thời gian qua...bản thân hắn cũng đã quen với những ngày tháng một mình...

Hắn không sợ bất cứ tình huống nào nữa. Dù ở đâu Diệp Vũ cũng có thể sống, không sợ suy sụp, không sợ cảm giác không có người thân...

Hắn đã yêu và được yêu...Hắn đã xây nên một thiên đường của riêng mình. Hắn sẽ yêu thương con hắn, không bao giờ để nó phải như hắn- chẳng có được một mái nhà thuộc về mình.

-Thưa bác...cháu...

-Đáng lẽ sau sự việc đáng tiếc đó tôi phải giải thích cho nó rõ...Nhưng tiểu thư thông cảm, tôi vẫn muốn tự bản thân Diệp Vũ tìm ra đáp án. 6 năm nay tôi cũng theo dõi tiểu thư...Tiếc là có những chuyện tôi không thể can thiệp quá lộ liễu vào...Hy vọng tiểu thư không giận...

-Cháu...

Tiêu Khiết nhớ tới việc khi mới sinh Niệm Băng, phát hiện con bị bệnh tim, có một nhà hảo tâm đã giúp đỡ cháu toàn bộ số tiền viện phí sau một bài báo viết về hoàn cảnh khó khăn của các trẻ sơ sinh.

Diệp Vũ cũng nhớ lại bài báo vô tình mình đọc được về lời cảm ơn của một sản phụ dành cho ân nhân giấu mặt đã tài trợ toàn bộ chi phí mổ tim, nhờ đó hắn mới tìm ra Tiêu Khiết...

-Là...bác...Bác là ân nhân...Vị đại ân nhân của cháu sao?

-Đại ân nhân thì không đâu...Tôi cũng chỉ là một lão già ích kỷ. Tôi cũng muốn cứu cháu nội của mình...

Diệp Vũ cầm lấy quyển album trên bàn...Lật vài trang rồi anh trao lại cho Tiêu Khiết...

Là những tấm ảnh trẻ con...

Đưa trẻ từ lúc sơ sinh cho đến khi 4 tuổi. Là thứ duy nhất mà đại ân nhân yêu cầu cô làm, khi trao số tiền tài trợ ca phẫu thuật năm xưa...

Những khoảnh khắc trẻ thơ của Niệm Bằng

-Cháu...cháu có thể để Niệm Bằng gọi bác bằng một tiếng ông nội không?

Diệp Đình không đáp. Chỉ có nụ cười âm áp hiện trên khuôn mặt đã đầy vết nhăn năm tháng của ông...

Diệp Vũ cúi xuống bên con:

-Con tới chào ông nội đi con...

-Ông nội...

Trẻ con ngây thơ...Có thêm một người ông, một người yêu thương mình, nó không cần thắc mắc nhiều.

Niệm Bằng hôn lên má ông, cười khanh khách:

-Ông ơi...Tóc ông bạc rồi...Như ông tiên trong phim truyền hình vậy.

-Vậy sao?- Diệp Đình cũng cười sáng khoái- Bên Mỹ thường chiếu phim cao bồi, ông ít thấy được ông tiên...

-Hôm nào ông sang nhà...con sẽ mở phim cho ông coi...Ông tiên đẹp lắm! Hiền nữa ạ!

-Ừ...Con hứa nhé?

-Dạ....Con móc ngoéo với ông nè...

Bình an và hạnh phúc.

Diệp Vũ mỉm cười nhìn cha...Ông là người rất ích kỷ, cực đoan và cố chấp nhưng hẳn biết, ông không phải là người nhẫn tâm. Hơn nữa, hơn ai hết, Diệp Đình hiểu rõ nỗi đau đớn của việc phân ly bởi cách biệt về giai cấp...

Ngày xưa, Đại thiếu gia Diệp Đình và Xuyên Đảo Tường Cung, người mẹ thân sinh ra Diệp Vũ tìm đến đất Mỹ này cũng để trốn tránh, tìm cho mình một khoảng trời riêng hạnh phúc...Diệp Vũ là kết quả tình yêu của họ...Nên ông sợ...sợ đưa trẻ đó một mai này nếu được bảo bọc quá kỹ trong chiếc lồng son, sẽ không bao giờ tự có thể tìm được hạnh phúc của riêng mình.

Mẹ của hắn là một khoảng trời yêu thương tĩnh lặng...

Bà dịu dàng và yếu đuối nhưng là một người mẹ tuyệt vời. Thế mà...Có kẻ nữ nào để lại trong lòng con dấu tương lai của bà ấn tượng về “một người phụ nữ sắc sảo và nanh nọc”. Thật là...

-Minh đi gặp người phụ nữ nanh nọc và sắc sảo của nhà anh đi em! Diệp phu nhân đấy.

Má Tiêu Khiết đỏ bừng...Cô xấu hổ vì câu trêu đùa của anh.

Nhà Diệp Vũ rộng lớn nhưng không hoang lạnh. Cô em gái của anh đứng đợi phía dưới. Bên cạnh là một người phụ nữ phúc hậu. Nhìn thấy Tiêu Khiết và Niệm Bằng, bà cười mà mắt cứ rung rung.

Mấy người phụ nữ trong bếp, hai cha con Diệp Vũ ngồi ở phòng khách. Bên ngoài là một bầu trời lấp lánh những ánh sao.

- Con định truy cứu chuyện 6 năm trước à?

-Ba không giận sao? Họ mạo danh Diệp đại chủ tịch, khiến ba trở thành một kẻ xấu xa như thế mà...

-Thật ra cũng không có gì phải nói...Ba cũng sợ con yêu phải một cô gái không ra gì...Khi chuyện xảy ra, thám tử lại cho biết Tiêu Khiết có thai, ba cũng muốn xuất hiện nói rõ hết chuyện. Ba sợ cô ấy vì tuyệt vọng sẽ phá bỏ cái thai đó...Nhưng nếu chuyện dễ dàng đến vậy, liệu hạnh phúc của hai đứa có được bền lâu không?

Diệp Vũ thở dài.

Thật không biết nói gì với ba nữa.

- Khi con cầm súng định cùng chết với cô ấy...ba mới ra tay...Ba không sợ, sau khi khỏi bệnh, về lại Thượng Hải, con sẽ tiếp tục cầm súng lên sao?

- Điện thì chỉ một lần thôi chứ. Tuổi trẻ bồng bột nên hờ ra chỉ đòi sống đòi chết. -Diệp Đình mỉm cười -Lớn lên phải khác. Con nhất định sẽ như ba đã nghĩ, tìm cách trả thù cô gái phản bội mình. Một khi đã gặp lại Tiêu Khiết, sớm muộn gì sự thật cũng rõ ra thôi...

Lại một tiếng thở dài của Diệp Vũ. Ba là một người từng trải, chuyện gì cũng thấy được lối ra. Chỉ có hấn mù quáng. May là...

-Chuyện lúc trước...không cần truy cứu làm gì...Hai đứa sống hạnh phúc và trân trọng người bên cạnh đã là cách trả đũa hay nhất rồi. Cuộc sống hôn nhân còn dài, vấp vấp cũng nhiều, nếu chút sóng gió cũng không chịu được thì làm sao mà chung sống cả đời như ba mẹ được...

-Vâng...

-Mẹ con và con dâu chắc cũng làm xong bữa tối rồi...Gọi Niệm Bằng vào ăn cơm...Ngày mai ba cũng sẽ thu xếp cùng mẹ con về Thượng Hải đến gặp ông bà sui gia...

-Cảm ơn ba...

-Những gì cha mẹ có thể làm đã làm hết rồi. Chuyện còn lại, hoàn toàn là do hai đứa. Tự bảo trọng nhé con trai.

Bạn đang đọc truyện *Đã Là Chuyện Của Hôm Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Phương Đông Đó Ánh Sao Nào Đang Sáng Phải Không

Khi Diệp Vũ bẻ xong khóa mạng, lên yahoo messenger, nick của Hà Phương Đông đang treo câu status ”Phương đông đó có một ngôi sao đang sáng”.

Hắn bật cười, nhanh chóng chào hỏi ngay:

-Ê!

-Hừm?

-Đang làm gì đó?

-Chơi Happy Farm

Diệp Vũ lại bật cười:

-Tao và Tiêu Khiết ỏn.

-Ừ...Chúc mừng!

-Tụi tao đã đăng ký kết hôn rồi...Dự định sẽ tổ chức lại một buổi tiệc nhỏ để đãi bạn bè. Mày về nhé?

-Chùng nào?

-Tháng sau. Ngày 29/8...

-2/8 tao về Trung Quốc. Ừ, sẽ ghé!

-Về chơi hay là công việc?

-Công việc...Tao sẽ là giám đốc điều hành của tập đoàn Văn thị...Ba ngày trước mới phỏng vấn xong.

Tập đoàn Văn thị?

Diệp Vũ sững sờ:

-Của ba mày sao?

Một dấu mặt cười phía bên kia...Dừng một chút, Hà Phương Đông gõ máy:

-Ừ...

-Mày biết Văn thị đang gặp nhiều vấn đề không? Tao nghe nói có nguy cơ phá sản nữa.

-Ừ. Giám đốc điều hành bên đó nghỉ việc rồi. Có đang tìm người trên mạng. Tao họ Hà...Ông ấy sẽ không biết đâu.

Diệp Vũ lại thờ dài. Lần này là hấn cảm nhận sau hình mặt cười kia là một Hà Phương Đông cay đắng. Đang cười nhưng lòng có cười không?

-Nếu ông ấy biết thì mày tính sao?

-Thì nhận ba thôi. Dù sao ông ấy cũng là ba tao mà..

-Còn mẹ mày thì sao?

-Mẹ tao không quan tâm đâu...Và lại xưa nay tao toàn làm việc ở những nơi vui vẻ, an ổn, tài chính dồi dào. Hôm nay đụng tới một nơi sắp phá sản cũng là ý hay. Hợp đồng có quy định, nếu trong 1 năm, tao kiếm được lợi nhuận cho công ty, tao sẽ nhận mức lương gấp ba ban đầu và 20% lợi nhuận...Sau khi thu xếp ổn định rồi, tao sẽ đến tìm tụi mày.

-Ừ...

-Nhấn với Tiêu Khiết...Cô ấy cười rất đẹp...

-Tao có thể hiểu, đây là một hành vi tán tỉnh vợ bạn không?

Diệp Vũ chỉ đùa. Nhưng Hà Phương Đông hơi khựng lại. “Tán tỉnh vợ bạn”, cô vợ ấy chịu để cho tao tán tỉnh sao?

-Nè...Tao chỉ đùa thôi. -Diệp Vũ vội vàng gõ chữ -Không có ý gì khác.

-Ồ. 6 năm trước thì còn động tà tâm được. Giờ người đẹp con cái đề huề rồi, càng không dám giành làm ba của trẻ con đâu.

Hình như Diệp Vũ vẫn còn áy náy. Cứ ngập ngừng. Đánh rồi lại xóa đi.

Hà Phương Đông nhấn tiếp một tin:

-Vườn khoai lang của tao sắp thu hoạch xong rồi, out nhá...Thình thoảng bẻ khóa vào facebook chơi với tao, trồng thêm vài mảnh vườn cho tao chiêm...

Lại một mặt cười...

Out...

Diệp Vũ cũng tắt máy...

Phương đông vốn có nhiều ngôi sao, chỉ có một ngôi sao kiêu hãnh tỏa sáng, mang cái vẻ sáng rực rỡ che giấu những mảnh khuyết của riêng mình.

Hà Phương Đông là một đứa trẻ đặc biệt...Từ khi quen biết, Diệp Vũ luôn thấy ở đó một tâm lý lạ lùng. Trong bất cứ cái gì cũng có cả đau thương thâm lặng. Hà Phương Đông cười với cả những người mình không thích. Tính thần AQ của nó cũng rất lợi hại. Một chuyện nào đó, dù lớn đến thế nào, chỉ cần qua ngày hôm sau là như không có gì xảy ra nữa.... Mọi chuyện đều là của hôm qua!

Chơi thân khá lâu, Diệp Vũ hỏi gì, Hà Phương Đông nói đó, không giấu giếm, cũng không né tránh, bàng quan như là đang kể một câu chuyện của ai... Ngay cả Tiêu Khiết, nếu người gặp cô trước là nó thì có lẽ, hiện giờ Diệp Vũ đã không có được hạnh phúc này rồi.

Đối thủ mạnh vậy mà hấn quên mất. May là không đối xử tệ với Tiêu Khiết theo ý định ban đầu, nếu không thì...

Lại thờ dài. Bên trong Tiêu Khiết cũng vừa mới bước ra.

-Anh vào ngủ đi...Khuya lắm rồi. Mai còn phải đi làm nữa.

-Ừm- Diệp Vũ ôm lấy vợ, sờ tay vào bụng cô- Anh rất thích cái tên Văn Hiên. Đứa con sau, trai hay gái gì em cũng cho anh đặt tên đó nhé?

-Không nói lung tung...Còn lâu mà...

-Niệm Bằng 5 tuổi rồi.. Đủ che chở cho em bé rồi. Sinh con sớm rồi tập trung nuôi, nha em?

-Chính phủ chỉ cho có 1 con thôi. Anh đừng có dụ em...Bị phạt nhiều tiền lắm.

-Mình sang Mỹ sinh...-Diệp Vũ cười- Bèn đó sinh 10 đứa cũng được. Còn không thì cứ sinh ở đây, chúng ta xin tiền Diệp lão gia đóng phạt, em chịu không?

-Anh thật là...Toàn nói nhảm thôi.

Tiêu Khiết ngắt nhẹ hông hần. Má đỏ bừng. Nhưng cô cũng không dùng biện pháp phòng tránh... Mấy hôm nay Diệp Vũ làm càn, bắn ra trong cô vài lần, Tiêu Khiết không hề phản đối. Cô cũng chẳng uống thuốc...Niệm Bằng cũng đã 5 tuổi. Có em trai, em gái – thêm một bạn cùng chơi, chắc cũng không có vấn đề gì.

Diệp Vũ ôm vợ trong tay, chợt thăm cầu nguyện. Ngôi sao sáng ở phương đông nên có một ai đó bầu bạn... Ngôi sao không cần cô đơn nữa. Cũng không phải lặng lẽ nhìn năm tháng đi qua, mang theo hạnh phúc cả đời người.

Phuong thức dậy người trên mạng vốn thường mang lại kết quả không cao/ Nhân tài thì mấy ai lên mạng phải vất vả tìm việc. Thật lòng khi đăng thông báo đó Văn Thiên Hưởng chỉ nghĩ đơn giản tạm thời tìm một người cùng mình bàn đối sách vượt qua khó khăn này.

Không ngờ trời lại cho ông tìm được một viên ngọc giữa đám ngọc thô.

Hà Phuong Đông quả là một nhân tài hiếm có. Khả năng phân tích, đàm phán đều hoàn hảo, lại thêm những cái nhìn sắc bén. Chỉ trong vòng có nửa năm ngắn ngủi, anh đã kịp thời rà soát toàn bộ hoạt động của hệ thống Văn thị, loại bỏ những nơi hoạt động không hiệu quả, đề xuất phương án kinh doanh. Lợi nhuận đang từ từ được thu về.

-Cậu Hà này...

-Vâng?

-Hôm nay vợ tôi có làm bữa cơm thân mật...Cậu ghé nhà tôi dùng cơm nhé?

Hà Phuong Đông hơi ngẩn người, nhìn đồng hồ rồi vỗ nhẹ trán:

-Không được rồi...Hôm nay tôi có hẹn với hai người bạn thân từ Thượng Hải xuống đây. Xin lỗi ông...tôi phải đi rồi...

-Vậy thì tiếc quá...Dịp khác nhé, cậu nhất định...

-Theo thỏa thuận trong hợp đồng thì khi Công ty có lợi nhuận, tôi sẽ hưởng 20%. Giấy tờ tôi để trên bàn, ông xem và ký giữ, theo thỏa thuận 20% của 115 triệu tệ. Cảm ơn!

Lương của Hà Phuong Đông ở Văn thị một tháng ban đầu là 20 ngàn tệ, hiện tại công ty dần dần thoát khỏi khó khăn, mức lương đó đã tăng lên gấp 3 lần. Nhân tài thì cần được trọng dụng. Ông Văn cũng không tiếc gì số lợi nhuận đó, chỉ là...khi đặt bút ký phía dưới những con số lạnh lùng đó, lòng ông bỗng thấy xót xa.

....Sân bay Quảng Châu, máy bay vừa đến. Diệp Vũ nhìn đáng về mặt mũi của vợ, dịu dàng:

-Em còn mệt không?

-Không...-Một cơn buồn nôn lại kéo tới, Tiêu Khiết mệt đến muốn là người đi, dựa hẳn vào người Diệp Vũ- Lâu lắm mới đi máy bay...Em khó chịu quá.

-Để em ở nhà một mình anh không yên tâm nhưng mà đi xa thế này thì...-Diệp Vũ chắc lưỡi- Đành chịu thôi! Về nhà ba má vợ đã.

-Anh đừng lo...Em không sao đâu...

Tiêu Khiết hiện đang có thai 2 tháng. Cô gần như không ăn uống được gì ngoài cháo. Đứa con này đúng là giống hệt Niệm Bằng.

Xót vợ nhưng công việc đang giai đoạn bù đầu, Diệp Vũ đành nghe theo lời cô, Niệm Bằng thì tạm gửi cho Đan Đan, còn anh thì đích thân đưa Tiêu Khiết về nhà cha mẹ vợ dưỡng thai.

-Hi!

Chiếc xe màu vàng sáng đậu lại. Hà Phuong Đông bước ra. Diệp Vũ mừng rỡ nói như reo:

-May quá! Tiêu Khiết đang bị mệt...

-Em đỡ chưa Tiêu Khiết?- Hà Phuong Đông cũng lo lắng không kém trước vẻ mặt tái nhợt của cô- Anh có ít xí muối chua, em ăn không?

-Cho em một miếng đi...Miếng em đáng quá!

Chiếc xe bon bon trên đường. Không nên được tò mò, Diệp Vũ hỏi ngay:

-Mây đem theo xí muối làm gì vậy?

-Có một con nhóc thích ăn lẩm. Ngày nào tao cũng mua bỏ sẵn trên xe, gặp con bé thì cho nó.

-Ai vậy?

-Văn nhị tiểu thư... Văn Uyển Như

-Nghĩa là...em gái của mày?

-Ừ... Hôm nay con bé đi thi đại học, ngày hôm qua lo lắ, cả đêm không dám ngủ. Bảo là lát sẽ nhắn tin cho tao.

Điện thoại của Hà Phương Đông báo cho tin nhắn mới. Anh xem qua rồi nhanh chóng bấm số gọi lại:

-Alo...Ừ, anh đây. Sao rồi?

-...

-Tốt rồi... Về ôn bài tiếp đi nhé!

Phương Đông gác điện thoại. Diệp Vũ mỉm cười:

-Thói quen không thích nhắn tin của mày vẫn không thay đổi nhỉ. Cái gì cũng gọi điện.

-Ừ. Tao không có thói quen ngồi bấm bàn phím mà.

Đoạn đường về nhà Tiêu Khiết chỉ phải đi có hơn 1 tiếng, nhưng đường vào khá dốc nên tới chiều xe mới đến nơi.

Tiêu lão rất hiếu khách, nhất định giữ Hà Phương Đông ở lại ăn cơm. Ông còn bảo Niệm Tâm lấy thêm cá làm vài món cho Diệp Vũ uống vài li với Hà Phương Đông. Nhiệt tình đó khiến anh không tiện chối từ. Mà vốn cũng chẳng có ý từ chối, Hà Phương Đông tùy tiện cầm bộ quần áo mặc nhà của Diệp Vũ, tắm rửa xong là cùng bạn ngồi trước hiên nhà.

Nhà ở thôn quê không có nhiều tiện nghi nhưng có cả một bầu trời sao rạng rỡ, lấp lánh trong đêm.

-Phía đông ít sao sáng nhỉ? Thấy toàn là sao nhỏ...

-Mày nhớ hồi bọn mình học trung học không? -Diệp Vũ nhấp thêm một ly rượu- Mày từng bảo ngôi sao nào sáng nhất phương đông chính là bốn mạng của mày.

-Trẻ con đó mà...Giờ tao không để ý nữa.

Tiêu Khiết bung ra một cái mâm nhỏ, trên đó là một ít mực khô:

-Ba bảo mang ra cho hai anh...

-Em ngồi xuống đây đi!

Hà Phương Đông nhìn Tiêu Khiết. So với 6 năm trước, cô không thay đổi nhiều. Vẫn đẹp dịu dàng, thanh tú, chẳng qua là trải nghiệm thời gian làm cho nó thêm chút mặn mà.

-Tự nhiên tao thích có vợ quá. Được ôm vợ ngủ mỗi đêm thật là hạnh phúc...Rồi có con nữa.....

-Mày đâu phải không được. Cũng hơn 30 rồi. Tìm cho mình một người đi...

-Tìm đâu bây giờ? -Hà Phương Đông nhún vai, quay sang Tiêu Khiết -Người như em còn ít lắm Tiêu Khiết nhỉ?... Nếu còn thì các nàng cũng thuộc về những anh chàng tốt bụng. Sao lại gả cho một kẻ như anh?

Nụ cười và những câu nói băng quơ. Tiêu Khiết chợt nhớ đến người con trai ngày nào cô đã gặp. Hà Phương Đông cũng làm chung trong công ty Diệp Vũ. Anh vui vẻ, hòa đồng, được mọi người yêu mến. Không như ông chồng cô ngày ấy, cục cằn, bần tính, hay nổi dóa. Song, Tiêu Khiết lại không sợ Diệp Vũ lắm. Người cô sợ hãi chính là Hà Phương Đông. Anh như một ngôi sao lấp lánh trên trời xa thẳm, tưởng là có thể với tới nhưng kỳ thật lại rất xa.

Trong sâu thẳm lòng mình, Hà Phương Đông thừa nhận đối với anh, có khi dưng lên một lớp vỏ bọc đã khó, phá vỡ nó càng khó hơn nhiều, rất là nhiều.

Thấy hai người bạn của mình lặng im, Phương Đông nhún vai:

-Đi ngủ thôi...Mai tao còn phải đi làm nữa.

-Ăn hết mực đi rồi ngủ. Mà nhạc phụ tao nói, còn một mản cháo cá nữa. Thức đi, sáng tao lái xe chở mày cho.

-Phải đó anh- Tiêu Khiết cũng góp chuyện- Anh có lòng đến đón em về nhà như vậy, phải ở nhà em vui vẻ một chút chứ. Để chồng em được vui.

-Đúng là gái có chồng có khác, trong mắt chỉ có chồng- Hà Phương Đông bật cười ha hả- Okie em gái. Tối nay anh cùng chồng em, không say không đi ngủ, chịu chưa?

Bạn đang đọc truyện *Đã Là Chuyện Của Hôm Qua* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Mái Nhà Gia Đình- Không Thuộc Về Mình

Sáng hôm sau, Hà Phương Đông chờ Diệp Vũ trở lại sân bay:

-Đi cẩn thận nhé!

-Ừ...Bảo trọng.

-Nghe như oán phụ tiền chồng vậy- Hà Phương Đông phì cười- Đi đi thẳng quý. Rảnh thì gọi cho tao.

-Bye.

Phương Đông cho xe quay về. Chợt có tiếng điện thoại reo. Bên kia là tiếng của Văn Uyên Như, lo lắng và hoảng loạn:

-Anh ơi! Ba em...ba em vào bệnh viện rồi.Làm sao...làm sao hả anh?

Trần tĩnh rất nhanh, Hà Phương Đông nhún giọng:

-Giờ em đang ở đâu?

-Bệnh viện trung ương ạ...

-Bình tĩnh...Có ai ở đó với em không?

-Anh ba...anh ba em gọi hoài không được. Chỉ có mẹ và em thôi. Ba thì đưa vào phòng cấp cứu rồi.

Không hiểu sao lúc này, Uyên Như lại nhớ tới Hà Phương Đông. Đám bạn cô nói, không nên thân mật với anh ta quá. Anh ấy chỉ là người làm công. Có thể Phương Đông đang lợi dụng cô để chiếm lấy vị trí quan trọng trong Văn thị. Nhưng mà...Thương thì vẫn cứ thương. Uyên Như thích được anh cưng chiều, thích được anh chăm sóc. Tình cảm rất rõ. Cách yêu thương như một anh trai với em gái vậy. Thiên Tường cũng thương cô lắm. Nhưng quan tâm, chăm sóc và nuông chiều như thế, chỉ có Hà Phương Đông thôi.

-Tối qua Thiên Tường có về nhà không?

-Dạ...dạ hình như có...Giờ phải làm sao hả anh?

-Em và bác cứ ở yên trong đó đi...Bình tĩnh mà lo cho chủ tịch. Anh đi tìm Thiên Tường...

-Dạ...

Anh đảo mạnh tay lái, quay về công ty:

-Giám đốc Hà...

-Thiên Tường có về công ty không?

-Dạ...có. Để tôi gọi...

-Được rồi...Tôi tự lên!

Phương Đông sai những bước dài, bước lên phòng kế hoạch của Thiên Tường. Cửa bên trong đóng kín, nghe tiếng người, giọng Thiên Tường vọng ra:

-Ai đó?

-Ba cậu vào bệnh viện rồi... Vào với tôi nhanh lên.

Thiên Tường trầm ngâm trong một góc. Cầm thêm ly cà phê nóng, Phương Đông nhẹ nhàng:

-Uống đi!

-Cảm ơn anh...

- Cậu không cần khách sáo vậy. Tôi đang lấy lòng ông chủ nhỏ của mình mà.

Thiên Tường bật cười:

-Người như anh đâu cần phải lấy lòng ai...Anh có tài hay không mọi người đều biết mà.

-Cậu thấy tôi có tài à?

-Ừm...Rất có tài...Ba tôi coi trọng anh lắm. Tôi cũng rất phục anh.

Cả hai chợt rơi vào yên lặng...Thiên Tường chợt thở dài:

-Thật ra tôi cũng rất muốn nghe lời ba. Ông là người rất trọng danh dự và lời hứa...Nhưng có nhiều chuyện, không thể lời cha mẹ nói là có thể nghe.

-Cậu định nói tới chuyện ba cậu buộc cậu phải lấy cô Kiều tiểu thư giết đấy chứ?- Hà Phương Đông nhướn mày- Thế kỷ 21 mà còn mấy chuyện này à?

-Cười người chỉ là cái cớ..Thật ra ba tôi và bác Kiều là bạn thân thiết...Từ nhỏ cả hai nhà đã hứa sau này sẽ cho con cái lấy nhau. Bác Kiều đang gặp khó khăn trong việc làm ăn, nhưng với tính cách của bác ấy...sẽ không bao giờ nhận sự giúp đỡ của ba tôi...Còn...

-Nếu với thân phận thông gia giúp đỡ nhau là hợp lý nhất chứ gì? Cậu trở thành vật hy sinh...

Tình bạn...Sự ép uống...Không phải ông ấy đã từng trải qua sao?

Hà Tử Liên, Hà đại tiểu thư cao ngạo cũng vì sự do dự không quyết đoán mà khổ cả một đời.

Cứ như đùa.

-Cô gái Kiều tiểu thư đó thế nào? Cậu không thích cô ấy à?

-Tôi còn chưa có dịp gặp. Chỉ biết cô ta đang đi du học nước ngoài...

-Nhưng tại sao cậu không đợi khi gặp mặt cô ấy xem sao. Biết đâu đây là duyên lành của hai người?

-Tôi...

Hà Phương Đông chợt nhớ lại cô gái nhỏ làm tiếp tân ở Cty.

Cô ta và Thiên Tường như lửa với nước. Nhưng cậu nhóc này lại rất thích trêu chọc cô ấy...Có lần, buổi trưa ăn cơm xong, Hà Phương Đông về Cty thì thấy cô bé nước mắt ngấn nước mắt dài chảy ra khỏi phòng, tay chùi đi chùi lại môi như thể vừa đụng vào thứ gì kinh tởm lắm. Đằng sau, Thiên Tường hốt hoảng chạy theo...

Yêu rồi...

Còn Phương Đông thì sao?

Yêu ai chưa? Có thể là người tình, đã cùng nhau sống chung nhưng hai bên đều là người trưởng thành, không ai ràng buộc ai. Anh cũng không phải là dạng người thích quan hệ bừa bãi như một con đực hừng tít. Song cũng không sống kiếp thầy tu, cực đoan như Diệp Vũ. Tiêu Khiết là một vật báu, đương nhiên sẽ có người dòm ngó. Khi Hà Phương Đông gặp cô ấy, Tiêu Khiết đã có Diệp Vũ rồi.

Anh không yêu cô nhiều bằng Diệp Vũ. Không điên vì Tiêu Khiết như Diệp Vũ. Càng sẽ không vì cô mà làm tất cả như Diệp Vũ. Thế nên quyết định buông tay sớm. Không ảnh hưởng tình bạn, có thể giữ lại đoạn cảm tình xưa như một hồi ức đẹp trong lòng.

Đó là suy nghĩ năm hai mươi mấy tuổi. Bây giờ Hà Phương Đông cũng đã 30 rồi.

Chẳng phải cũng từng nhìn hạnh phúc của người ta mà mong muốn – mình sẽ có một gia đình nhỏ bé sao?

Có vợ để nếm cảm giác ôm vợ ngủ, có con để được nghe con bi bô gọi: “Ba ơi!”

- Chỉ cần là con trai của nhà họ Văn là được phải không? Không phân biệt là anh hay em trai?

-Dạ?

-Nếu như thế thì đợi khi ba tỉnh lại, cậu vào nói cho ông ấy biết, trước đây tên tiếng Hoa của tôi là Văn Thiên Khải. Tên mẹ tôi là Hà Từ Liên.

Đến lượt Thiên Tường ngơ ngẩn. Văn Thiên Khải? Không phải là anh hai của anh sao?

-Ừ. Tôi là con của vợ trước ông ấy, lớn hơn cậu 3 tuổi. Mấy năm trước tôi có gửi bằng tốt nghiệp về. Tên tiếng anh của tôi là Jimmy Ho....

...Buổi đoàn viên diễn ra trong không khí trầm lắng. Thật ra quan hệ của họ cũng gần hơn 10 năm nay không liên lạc. Từ khi Hà Phương Đông 18 tuổi, mẹ anh cũng không gửi thông báo hay hình ảnh gì về Trung Quốc...Mấy năm trước, Hà Phương Đông chủ động gửi bằng tốt nghiệp đại học như lời thông báo anh đã trưởng thành.

Trong lòng ông Văn dù cũng thương nhớ con nhưng ông vẫn còn một gia đình khác phải lo, với những đứa con tuy không muốn so sánh nhưng so về tình yêu và sự gắn bó cũng cao hơn Hà Phương Đông rất nhiều.

Bản thân Phương Đông không gì vương vấn, nên cưới một cô vợ không yêu cũng chẳng là vấn đề. Chỉ cần cô ta bình thường, sống chung với nhau hợp thì tiếp tục, không thì có thể chia tay.

Buổi tối, anh lên Yahoo Messenger. Nick Diệp Vũ đang sáng lên.

-Ê!

Diệp Vũ trả lời ngay:

-Hừm?

-Tuần sau đám cưới của tao đấy.

-Cái gì?

Diệp Vũ như chạm phải điện, giật nảy mình.

-Mày...Mày cưới ai? Không nói đùa chứ?

-Sao đùa được. Tên vợ tao là Kiều Sương Diệp...

-Kiều Sương Diệp? Có liên quan gì đến Kiều Thế Quang không?

-Con gái ông ấy...

-Tên tuổi cô nàng đó bên giới du học sinh Trung Quốc cũng khá nổi tiếng. Vụ từng bị cảnh sát Mỹ bắt đó, tao nghĩ search trên mạng là mày thấy ngay mà.

-Thì có sao? Chuyện hôm qua đã là hôm qua...Tao cũng có phải dạng con ngoan hiền gì...Không phải trình nử sẽ đá ra đường à?

-Ý tao không phải vậy.Chỉ ngại trong cuộc sống vợ chồng, một khi nào đó tự nhiên nhìn lại quá khứ của vợ, thì thấy gai gai...

-Đem kinh nghiệm bản thân áp vào chuyện này là không đúng nhé!- Hà Phương Đông cười cười -Nồi nào úp vung nấy thôi...Không cần lo cho tao đâu. Không hợp thì kéo nhau ra tòa...Đâu phải ai cũng như vợ chồng mày...Cho tao gửi lời hỏi thăm Tiêu Khiết...

Những ngày qua, Hà Phương Đông nhận lại gia đình. Ai cũng cố bù đắp cho anh. Em trai, em gái, cha, mẹ kế- mọi người đều mang tâm lý của người có lỗi, cố gắng làm nhiều chuyện để anh vui.

Thực sự chuyện tình cảm thì ai đúng, ai sai làm sao phân định rõ ràng?

Hà Phương Đông nhớ năm 6 tuổi, ba mẹ anh lần đầu ngồi nói chuyện cho rõ ràng. Ba sợ lý dị sẽ tổn thương tâm hồn đứa con thì mẹ anh gọi Phương Đông vào hỏi:

-Con có bị tổn thương nếu ba mẹ ly dị không?

-Không...

Hình như mình khôn trước tuổi nhỉ? Phương Đông bật cười, đốt một điếu thuốc, rít một hơi dài.

Anh giống mẹ, tinh táo và lý trí một cách kỳ lạ. Mẹ không nín kén, không giữ lấy cái gì không thuộc về mình. Nhưng đàn ông thì khác, có những thứ dù miễn cưỡng, dù không yêu cũng cố gắng duy trì, mong sẽ tạo nên cho mình một bộ mặt hoàn hảo không tí vết. Hạnh phúc ấy có khác nào vay mượn, cuối cùng cũng phải trả lại thôi.

Có tiếng gõ cửa:

-Anh hai ơi!

-Ừ...Cứ vào đi...Cửa phòng anh hai không khóa.

-Anh hai...

Cô em nhỏ từ ngày nhận anh ruột có phần ngần ngại hơn...Tuy nhiên đúng là tình thân ruột thịt, lần đầu khi anh hai giúp cô đã có cảm giác rất ấm áp rồi.

-Anh hai ơi...Em mang chè đậu đỏ tới.

-Em nấu à?

-Không...Là mẹ nấu. Chiều nay anh hai về nhà ăn cơm nha.

-Anh hai không về được. Chiều nay anh hai có việc bận rồi.

-Anh hai.....!

Bà Văn nói là Phương Đông vẫn còn chưa quen lắm. Uyên Như cũng thấy thế.. Từ lúc đó tới giờ, anh hai vẫn chần chừ com nhà có một lần.

-Về ăn đi anh hai. Em làm món này ngon lắm...

-Em mang đến cho anh hai như vậy là được. Anh hai không thích ăn cơm với đông người. Trừ con nhóc hay những nhẽo này thôi.

Một cái véo mồm làm nó trở nên đỏ ửng. Nhưng Uyên Như lại rất vui vẻ. Cô bé luôn mong muốn, mình sẽ bắc được một nhịp cầu đến gần anh hai hơn.

Gia đình của Uyên Như rất ấm áp. Nhưng nó không thuộc về Phương Đông. Anh về, chỉ làm cho những nụ cười vốn dĩ rất vui trở nên khách sáo. Mọi người chăm sóc anh quá, đâm ra mất tự nhiên.

-Thực lòng em không thích cô Kiều Sương Diệp đó lắm chị dâu đâu. Bọn bạn em nói...

-Chuyện qua rồi em...Đừng soi mói và cổ hủ như bà cô già vậy. Khó sống lắm em gái à...!

Búng nhẹ mồm em gái, Phương Đông cười cười...Đám cưới- cũng chỉ là một nghi lễ mà thôi. Có thể cô vợ anh sẽ không như Tiêu Khiết dịu dàng, lương thiện, chăm lo và yêu chồng. Nhưng Phương Đông vốn cũng không phải là Diệp Vũ. Người như anh chỉ nên bằng lòng với những kiểu người có vẻ giống mình.

Lần đầu tiên gặp mặt, cô vợ đó tỏ ra e dè ngần ngại. Chỉ là ánh mắt cố tỏ ra nhu hòa, hiền thực ấy vốn không hợp với cô.

Phương Đông cũng cười đáp lại. Mắt anh lấp lánh ý trêu cợt. Một cuộc hôn nhân bắt đầu từ việc đùa cợt, nguy trang, giả dối với nhau chắc cũng sớm kết thúc. Cả hai người rồi sẽ như hai đường thẳng song song.

Bạn đang đọc truyện *Đã Là Chuyện Của Hôm Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ngưu Tầm Ngưu Mã Tầm Mã, Tại Sao Phải Giả Vờ

Đám cưới diễn ra khá tưng bừng. Hà Phương Đông và Kiều Sương Diệp quả là một cặp xứng đôi. Cô dâu mang nét đẹp sắc sảo, lộng lẫy, đôi mắt đẹp với hàng mi giả long lanh, tinh tú nhìn chồng khi anh lồng vào tay cô chiếc nhẫn cưới tuyệt đẹp...

Nhẫn kim cương... Văn gia lần đầu cưới con dâu đúng là cũng nên rình rang một chút. Cậu con trai cả này dù là lần đầu tiên mọi người được biết, tuy nhiên ai cũng ồ lên thán phục, khen ngợi anh tuổi trẻ tài cao. Trong giới tài chính Quảng Châu ai cũng biết Hà Phương Đông sau khi nhận chức giám đốc của Văn thị, trong vòng nửa năm đã vực công ty khỏi bờ vực phá sản.

Diệp Vũ chỉ gửi quà và thiệp kèm lời nhắn:

-Thật xin lỗi...Nhưng tao không muốn nhìn thấy vẻ mặt đó của mày...Chùng nào hạnh phúc hơn, chúng ta sẽ đi uống bù sau nhé?

Diệp Vũ trong đám cưới lần trước, mày có hận nhưng không miễn cưỡng, không tự lừa dối bản thân mình. Mày là muốn cưới, muốn giữ chặt lấy Tiêu Khiết, đúng không?

Ngưu tầm ngưu, còn mã thì tầm mã...Dạng người như Hà Phương Đông tao chỉ nên tìm người thích hợp với mình... Không yêu cũng chẳng sao. Không tình vẫn là có nghĩa mà.

Cô dâu từ lượng cũng khá...Nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên về nhà chồng, vẫn muốn tỏ ra e lệ một chút. Nhấp môi làm kiêu, vẫn là Hà Phương Đông uống cạn cho cô.

Lady first, hưởng hờ đây lại là vợ của mình.

Lâu rồi Phương Đông cũng không gần gũi phụ nữ...Có lẽ là do anh cũng không mấy hứng thú, nhu cầu cũng chẳng có nhiều. Bản thân Hà Phương Đông không thích kiểu “ăn bánh trả tiền” như một số đàn ông thường dùng để giải khuây. Hơn nữa dự định ban đầu của anh là trong 3 năm nữa vẫn chưa muốn một mối quan hệ mới...Tới khi gặp cuộc hôn nhân bất ngờ này, âu cũng là một bước ngoặt trên con đường tình cảm của Phương Đông.

Căn phòng tân hôn tối đen...

Tiếng thờ vang lên nhẹ nhàng. Anh cũng không định bật đèn. Cô dâu khi nãy có nói thào vào tai, muốn cho anh một bất ngờ. Có lẽ bất ngờ đó là đây chăng?

Người Hà Phương Đông nóng dần lên. Bìa...rượu cũng có...Song có lẽ...bứt rứt và có nhu cầu cao thế này là do thuốc. Vợ bỏ thuốc cho chồng. Chắc do thái độ Hà Phương Đông hôm đó có hơi lạnh nhạt cùng cô ấy. Sương Diệp sợ...Trong đêm tân hôn này, anh sẽ như trong phim vậy, bỏ cô chần chừ gối chiếc, tân phòng lạnh lẽo hay sao?

Có vợ, lại là vợ đẹp, không thằng đàn ông nào muốn làm Liễu Hạ Huệ cả. Tình yêu chưa có, nhưng dục vọng vẫn tràn đầy.

Phương Đông nhào lên giường.

Thân thể thơm mát đang chờ sẵn...

Chỉ một cái ôm, vóc dáng đó đã nằm gọn trong lòng. Người cô ta cũng nóng bừng bừng, đang bứt rứt. Quần áo đã cởi sẵn. Chạm vào da, Phương Đông cảm nhận rất rõ, sự mềm mại lan khắp toàn thân.

Nhếch môi, anh không khách sáo, nhanh tay cởi cravat:

Những nụ hôn như điên cuồng trút xuống thân thể mảnh mai. Đôi tay Phương Đông như gọng kềm, giữ chặt lấy cô vợ đang giãy giụa...Giọng nói thều thào, vô lực, như gió thoảng bên tai:

-Không...Đừng...không...

Không cần giả vờ là trinh nữ chứ? Đây là thời đại gì rồi? Cô dâu lại phải đóng kịch làm trinh nữ để mua được lòng chồng.

Lưỡi anh rà xuống dưới, tay không kiêng nể luồn vào bên trong lớp nội y mỏng manh...Có lẽ sự kích thích đó cũng khiến sự cuồng nhiệt trong lòng Sương Diệp tăng lên...Cô vận vẹo người, vừa muốn thoát khỏi anh, vừa lại muốn bản thân mau chóng được giải thoát khỏi trò chơi thống khổ này.

Hà Phương Đông đã không còn kềm nén và cũng chẳng tội gì phải kềm nén nữa. Anh trườn lên người vợ, kéo đôi chân thon dài mở ra, vòng qua phía eo mình, nhấn người đâm mạnh vào trong...

-A...

Cảm giác rất lạ, như là mới xuyên qua cái gì đó chắn đường.

Dưới thân Hà Phương Đông tấm thân bé nhỏ đó đang run, chịu không nổi sự hành hạ của con hoan ái, co rút liên tục, xiết chặt lấy “tiểu huynh đệ” của anh...Thân thể cô phản ứng một cách tự nhiên, cổ lùi dần, né tránh sự xâm nhập của dị vật trong người.

Không phải chứ?

Không phải là giả vờ sao? Giả vờ sẽ không bao giờ có cảm giác chân thật đến như thế. Cô vùng vẫy và chặt chẽ. Lại đau đến thân thể nồn nà co rút. Phía dưới có một chất lỏng sền sệt ấm nóng rỉ ra.

Anh lần tay lên đầu giường, bật sáng ngọn đèn ngủ...

Đúng là dưới anh có một cô gái đẹp, tóc dài, làn da trắng như sứ vẫn còn in hằn những nụ hôn làm bỏ ửng một vùng da thịt...Phần đùi nồn nà vẫn còn đang rỉ máu. Nơi giao hợp của cả hai xoắn chặt, đem tới cảm giác mê mẩn.

Nhưng đó không phải là Kiều Sương Diệp...

Rượu tan nhanh chóng... Hà Phương Đông không khỏi sửng sò....

..... Tại sân bay Quảng Châu, Kiều Sương Diệp rút một liều thuốc trong khi chờ đợi.

Gã đàn ông cô yêu đã quay trở lại, trên tay là túi hành lý khá to.

-Đi thôi em...

Ngồi trên máy bay, liên tưởng tới những phút giây con bé đó phải chịu trong đêm tân hôn bấy giờ và sắp tới, cô không khỏi hải lòng. Gã đàn ông thì không khỏi hưng phấn, nói với cô:

-Anh đã xem sơ qua rồi. Trang sức của em mang theo chắc được khoảng 2 triệu tệ. Cộng thêm số tiền mừng cưới là 250 vạn...Con số không nhỏ đâu. Không ngờ một đám cưới mà kiếm được khá như vậy.

-Họ cũng bỏ ra không ít. Ngoài ra ông bà già chồng hụt của em còn tình nguyện giúp ba em một số tiền lớn để thanh toán các khoản nợ nần... Bao nhiêu đây có thấm vào đâu.

-Nhưng bỏ đi như vậy... Em không sợ họ truy cứu à?

-Truy cứu? Cho người ta cười vào mặt họ sao? Hơn nữa cũng đâu có thiệt thòi gì... Em cũng đã đền cho chồng em một con bé trẻ trung, phơi phới. Mỡ dăng tới miệng, mèo nào mà không ăn.

Thạch Kiên nhìn Sương Diệp... Ánh mắt thoáng chút chế nhạo lẫn đề phòng.

Dùng một cô gái non mềm để giữ chân chú rể trong đêm tân hôn nhằm thuận lợi trong việc bỏ trốn. Đồng thời gián tiếp chơi cho con bé một đòn knock out... Cái tội là người giúp việc trong nhà nhưng lại được người ta thương nhiều hơn cô chủ.

Cô bé đó thực sự rất ngoan.

Kể từ khi vú Thâm bị bệnh nặng, An Ninh đã thay mẹ vào nhà họ Kiều làm việc. Cô hiền lành, cam phận, giấu nham sắc mon mơn của mình trong những bộ y phục giản dị quê mùa... Thạch Kiên cũng có vài lần trêu chọc An Ninh nhưng đều bị cô phản ứng mạnh... Sương Diệp từng hứa, nếu một mai này hai người chia tay, trước khi bỏ nhau, cô ta sẽ giúp Thạch Kiên có một đêm xuân bên người ngọc... Tiếc là chuyện xảy ra khi cô ta vẫn còn chưa chán anh ta.

-Với số tiền này... em định làm gì?

-Chúng ta sang Đài Loan... Em muốn mở một cửa hàng thời trang... Còn lại thì chơi cho đã. Số tiền này có lẽ xài được một thời gian.

-Sau đó... - Thạch Kiên cắn nhẹ vành tai nuột nà- Lấy chồng tiếp à?

-Ừ... Có thể.... Nhưng kiểu chồng tài giỏi thì cho em xin đi... Em chả muốn làm cái bóng sau lưng họ...

Kiều Sương Diệp ngang tàng, mạnh mẽ và thủ đoạn. Cô thông minh nhưng lại vận dụng trí thông minh làm những việc không đáng. Hại cho người và cũng cả bản thân mình.

....Đêm dài...

Phương Đông dựa vào tường, rút từng hơi thuốc...

Cô gái nhỏ sau lần ân ái đã thiếp đi. Mái tóc dài buông xõa trên gối, gương mặt thanh tú bình yên...

Hôm đựng quà lần tiễn mừng đám cưới không còn một thứ gì đáng giá. Quần áo cô dâu mang về nhà chồng cũng mất dạng... Không khó để Hà Phương Đông nhận ra, mình đã gặp một cô dâu chạy trốn.

Cô dâu chạy trốn vì tình yêu thì không phải không có, bỏ chú rể một mình chờ vợ ở lễ đài cũng là chuyện từng nghe qua.

Cô dâu của anh bỏ trốn để lại một món quà bồi thường không tệ. Cô bé này... Mong là đã qua tuổi vị thành niên.

Vẫn còn trong trắng và e lệ như một đóa hoa chớm nở, chưa đủ trưởng thành để bướm hương dụng vị ngọt ngào.

Cô ấy có biết chuyện, là đồng phạm hay chỉ là một nạn nhân?

Nếu là đồng phạm thì việc hi sinh, dâng hiến cái quý giá cho một kẻ xa lạ thật là can đảm. Đàn ông Trung Quốc vẫn còn tư tưởng phong kiến, phụ nữ vẫn xem việc dâng hiến lần đầu của mình cho người yêu là một chuyện thiêng liêng.

Nếu... Cô không biết gì, cũng chỉ là nạn nhân thì càng đáng thương hơn nữa. Kể từ khi nào, con người lại mang con người thành những món hàng.

Trời sáng sẽ tỏ tường tất cả... Lần đầu trong đời Hà Phương Đông thấy được: không có gì nặng nề hơn việc phải đợi chờ khi trong lòng có bao điều muốn hỏi, bao nhiêu điều muốn được làm rõ ngay.

Đêm thật là dài. ...

Mới sáng sớm, phòng của Uyên Như đã vang lên tiếng gõ cửa. Lười biếng trong chăn, giọng cô nhura nhura:

-Ai đó?

-Là anh hai...

-Anh hai?

Khoác vội chiếc áo khoác, Uyên Như mở cửa. Phương Đông đợi ngoài cửa, quần áo đã chỉnh tề:

-Anh hai... có chuyện gì?

-Em cho anh mượn một bộ quần áo đi.

-Dạ?

-Quần áo của cô ấy chắc cũng cỡ em... Cho anh hai mượn 1 bộ quần áo.

Chuyện gì? Chị dâu không lẽ nghèo đến mức không có đồ để mặc sao? Huống chi hôm qua Uyên Như thấy một cô gái nhỏ khệ nệ mang 2 va li to đùng đến cho chị ấy... Nặng đến vậy nhưng chị ta để cho cô bé mảnh khảnh kia phải mang vào tận trong phòng, làm cho Uyên Như bất bình không ít:

-Nhưng mà chị hai có thiếu gì đồ. Em...

-Có cho mượn không?

-Cho - Uyên Như bĩu môi- Làm thấy ghê...

Cố tình chọn một bộ đồ quê nhất của mình trao cho anh trai, Uyên Như dài giọng:

-Nè...

-Ngoan...- Khoảng nửa tiếng nữa, xuống mời ba mẹ, nói ba mẹ gọi giùm luôn ba mẹ vợ của anh hai... Anh hai có chuyện muốn nói...

Mặc cho đôi mắt tròn xoe ngạc nhiên của Uyên Như, Phương Đông cầm theo quần áo quay về phòng...

....Khi anh về đến phòng, tiếng mở cửa có lẽ làm cô gái kia thức dậy. Mơ màng nhìn xung quanh một chút, rồi cô cũng nhận ra tình trạng của mình.

Vừa hoảng hốt, vừa thống khổ. Gương mặt xinh đẹp tái nhợt, tay vùng vằng, cuống quýt kéo lấy mền, che bõ vai trần loang lổ những vết hôn.

Dưới thân vẫn còn đau rát. Cảm giác dính dáp phía dưới. Tấm drap còn lại những dấu đỏ tươi.

Không cần lời giải thích, Phương Đông cũng đã hiểu ra ai là nạn nhân và ai là thủ phạm.

Cô bé bật khóc... Cái khóc âm thầm, cắn chặt môi mà khóc trong tức tưởi chứ không gào thét, hoảng loạn như một số cô gái lần đầu gặp những cú sốc lớn. Khóc để lòng tạm nguôi đi.

Cái khóc của những con người đã quen chịu đựng... Đã từng chịu nhiều uất ức, khổ đau.

Phương Đông thờ dãi:

-Em mặc quần áo vào đi... Chúng ta cần nói vài chuyện... Tôi là Hà Phương Đông...

Bạn đang đọc truyện *Đã Là Chuyện Của Hôm Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10: Chọn Lựa Của Em

Ngày hôm qua thôi, cô hai nói với bà ngoại, bảo cho An Ninh giúp mang quần áo sang nhà chồng cô ấy. Tới hai vali đầy ắp, An Ninh vắt vả mắt tiêng đồng hồ mới xếp gọn vào được. Cô hai còn nói, toàn là hàng hiệu đắt tiền, mấy ngàn tệ một bộ, An Ninh làm việc càn thận trọng hơn. Khi tới nơi thì cô hai thay đổi thái độ, còn gọi cô vào phòng tân hôn của cô ấy ngồi nghỉ nữa. Sương Diệp đưa cho An Ninh một ly nước hoa quả. Đang khát nên cô uống ngay.

Tới khi tỉnh lại, ly nước ấy đã đem đi tất cả. Cuộc đời con gái. Nếu ngày xưa An Ninh đem nó trao cho người đó thì có lẽ...sẽ không đến nỗi cô phải ở trong tình cảnh dở khóc dở cười này.

Trách ai? Trách cô hai độc ác. Cầm hận cô ấy thì sao chứ? Thời gian có thể quay ngược lại không?

Còn...còn trách người đàn ông này? Anh ta cũng đâu biết gì. Anh ta...cứ đinh ninh đang quan hệ với vợ mình. Anh ta đâu biết tới màn kịch tráo hôn này.

Khóc, chỉ là để voi uất ức. Khóc chỉ để cho mình không đau đớn nữa. Nhưng rồi cũng chẳng thể làm gì.

Căn phòng khác trở nên ngột ngạt.

Ông bà Kiều không dám nhìn mặt người bạn cũ của mình. Cả gia đình ông Văn không ai phiên trách hay có lời nặng nhẹ gì ông...Nhưng chuyện đã xảy ra...Ông đúng là không còn mặt mũi nào nhìn bạn:

-Con đại cái mang...Những thiệt hại nhà anh chị chúng tôi sẽ cố gắng bồi thường...Sương Diệp...đưa con gái bất hiếu này, chúng tôi nhất định mang về, cho nó qua nhà để chuộc lỗi.

-Chuyện bồi thường thì không cần đâu anh- Ông Văn thở dài- Vốn tưởng là chuyện tốt của đám trẻ, không ngờ chuyện lại ra thế này.Chúng tôi mời anh chị sang đây là để tìm cách giải quyết cho êm xuôi mọi đường chứ không phải là truy cứu hay làm khó dễ gì cả.

Uyển Như thương cảm nhìn An Ninh đang co ro trong một góc phòng.

Gương mặt thanh tú tái nhợt. Cô ấy cố thu mình, mong không ai để ý tới mình. Uyển Như nhận ra, đó là cô gái mảnh khảnh hôm qua đã mang hành lý đến cho chị dâu hụt...Uyển Như còn chạy đến xách phụ và giúp cô ấy mang về phòng. Sau đó chị dâu cũng vào và nói có chuyện muốn dặn dò, đuổi khéo cô ra ngoài...Thật là dạng người mưu mô thâm độc, chạy trốn thì thôi, còn hại tới người ta...

-Còn cô bé đó? Cháu là ai?

Bà Văn nhẹ nhàng hỏi. Cô gái này, suy cho cùng cũng chỉ là một nạn nhân:

-Cháu tên là Trình An Ninh...Là cháu gái của vú Thắm nhà tôi.

Mái tóc dài óng ả, gương mặt non tơ không trang điểm...Nhìn cô bé, bà Văn thích hơn nhiều so với con dâu hụt đã bỏ đi kia:

-Cháu...Thật thất lễ nếu bác hỏi chuyện riêng tư đến như vậy...Nhưng cháu và Phương Đông nhà bác...đã có gì chưa?

An Ninh giật mình. Đôi má nhợt nhạt ửng hồng...Đầu ong ong, đau nhức...

Cô không trả lời...

Thiên Tường ái ngại nhìn mẹ:

-Mẹ!...

-Thật tình thì hỏi những câu như vậy là không nên...Nhưng mẹ cũng muốn xác định cho rõ ràng.

-Con và cô ấy đêm qua cũng phát sinh quan hệ rồi- Phương Đông không né tránh, quay sang phía ông Kiều- Thừa bác, dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi...Cháu cũng có một phần trách nhiệm. Nếu đêm qua cháu tỉnh táo hơn một chút thì đã không cùng An Ninh phát sinh quan hệ. Hiện giờ vấn đề cần quan tâm không phải là danh dự gì của hai nhà mà là thiệt thòi của An Ninh. Cháu muốn chịu trách nhiệm với cô ấy...

An Ninh ngược đời mắt trong veo lên nhìn Phương Đông, thảng thốt, đau lòng:

- Cháu và Sương Diệp cũng chưa đăng ký kết hôn nên không có gì rắc rối về mặt pháp luật cả.- Phương Đông nắm nhẹ bàn tay run rẩy của An Ninh- Xin lỗi em...Tôi...

An Ninh không biết phải làm gì cả. Cuộc đời cô...Ngay cả với người An Ninh yêu thương nhất, cô cũng chưa bao giờ đặt lòng tin trọn vẹn vào anh...An Ninh hiểu rõ thân phận mình...Với một đứa con gái có người thân mà cũng như không thì cuộc đời trong trắng chỉ như một thứ công cụ, một món hàng cho người ta trao đổi. Cô cũng hận...Nhưng hận rồi thôi...Chứ cô cũng chẳng biết làm sao.

-Thưa ông bà...thưa hai bác...Cháu xin phép về nhà với ngoại cháu. Cháu đi cả đêm chắc ngoại rất lo...

An Ninh chỉ có thể nói được như thế. Mắt cũng đã mắt rồi... Cô còn có ngoại phải lo... Ngày hôm nay phải sống. Ngoại không còn ai thân thuộc, nếu An Ninh vì mắt mắt này mà sụp sụp, ai sẽ đỡ đỡ bà những ngày tháng cuối đời...

Những chuyện tiếp theo diễn ra như thế nào, An Ninh không biết. Cô chỉ lăm lăm về nhà.

Căn nhà thuê bé xíu- nơi hai bà cháu cô nương tựa nhau mà sống. Về đến nơi, An Ninh nhìn thấy ngoại và dì La đang ngồi trước cửa, dường như đang đợi cô về.

-Thưa ngoại...Thưa dì La...

-Ninh Ninh về rồi à? – Dì La ngọt ngào – Hôm nay đi qua đây nhắc con tới ngày trả tiền thuê nhà rồi... Nhưng nếu con chưa có thì đợi vài ngày cũng được. Miễn là đừng trễ quá là được rồi.

-Dạ...con biết rồi dì La.

Lương tháng này An Ninh chưa được lĩnh. Nhưng lĩnh lương thì phải quay về nơi đó, chỗ gián tiếp đưa cô vào bước ngoặt cuộc đời.

-Ninh Ninh à...Sao hôm nay con lại đi qua đêm...Tối qua ngoại cứ trông...nhưng không biết làm sao liên lạc với con hết. Có chuyện gì không con?

An Ninh muốn gào khóc, muốn nhào vào lòng ngoại, tức tưởi kể cho bà biết chuyện đã qua... Nhưng kể thì được gì? Rồi hai bà cháu chỉ có thể ôm nhau mà khóc. Ông bà Văn cũng từng là người ơn, chuyện không phải do họ gây ra, An Ninh cũng không muốn làm hai người đau lòng và dằn vặt thêm.

Xem như một tai nạn, một bài học để đời...Sau đó, cô lại đứng lên, tiếp tục mà sống...Thời đại này, trinh trắng đâu quan trọng quá. Chỉ đơn thuần là một lần quan hệ tình dục đầu đời. Một lần quan hệ đầu đời thôi mà.

Mắt An Ninh lại mờ dần, tay vô thức run run.

-Ngoại ơi...Mình vào trong đi ngoại. Ngoài này trời gió lớn...Con đi nấu cơm...

An Ninh tìm được việc làm khác trong một quán ăn nhỏ...

Bảng cấp không có, cô chỉ có thể làm công. Ông chủ của quán này là A Đạt, vốn cũng thích cô. An Ninh thì sợ cái nhìn như muốn thiêu đốt của anh ta, nhưng ngoài chỗ này ra, không đâu cho một người mới vào làm như cô vay ngay 850 tệ để trả tiền nhà cả.

-An Ninh...bàn số 4...Nhanh lên!

Vợ A Đạt là Trương Tĩnh Như, kể từ ngày nghe nói An Ninh vào quán làm việc bỗng đứng ra ngồi ở quầy thu ngân nhiều hơn. Dù sao cô ta cũng biết tính chồng mình.

-Dạ...

An Ninh vội vã ra bàn dọn dẹp. Hai vị khách nam ngồi ở bàn vừa thấy cô thì bỗng đứng ngồi lại... Một người cười với An Ninh:

-Chỗ này có trà hoa cúc không cô em?

-Dạ có...-Dẹp mấy cái tô lên khay, An Ninh đáp nhanh- Anh dùng trà hoa cúc ạ?

-Ừ...Trà hoa cúc đó...ngon như em là được...

Anh ta thô bỉ vuốt lên người An Ninh. Phản ứng rất nhanh, cô né người, biến sắc:

-Xin anh tự trọng cho...

-Anh rất tự trọng đấy chứ...Em xinh xắn thế này, làm bồi bàn chỉ cho uống vậy...Theo anh đi...

An Ninh lùi lại phía sau, đôi mày cau lại:

-Anh không uống trà thì thôi...Tôi vào...

-Đâu mà có dạng phục vụ nói chuyện với người thế hả? Bà chủ đâu...

Bọn chúng đang muốn gây sự. Dù biết vậy nhưng khách hàng là thượng đế, vả lại cũng không ưa An Ninh nên Tĩnh Như cũng quát lên:

-Quý khách bớt giận...Vào trong mau...Hôm nay xuống bếp rửa hết đồng chén đĩa rồi lau hết quán ăn, trừ lương ngày hôm nay cho chừa cái tội hỗn láo với khách.

Bản thân An Ninh không có lỗi, nhưng cô vẫn không thể cãi lời. Vì miếng cơm manh áo, đành phải chịu cho người ta sỉ nhục.

Phuong Đông khẽ thở dài...

Cả tháng nay, anh lặng lẽ dõi theo cô. Ban đầu thực tình Phuong Đông cũng có nghĩ An Ninh chỉ là đang nâng cao giá trị của mình. Chỉ vài ngày thôi, cô sẽ quay về nhà ông bà Kiều đòi tiền bồi thường, hay ít ra cũng kiếm của họ một khoản tiền bịt miệng. Đòi mà...

Cô không làm vậy... và đến nay cũng không có dấu hiệu gì là sẽ làm như thế. Dù hoàn cảnh An Ninh theo anh biết là vô cùng khốn khó.

Hà Phuong Đông không quan tâm người khác làm gì. Chỉ khi cảm thấy mình mắc nợ mới tìm cách trả lại cho người ta thôi.

An Ninh là một chủ nợ đặc biệt. Cô không cần anh trả nợ... Nhưng lại khiến người mắc nợ cam tâm tình nguyện muốn được trả cho cô.

Đến 10 giờ An Ninh mới tan ca...

Mua thêm một ít cháo, cô chào A Đạt và Tĩnh Thu rồi về nhà. Dù biết chị ta không ưa mình nhưng An Ninh cần chỗ làm này hơn bao giờ hết.

-Hi!

An Ninh ngẩng mặt lên:

-Là... là anh sao?

Người mới gặp một lần nhưng số phận đã cho hai người một sợi dây liên kết chặt chẽ. Mặt An Ninh đỏ bừng khi nhớ tới thời điểm sáng hôm đó, trên chiếc ghế dài, anh đã chăm chăm nhìn cô tỉnh dậy với tấm thân trần trụi:

-Là tôi...

-Anh... anh đến đây làm gì?

-Tôi muốn gặp em thôi...

-Không cần đâu... Tôi phải về nhà.

An Ninh khỏ sở từ chối. Chuyện hôm đó không lẽ không thể xem là một con ác mộng hay sao?

-Đoạn đường này vắng lắm... Tôi đưa em về!

Hôm lên Yahoo Messenger, Diệp Vũ đã cười không kèm được khi nghe câu chuyện của anh. Lần đầu tiên, Phuong Đông nổi dóa với bạn:

-Cười cái gì?

-Không... Duyên trời định mà... Nắm bắt lấy đi! Thật lòng có đôi khi cái câu cửa miệng của mày "Đã là chuyện của hôm qua" không thích hợp lắm đâu.

Đã là chuyện của hôm qua. Chuyện cũ thì sẽ quên.

Nhưng, liệu có quên dễ dàng đến thế? Cô bé nhỏ dù tỏ ra không có gì song thái độ sợ sệt của An Ninh lại tố cáo rất rõ ràng là cô vẫn nhớ... Nhớ một tai nạn, nhớ một lần ân ái của hai người.

Phuong Đông không xem nó là chuyện hôm qua được, không chỉ vì chưa trả được nợ đã vay.

Một tiếng thở dài rất khẽ.

An Ninh vội vã đi phía trước, không để ý tới đèn đường.

-Muốn chết à?

Người lái xe hét lên trong bức dọc. Chiếc xe phóng nhanh đi.

Phuong Đông ôm lấy cô... Và nhận ra tim mình...thình thịch.

Mùi hương tóc... Vóc dáng mảnh khảnh run run...

Nếu tìm được rồi, đừng bao giờ buông tay.....

Hà Phuong Đông xiết An Ninh chặt hơn chút nữa...

Cả đời này....Đã gặp sẽ không buông...

Bạn đang đọc truyện *Đã Là Chuyện Của Hôm Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Bước Chân Của Hạnh Phúc

Ngày xưa. Đúng hơn là vào 6 năm trước. Hà Phương Đông gặp Tiêu Khiết lần đầu trong một buổi họp.

Cô nhỏ nhắn, gọn gàng trong chiếc áo sơ mi màu trắng. Váy công sở dài, giữa những muôn sắc hoa lan, hoa huệ, cô đơn giản và tinh khiết như một bông hoa đại đang lúc phô hết hương sắc của mình.

Lần đó, bên cạnh Phương Đông vốn đang có một cô bạn gái xinh đẹp tên là Susan.

Tình cảm kéo dài được hơn một năm. Susan là người hiểu biết. Cô cũng thấy được khoảng cách của hai người và sự cách biệt rõ ràng về tính cách. Họ chia tay trong hòa bình.

Buổi chiều ngày chia tay bạn gái, Hà Phương Đông được Diệp Vũ mời ăn cơm, kết hợp luôn giới thiệu người yêu.

Tiêu Khiết ngượng ngùng phát nhẹ vào vai Diệp Vũ khi hắn làm càn hôn lên má cô. Lúc trở về, hai bàn tay cả hai nắm chặt. Diệp Vũ nóng tính, dễ nổi cáu nhưng là một kẻ si tình. Nhìn vào mắt nó là hiểu, đối với Tiêu Khiết, Diệp Vũ thật lòng rất yêu cô.

Hà Phương Đông thì không như vậy. Anh rất lý trí, không có lòng tin vào cái gọi là thiên trường địa cửu của tình cảm. Hai người quen nhau, bên cạnh việc lưu luyến thì còn cần nhiều yếu tố khác. Hà Phương Đông thích Tiêu Khiết, nhưng anh không vì cô mà thay đổi được. Nếu tiến tới gần thêm nữa, tình bạn với Diệp Vũ cũng có thể mất đi.

Một tình cảm không an toàn như vậy, tốt nhất là hãy quên đi.

Bây giờ Hà Phương Đông 30 tuổi, có thể nói là trải đời hơn nhiều lắm. Anh bắt đầu nghĩ lại, có phần hối tiếc. Nếu ngày đó mình đi thêm một bước... Nếu ngày đó mình không bỏ cuộc, hạnh phúc có làm lơ với anh lâu thế này không?

Trong lúc tưởng chừng bỏ cuộc. Trong lúc tự nhủ, người như mình không nên mơ mộng đến một cô gái dịu dàng, thanh khiết còn sót lại rất ít trên thế giới. Người như mình nên chọn một cuộc hôn nhân phù hợp. Người như mình, không yêu ai có thể hy sinh một chút để em trai vui vẻ bên cô gái nó yêu.

Trong lúc ấy, một sinh vật quý hiếm khác lại xuất hiện đột ngột. Cô gái rất giống Tiêu Khiết. Xinh đẹp, dịu dàng, kiên cường, như một đóa hoa hồng đại không bị giông bão quật ngã. Cô gái ấy bước tới gần Hà Phương Đông. Rất gần. Cô lại có với anh một đêm tình.

Hà Phương Đông có cảm giác hư hư thật thật. Anh cũng không biết, Thượng Đế là đang muốn bù đắp cho anh hạnh phúc hay một lần nữa treo lên một củ cà rốt, kích thích con thèm ăn của con thỏ rồi sau đó giấu mất món đồ ngon.

Đêm nay, sau khi An Ninh xô vội anh ra và bỏ chạy, cả buổi Hà Phương Đông cứ thờ thẩn. Lần đầu tiên trong đời, anh không màng công việc đang chất đống chờ mình.

-Này...

-Gi?

-Vũ này...

-Gi?

-Yêu...có cảm giác thế nào? Yêu thật lòng đấy.

Một câu hỏi làm Diệp Vũ phải trả lời bằng hàng chục dấu ?????????? kèm theo.

-Không lẽ ai quan hệ với trình nữ rồi cũng sẽ yêu cô gái đó à?

Diệp Vũ thực sự muốn đầu hàng đưa bạn thân của mình. Một câu hỏi khiến hắn cũng không biết phải trả lời thế nào đây.

-Sao?

-Nói như mày thì không có chuyện chia tay. -Diệp Vũ mệt mỏi- Quan trọng không phải là trình nữ hay không mà là cảm giác. Mày có cảm giác với cô bé đó. Mày thích con nhà người ta.

-Vậy tại sao tao lại thích cô ấy? Trước đây tao cũng quen không ít người.

-Đại ca à -Diệp Vũ đã không còn kiên nhẫn- Làm sao đại ca lại thích người ta thì làm sao mà “em” trả lời được. Tao đâu phải là mày!

Hà Phương Đông hơi khựng lại. Thích? Vậy thích có lâu dài, thích có thể chuyển qua yêu? Mà đã yêu thì làm thế nào để không nguội lạnh? Cảm giác không muốn buông tay An Ninh này sẽ kéo dài mãi mãi hay là tan nhanh khi đã có được cô?

Diệp Vũ chợt nhận ra trong con người tưởng chừng luôn vui vẻ, lạc quan xem mọi chuyện như là “ngày hôm qua” đó luôn tồn tại một bóng ma quá khứ. Quên để không phải nhớ. Không hận để mình chẳng phải đau lòng.

-Anh à...

Tiêu Khiết bỗng nhiên gõ phím. Cô đã đứng sau lưng Diệp Vũ khá lâu.

-.....

-Anh đừng nghĩ nhiều quá. Nếu thấy đó là hạnh phúc thì đừng để lỡ. Vợ chồng em luôn muốn anh được vui vẻ mà.

-.....

-Can đảm lên anh.

Trong đầu Hà Phương Đông hiện lên hình ảnh cô đơn dù luôn tươi cười của mẹ mình. Bà đã từ bỏ hạnh phúc không thuộc về mình và chọn cách trốn đời sống trong đơn độc. Nhưng đó là do tình yêu không đến từ hai phía. Hiện giờ, An Ninh không thuộc về ai khác. Nếu Hà Phương Đông để lỡ thêm lần nữa, cuộc đời không cho ai hai lần cơ hội để đến gần hạnh phúc hơn đâu.

Bạn đang đọc truyện *Đã Là Chuyện Của Hôm Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Nếu Dừng Thử Đoạn, Anh Sẽ Rất Nhẫn Tâm

Một cú điện thoại vang lên trong văn phòng của Hà Phương Đông:

-Ông Hà...Hồ sơ khởi kiện của ông đã hoàn thành...Tôi sẽ gửi cho ông trong buổi sáng nay.

-Cảm ơn luật sư, phiên ông gửi cho phía ông Kiều một bản.

Không ngoài dự đoán của Hà Phương Đông, quả nhiên chỉ khoảng 2 tiếng sau đã có tiếng điện thoại reo:

-Thưa giám đốc Hà...Chủ tịch muốn gặp ông.

-Vâng!

Đẩy cửa phòng ông Văn, Phương Đông cười khẽ:

-Chào chủ tịch!

-Con ngồi xuống đi!

Ném xuống bàn xấp hồ sơ, ông Văn giận dữ:

-Hồ sơ khởi kiện này...con định thế nào?

-Theo những điều khoản thỏa thuận của hai bên thì Cty chúng ta sẽ cho bên công ty bác Kiều vay 150 triệu để cải tạo hệ thống máy móc, trả lương nhân công, tránh trường hợp sản xuất bị đình trệ. Hợp đồng cũng có quy định rõ, chúng ta sẽ không thu lợi nhuận nhưng trong thời gian 3-6 tháng, nếu có nhu cầu cần kíp chúng ta có thể thu lại tiền vay. Tôi đã Fax sang bên ấy về nhu cầu thu nợ...Họ không có khả năng thanh toán nên phải bị khởi kiện ra tòa.

-Con thừa biết việc cho vay chỉ là do bác Kiều không muốn mắc nợ nên ba lập ra bản hợp đồng cho vay này. Điều khoản là không xác định thời gian...

Nhưng trong họp đồng soạn thảo để cho 2 bên ký con lại thay đổi điều kiện họp đồng...Làm thế khác nào bức chết bác ấy...

-Chuyện làm ăn vốn không thể nói đến tình cảm...Và lại...chủ tịch...Họp đồng của chúng ta có quy định, trong thời gian làm việc những gì liên quan tới công ty đều do tôi toàn quyền quyết định. Bản họp đồng này đã được các đại cổ đông thông qua. Nếu cần chủ tịch cứ cho họp hội đồng quản trị, xem tôi có làm gì sai không?

-Con...

Thực sự tức chết với đứa con này...

-Ba biết chuyện Sương Diệp đã làm cho con bị đá kích rất nhiều. Phương Đông à, bác Kiều cũng không có muốn việc đó đâu con...Con nên nể tình ba.

-Kiều tổng là bạn của chủ tịch...không liên quan gì đến tôi...Nhưng nếu ông ấy trở thành người có ơn với vợ tôi...Thế thì mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn rồi.

-Ý con là...

-Tôi không nói đến Kiều Sương Diệp. Tôi muốn ông ấy thuyết phục Trình An Ninh...Chỉ có vậy thôi!

Đêm qua Phương Đông đã gọi cho mẹ:

-Thực sự khi thích một cái gì đó, dù có đoạt được bằng thủ đoạn cũng không sao phải không mẹ?

-Nếu con tự tin con sẽ làm cho người ta hạnh phúc thì cứ làm đi!

Thích?

Không!...Không chỉ là thích như Diệp Vũ nói... Anh đã không quên được cái dáng vóc mảnh mai đó thật rồi.

Có lúc Hà Phương Đông đã nghĩ...Hay là cho người bắt cóc An Ninh về...mang cô nhốt trong một nơi nào đó...Đêm đêm triền miên, để khi cô mang thai sẽ không rời mình được nữa.

Diệp Vũ đã cười "Biến thái...Tôi bắt cóc cưỡng hiếp người nặng lắm...Không chừng mất cả chỉ lẫn chải".

Phương Đông cũng không can đảm nhìn cô khóc...Ngày đó, cái dáng khóc căm lặng, cắn chặt môi đã khiến tim anh có chút nhói đau. Bây giờ nhớ lại càng thêm đau xót.

Cô trọng tình nghĩa, Phương Đông sẽ dùng tình nghĩa để bức cô, cho An Ninh ngoài cách tình nguyện gả cho anh thì không còn con đường nào khác.

Tàn nhẫn? Giết giành bằng thủ đoạn...Có lẽ kiếp này muốn làm người tốt cũng chẳng được rồi.

Lại một tiếng chuông điện thoại.

-Alo...Luật sư Trương?

-Chào ông Hà...Tôi cũng vừa hoàn thành việc mua bán với bà La Dung...Và tôi cũng nhận được một thông tin thú vị liên quan đến cô Trình An Ninh. Đêm nay bà La sẽ tổ chức một buổi tiệc ở nhà hàng Phúc Châu. Người hẹn với bà ta là Quảng An Sinh, có một tiệm vải lớn...Mấy ngày trước ông ta đã chuyển 1 vạn vào tài khoản bà La...Đêm nay bà ấy cũng thuyết phục cô Trình đến dự buổi tiệc đó với lời hứa sẽ giúp cô gặp mặt thường quân cho mượn 15 vạn để phẫu thuật cho bà cụ.

-Vâng...Cảm ơn Luật sư Trương.

Một con thỏ ngây thơ, càng co mình trốn trong hang, càng có nhiều thợ săn muốn tóm lấy...Em có thể kiên cường và giàu lòng tự trọng nhưng tiếc thay xung quanh em toàn là những kẻ thấy tiền chói mắt, không may nghĩ tới nhân phẩm của em đâu.

Buổi chiều, bà La chủ nhà đến chỗ hai bà cháu An Ninh nói với họ ba ngày nữa phải dọn ra khỏi nhà vì có một người chủ mới sẽ đến đây...Với số tiền ít ỏi còn lại sau những ngày làm thuê, cô cũng không biết mình có tìm nổi một chốn trú thân không thì bỗng nhiên bà La lại gọi cô đến. Với nụ cười thân mật trên bờ môi mỏng, bà ta hỏi An Ninh:

-Có người mới liên lạc, nói là muốn tài trợ cho bà ngoại cháu phẫu thuật. Họ muốn gặp cháu tối nay. Cháu có muốn đi gặp không?

Như là một giấc mơ...Nhưng không biết giấc mơ này có trở thành sự thật không? An Ninh rất sợ...Song trái tim bà ngoại vẫn quan trọng hơn tất cả. An Ninh không nỡ nhìn bà bị những cơn đau hành hạ, cô không muốn những buổi sáng thức dậy lại sợ hãi lay vai ngoại, sợ bà đột ngột bỏ mình đi.

Trong túi xách của An Ninh là một bình xịt hơi cay, một ít thuốc giảm đau, một con dao...Bài học đau đớn ngày nào cô sẽ không bao giờ quên được. An Ninh tự nhủ lòng, sẽ hết sức đề phòng.

Nhưng mà...

An Ninh chỉ là một con cừu non bé nhỏ. Mà sói thì nhiều thủ đoạn.Cừu mãi mãi vẫn là cừu.

Người họ Quảng khộng tỏ ra sàm sỡ, không có nghĩa là hấn ta bỏ tiền ra không có mục đích. Một cô gái xinh tươi mon mồn, dù không lâu dài nhưng cũng có thể làm một người tình.

Ông ta rót cho An Ninh một ly nước ngọt. Chỉ là nước ngọt. An Ninh nhìn rất rõ, lon nước này nãy giờ không ai đụng tới, nắp lon vẫn còn nguyên.

Cô uống một ngụm nhỏ. Không ngờ, thuốc mê bị tẩm ở dưới đáy ly.

Gã họ Quảng vô cùng hài lòng trước “món hàng” xinh đẹp mon mồn đó. Hấn ta không chờ được, định bụng ôm lấy An Ninh.

Cửa bỗng mở.Hà Phương Đông cùng một nhóm người lừng lững bước vào...

Không nói không rằng, đám thanh niên xông vào người họ Quảng. Một trận đòn thừa sống thiếu chết liên tục trút xuống, mặc cho tiếng van xin...

Bà La run rẩy, rồi hét lớn lên:

-Các người...các người là ai? Tôi...tôi báo cảnh sát...

-Bà báo đi! -Hà Phương Đông lạnh lùng- Rồi toàn bộ màn kịch dàn dựng lừa gạt để cưỡng bức con gái người ta sẽ được đưa đến cho cảnh sát.- Quay sang gã họ Quảng đang nằm thụp dưới sàn, Hà Phương Đông nhẹ giọng- Thế nào ông Quảng? Ông tưởng tượng toàn bộ cảnh này được gửi cho vợ con ông thì sẽ thế nào đây?

Mắt gã họ Quảng xanh mét như tàu lá... Gã không ngừng van xin...đổ lỗi cả cho bà La đã dụ dỗ hấn ta phạm tội.

Phương Đông nhẹ miết tay lên gương mặt đang say ngủ của An Ninh.

Khờ quá! Cả cuộc đời này không có người bao bọc và che chở, có lẽ em sẽ bị người ta lừa gạt mãi thôi.

Hấn cúi xuống bế bổng An Ninh lên.

-Trời cả hai lại...Gửi bằng tới chỗ công an.

An Ninh lâu rồi không được ngủ ngon như thế. Hôm nay cô nhắm mắt và cứ vậy ru giấc say nồng.

Khi cô tỉnh lại, cảnh vật trước mắt thật xa lạ. Ký ức trở về...

Buổi tiệc...Những ly nước...Sau đó là không còn biết gì cả. An Ninh hoảng hốt nhìn xuống quần áo của mình.

Vẫn còn nguyên vẹn. Cơ thể cũng không có gì khác biệt. Không như hôm đó, tỉnh dậy với thân thể đau nhức mõi mừi.

Tiếng mở cửa lách cách...Một người tiến vào. An Ninh thẳng thốt kêu lên:

-Bà chủ...

Là bà Kiều.Về áy náy vẫn còn trên gương mặt phúc hậu của bà:

-Cháu uống nước đi!

-Sao...sao cháu lại ở đây ạ? Cháu phải về nhà...Bà ngoại cháu...

-Sáng nay ngoại cháu đã được đưa vào bệnh viện rồi...BS sẽ khám, sao đó sẽ mổ cho vú áy.

-Ngoại cháu...?- An Ninh không tin vào tai mình- Nhưng ai làm vậy? Cháu muốn biết...

-Là cậu Hà...Hà Phương Đông của Văn thị.

Hà Phương Đông...Là người đó? Mặt An Ninh thoát xanh thoát đỏ...Nhưng mà...

-Cháu...sao người đó lại giúp cháu? Cháu đã nói là anh áy không cần áy náy gì cả...Cháu không truy cứu mà.

-Ta hiểu...Cậu áy cũng hiểu. Cậu áy làm vậy vì cậu áy thật lòng thích cháu...Và ta cũng mong cháu nhận lời của cậu ta.

Bà Văn đưa cho cô một tấm thiệp.

An Ninh mở ra.

Lấy anh nhé?

Cô run tay, cảm thấy như có một tia hàn khí vừa tỏa đầu đây.

Bà Kiều bất ngờ quỳ xuống dưới chân An Ninh:

-An Ninh...Ta cũng van cháu...Chỉ cần cháu bằng lòng lấy cậu ta...Nhà ta mới có thể được cứu...Ta van cháu. Giúp cho chúng ta đi!

An Ninh đã ngồi bó gối như vậy rất lâu. Cô không biết chuyện gì đang xảy ra trong mấy ngày nay nữa. Ông bà Kiều...Bà ngoại cô...toàn là những người An Ninh phải thọ ơn, dùng cả cuộc đời đền đáp còn chưa đủ. Bây giờ chỉ là...số phận họ đang ở trong quyết định của mình:

-Nếu không đồng ý, anh sẽ không giúp ngoại tôi phẫu thuật sao?

-Không có...Anh đương nhiên sẽ tiếp tục nhờ người phẫu thuật cho ngoại- Hà Phương Đồng tỉnh táo- Chỉ là ông bà Kiều...họ sẽ không được yên thân...Lúc đó em phải cu r mang thêm họ. Lương của em chưa được 1000 tệ, có thể lo nổi cho họ sao?

Trong nhà ai cũng tốt với cô cả...Có lẽ trừ tiểu thư ra....Ông bà chủ, bác Long, thím Quyên đều hết lòng bảo ban An Ninh như ruột thịt.

Họ đều đã rất già rồi...Ngôi nhà đó sụp đổ, họ sẽ sống thế nào? Bản thân An Ninh và ngoại còn lo chưa xong, làm sao có thể giúp đỡ và cu r mang họ. Còn Văn thị, họ mới có thể tiếp tục chống đỡ. Hà Phương Đồng đạt được mục đích cũng có thể giúp đỡ họ khi cần.

Lấy Hà Phương Đồng? Dù cô từng thất thân với anh, nhưng bản thân An Ninh luôn biết phân biệt thật thấp cao. Cô không vô liêm sỉ để người ta cho mình lợi dụng vào nhà danh gia vọng tộc. Nơi đó tồn tại những thứ gì, An Ninh đâu phải không biết, đâu phải chưa từng trải qua.

Một lời bằng lòng là giải quyết xong tất cả.

An Ninh thừa nhận mình đang mệt mỏi. Nhà không có...bản thân không có nơi nào để dựa vào. Cô cũng chỉ là một cô gái mới ngoài 20 tuổi, cũng cần một chỗ để tựa nương.

An Ninh đã quyết định rồi.

Những ngón tay bấm số của cô bỗng dưng run rẩy:

-Alo...Làm ơn cho tôi gặp anh Hà Phương Đồng...

- Anh đây!

Phương Đồng như một con lốc ủa tới. Vòng tay xiết chặt thân vóc mảnh mai. Cô không kháng cự nữa, chỉ thoảng giầy nhẹ rồi bất động, chôn mặt trong vòm ngực ấm áp của anh.

Hà Phương Đồng biết An Ninh hoàn toàn thỏa hiệp....Trước những đòn tấn công liên tục, cô không thể giữ vững lớp vỏ kiên cường.

Nụ hôn đùa bỡn lên đôi má hồng hồng...Rồi quần lấy bờ môi mọng đỏ chà xát, trêu đùa. Thân thể cô mềm nhũn trong vòng tay ấm áp của anh.

Cách tốt nhất là làm cho An Ninh không đường quay lại, dù có hối hận cũng không thể lựa chọn là...Ván phải đóng thuyền mà còn phải đóng thật chặt, thật sâu.

Anh kéo cô vào trong. Vốn đã dùng thủ đoạn, một chút cưỡng ép sẽ không gọi là quá đáng...Phương Đồng lần xuống dưới...Những chiếc cúc áo mở ra....Dưới sự nhiệt tình lẫn áp chế kia, An Ninh cũng không chống cự được lâu. Cô xuôi tay, chấp nhận số phận...Đã không bao giờ có thể quay lại thời điểm hôm qua được nữa.... An Ninh phải tiếp tục một quãng đời mới ngay trước mặt...Những kỉ niệm êm đềm rồi chỉ là một giấc mộng...Đã là mộng - mộng nào cũng sẽ tan nhanh!

Bạn đang đọc truyện *Đã Là Chuyện Của Hôm Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Uyển Như là người đón nhận tin “sắp đón chị dâu” nhanh nhất nhà.

Tính ra cô bé chỉ nhỏ hơn An Ninh vài tuổi, hơn nữa ấn tượng của Uyển Như về An Ninh lại rất tốt nên đối với thông tin nóng hổi này vô cùng náo nức, cứ trông ngóng anh hai mau đưa vợ về nhà.

Hà Phương Đông đưa An Ninh về nhà vào buổi sáng, sau đó có việc nên anh đi thẳng tới công ty.

Bà Văn và Uyển Như rất hài lòng về cô dâu mới. An Ninh cùng bà Văn vào bếp chuẩn bị cơm trưa, cử chỉ tự nhiên, không tỏ ra quá rụt rè, khách sáo. Uyển Như quần lấy mẹ và chị dâu, hỏi nhiều chuyện liên quan đến việc nấu ăn, bếp núc. An Ninh cũng vui vẻ đáp lời, chẳng quá thân mật cũng không xa cách, khiến người đối diện cảm thấy dễ chịu.

Bữa cơm trưa ở nhà chỉ có ba mẹ con, mấy người đàn ông bận việc ở công ty có nhắn tin báo sẽ không về. Tuy vậy không khí vẫn rất ấm áp. Bà Văn hỏi về tình hình ngoại của An Ninh nhưng không nhắc gì tới thân thể của cô cả. ... An Ninh hiền lành, ngoan ngoãn dù gia đình thế nào cũng có gì quan trọng đâu.

Sau bữa cơm Uyển Như kéo An Ninh về phòng mình. Căn phòng được bày trí rất sang trọng, toàn một màu hồng phấn, đầy đủ tiện nghi. An Ninh thoáng ngẩn ngơ.

-Đẹp không Ninh Ninh?

-Đẹp lắm...

-Em đã chuẩn bị phòng cho chị với anh hai rồi. Sát bên nè, qua xem đi chị!

Phòng của hai người được thiết kế rộng rãi, sàn bằng gỗ, đồ đạc đều mới tinh.

-Em và mẹ đi chọn đấy. Ninh Ninh không được chê nha...

Đây là lần đầu tiên trong đời An Ninh được đối xử trân trọng như thế. Lại từ những người trước đây vài ngày vẫn còn xa lạ. Thế mà...

-Ninh Ninh có thích đi dạo phố không?

An Ninh hơi ngẩn ngơ. Con gái đều thích dạo phố. Nhưng cô khi còn nhỏ ít được ra ngoài, đi học xong là về nhà. Ngay Hương Tinh là người bạn thân nhất, hình như cô cũng chưa hề cùng cô ấy có một buổi dạo chơi.

-Ninh Ninh...

-Thích chứ- An Ninh cười dịu dàng-Chị đương nhiên là thích rồi.

Cả một buổi đi mua đồ với Uyển Như, An Ninh cũng không chọn được nhiều. Hà Phương Đông đưa cho cô khá nhiều thứ, có cả thẻ tín dụng, thẻ ngân hàng nữa. Song dùng chúng mua đồ đạc, lãng phí như vậy, An Ninh chẳng muốn một chút nào.

Hôm qua cô tỉnh dậy ở nhà bà Kiều, trong vòng tay của Hà Phương Đông. Anh ôm chặt An Ninh trong lòng, vuốt ve thân thể lộ lợ dưới ánh đèn ngủ mờ ảo. An Ninh đỏ mặt tía tai đòi về nhà.... Dù sao nơi này cũng là nhà của Kiều Sương Diệp, mỗi góc ngách bên trong dễ dàng khơi gợi sự mất mát trong lòng An Ninh.

-Chị hai!

-À...- An Ninh sực tỉnh sau tiếng gọi của “em chồng”-Có gì không em?

-Đẹp không chị?

Uyển Như xoay một vòng. Trên người cô bé là một chiếc váy có thiết kế trẻ trung, để lộ đôi chân thon dài trắng trẻo. Uyển Như không xinh đẹp lắm nhưng gương mặt bầu bĩnh lại rất đáng yêu. Thêm tính tình dễ hòa đồng với mọi người nữa, tuy mới tiếp xúc nhưng An Ninh cũng rất thích cô.

-Đẹp.

-Ninh Ninh cũng thử cái này đi-Uyển Như dúi vào tay chị dâu một cái váy ngắn màu vàng nhạt -Sẽ đẹp lắm đó.

-Nhưng mà...ngắn quá, mặc không quen.

-Ninh Ninh không phải bắt chước mấy người “bán phụ” đó chứ? Chị mới hơn hai mươi tuổi, lại xinh đẹp như vậy, mặc mấy bộ đồ quê mùa sẽ vui đập sặc đẹp đấy. Nghe lời em đi, bảo đảm chị sẽ làm anh hai lé mắt luôn.

-Con bé này...Thật là...

-Vô thử đi chị- Uyển Như cười cười- Mau lên!

Bên trong phòng thử đồ là một cô gái má hồng hồng, xinh đẹp như một đóa hoa hồng buổi sớm. Nhìn thấy mình trong gương, An Ninh vô thức sờ lên mặt. Mọi người tốt với An Ninh như vậy, đều là thật có phải không?

...Trong lúc đó, tại viện an dưỡng dành cho người cao tuổi, Hà Phương Đông đang ngồi gọt vỏ táo cho một bà cụ. Gương mặt bà phúc hậu, có nhiều điểm giống An Ninh.

-Cháu thật là cháu rể của bà à?

-Dạ.

-Ba ngày trước, An Ninh có đến thăm bà nhưng không nghe con bé nói.

-Tại cháu định đăng ký kết hôn trước, nhập hộ khẩu cho An Ninh và đội ngoại khóa mới tổ chức đám cưới -Hà Phương Đông bình thản- Ngoại không giận chúng con chứ ạ?

-Không giận...Không giận- Ngoại vội xua tay-Chỉ mong con bé An Ninh được hạnh phúc là được. Nó...

Có nhiều chuyện về thân thế An Ninh mà Hà Phương Đông muốn tìm hiểu. Đêm qua, khi ngủ thiếp đi cô đã lẩm bẩm gọi tên ai đó. Nghe giống như là chữ "Văn" nhưng anh nghe không kịp. Chuyện quá khứ ai cũng có. Song hiện giờ An Ninh lại chưa quên được quá khứ, chưa thể xem chuyện đã xảy ra là chuyện của hôm qua.

-Ninh Ninh sống với ngoại từ nhỏ tới giờ ả?

-À...Ừ...- Bà ngoại bối rối gật đầu- Có gì không cháu?

-Dạ không ạ – Hà Phương Đông đưa miếng táo cho bà -Con chỉ tiện miệng vậy thôi.

-À...

Hàng xóm quanh chỗ bà cụ đều nói: trước nay bà cụ sống một mình, thỉnh thoảng mới có con gái về thăm. Sau đó nghe nói là cô ấy mất ở thành phố lớn, bà cụ phải vay tiền để chôn cất cho con nữa.

An Ninh là cháu ngoại, nhưng hai năm nay mới thấy. Ngoài giờ phụ việc ở nhà ông Kiều, cô toàn ở nhà chăm sóc bà ngoại. Thấy An Ninh xinh đẹp, không ít người muốn cưới cô, có cả vài thiếu gia ngoài thị xã. May là...

-Ngoại ăn táo đi ạ. Táo ngọt lắm!

An Ninh chắc là từng có một quãng đời không mấy vui vẻ. So với Tiêu Khiết, cô mang vẻ u uất, đượm buồn hơn.

Hà Phương Đông biết mình đang nắm trong tay một báu vật quý giá. Cô hiền lành, lương thiện lại xinh đẹp và hiểu chuyện, mẫu người này hiện tại rất ít, vất vả lắm mới tìm ra được một người.

Điện thoại lại reo, giọng Uyển Như vang lên:

-Anh hai ơi...Khi nào anh qua?

-Xong việc thì về mà. Em đừng lo.

-Anh hai...

Hà Phương Đông im lặng. Ai cũng có quá khứ, nhưng quá khứ của An Ninh khiến cô đau lòng còn anh cần phải biết. Từ nay An Ninh và Hà Phương Đông sẽ bắt đầu dựa vào nhau mà sống....Biết được tâm tư đối phương thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đã Là Chuyện Của Hôm Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Cảm Giác Xa Lạ

Trong ngọt ngào thường tồn tại đắng cay và trong đắng cay đôi lúc cũng có vị ngọt ngào.. Đã từng đám cưới linh đình nên bây giờ Hà Phương Đông và An Ninh chỉ tổ chức một buổi tiệc nhỏ mời bạn bè của hai người. Những người thực sự thân thiết nên chắc là tiệc sẽ rất vui.

Rà soát lại danh sách, Phương Đông thăm so sánh. Vợ mình có 8 người còn anh suy đi ngẫm lại chỉ có 2.

Ăn ở thế nào mà sống suốt 30 năm lại chỉ tìm được 2 người bạn thân thôi nhỉ?

Phương Đông không hẳn là một đứa khép kín. Hồi đi học thì ai cũng làm quen được. Lên trung học do tham gia đội bóng rổ và bạn làm thêm nên cũng ít gặp gỡ bạn bè. Thời đại học...những người bên anh còn lại có mình Diệp Vũ. Đơn giản...vì bồi đắp tình bạn không phải một sớm một chiều...Cả hai đều không có thời gian cho những mối quan hệ khác, chỉ đi chung và nương tựa vào nhau.

Tiệc diễn ra vui vẻ. Bạn bè của An Ninh đa số là hàng xóm. Uyển Như cũng được xếp vào dạng bạn của cô dâu.

Diệp Vũ đem con đến dự, Tiêu Khiết mới sinh em bé nên chỉ gửi lời mừng. Niệm Bằng cười toe toét khoe hàm răng không còn sún nữa.

Cuối tiệc, Hà Phương Đông tiễn Diệp Vũ ra xe.

-Về khách sạn à?

-Ừ...Ngày mai mới về Thượng Hải.

-Cho gửi lời hỏi thăm bà mẹ và em bé sơ sinh nhé.

-Gửi quà đi! Không gửi lời...

-Không gửi quà cho mày...Hôm nào rảnh, tao ghé nhà thăm mẹ con Tiêu Khiết.

-Ừ.

Diệp Vũ nhìn về phía đông. Thành phố hôm nay đèn sáng nhiều, không nhìn thấy được rõ về phương đông.

-Tối nay không có sao nhỉ. Tao muốn xem phương đông có thêm ngôi sao nào sáng hơn không?

-Không đâu...Trời đất khó thay đổi lắm. Chỉ có một ngôi sao sáng nhất ở đó thôi.

Cả hai lại nhìn nhau, cười khẽ. Diệp Vũ đắm nhẹ vào ngực bạn, cúi xuống bỗng Niệm Bằng bỏ lên xe.

-Về nhé!

-Bye....

Phương Đông quay vào nhà. An Ninh có lẽ mệt quá nên đang ngồi phịch xuống giường, đôi giày cởi ra đặt ngay bên cạnh:

-Đau chân à?

-Dạ...

-Sao em không đi cái đôi thấp thấp ấy...Đôi này cao mà.

An Ninh không thể nói thật, dù gì cô vẫn là con gái, mà con gái có ai không thích đẹp. Chiều cao An Ninh vốn cũng khá khiêm tốn, chỉ có 1,58m nên khi đứng với Phương Đông, không mang giày cao gót trông chênh lệch vô cùng.

-Ngón út sưng hết cả rồi. Để anh đi lấy dầu bóp cho...

-Thôi đi anh...-Má An Ninh đỏ bừng lên- Để ngày mai là hết thôi mà...Em...

-Lần sau mang giày thấp một chút...Thoải mái là được. Giày cao gót của phụ nữ các em chỉ toàn hại người thôi.

Mặc An Ninh bói rồi, Phương Đông vẫn kiên nhẫn ngồi xoa chân cho vợ. Công việc này cũng đã quen, vì Phương Đông cũng nhiều lần bóp chân cho mẹ kể cả khi đã trưởng thành.

Hồi nhỏ anh hay vùng vằng:

-Đàn ông đại trượng phu...sao lại làm cái việc tào lao này?

-Đàn ông đại trượng phu mà mẹ mình không bóp nổi được giùm cái chân, thì làm sao trở thành đàn ông tốt được?

Đàn ông tốt? Theo định nghĩa của mẹ, đàn ông tốt là gì nhỉ? Bà thường nói, đã là đàn ông thì phải vững vàng như cái tùng cây bách che chở cho vợ con. Khi cần cũng phải có chút bản lĩnh và thủ đoạn. Nhất là đôi với cô gái mình yêu.

-Mẹ xúi con mẹ bắt chấp thủ đoạn à? Rồi cô gái đó có người yêu hay là có chồng, con của mẹ là người thứ ba xấu xa thì sao?

-Nếu con tin tưởng mình có thể làm cho cô gái kia hạnh phúc hơn thì làm người thứ ba chả có gì là xấu cả. Còn đoạt được rồi mà không biết trân trọng, không biết giữ gìn, làm người ta khổ sở mà cứ ích kỷ níu kéo thì vứt đi là đúng lắm rồi.

Lúc đó chưa biết yêu là gì nên với lời của mẹ Phương Đông chỉ cười trừ, sau đó không mấy lưu tâm nữa.

Đoạt được rồi phải làm cho người ta hạnh phúc, không được thì chỉ là thằng đàn ông đáng vứt đi...Anh đã nhớ rồi.

-Được rồi anh..Em đỡ rồi...

Ôm lấy eo An Ninh, Phương Đông chợt hỏi:

-Ninh Ninh này...Em học đến đâu rồi?

-Em...em chỉ mới tốt nghiệp trung học thôi...Có gì không anh?

-Em có định đi học lại không?

-Em không biết nữa...Em bị lạc hết bằng cấp rồi...

-Bằng của em cấp ở đâu? Nếu mất thì quay về xin cấp lại...

-Em...em tốt nghiệp ở Trùng Khánh.

-Trùng Khánh à? Thế thì khá xa nơi đây...Sao em và ngoại lại đến Quảng Châu?

-Em...

An Ninh có vẻ bối rối...Hà Phương Đông cũng nhận ra điều đó nên không hỏi thêm nữa, nhẹ nhàng.

-Vài ngày nữa anh sẽ sang đó nhờ người xin lại bằng cấp cho em. Sau đó thì ôn thi để năm sau em thi lại vào đại học nhé?

-Anh...anh cho em học đại học sao?

-Đương nhiên rồi...Anh cũng đâu có muốn vợ anh là một con búp bê. Em đi học với Uyên Như, anh cũng yên tâm...

-Dạ...Em cảm ơn anh!

-Cảm ơn thì cảm ơn cả đời cũng chưa đủ đâu em...Ngoan...tắm rồi đi ngủ sớm. Cả ngày nay em cũng mệt rồi.

An Ninh vẫn chỉ mới 22 tuổi, còn rất trẻ. Cô còn một quãng đời tươi đẹp trước mắt. Uyên Như vô tình than phiền về sở thích “như bà già của chị dâu. Cô bé từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, đương nhiên không biết có những trường hợp chẳng phải là người ta không biết về xu hướng thời trang hiện đại mà là do cuộc sống của họ không cho phép. Dần dần sẽ hình thành một thói quen, chỉ cần cơm no áo ấm, đẹp hay không chẳng quan trọng gì.

Cả đêm Hà Phương Đông chỉ ôm An Ninh ngủ. Cô có hơi e dè nhưng cuối cùng vẫn rúc sâu vào lòng anh, như một con chim nhỏ đang tìm hơi ấm.

Hà Phương Đông cười khẽ, âu yếm hôn lên trán An Ninh. Nụ hôn không hề có dục vọng, chỉ có yêu thương.

Sáng sớm, anh đã ra khỏi nhà đến thẳng ngân hàng.

-Xin chào quý khách. Tôi có thể giúp gì cho anh?

-Làm phiền cô...Tôi muốn kiểm tra tất cả tài khoản có tên Jimmy Ho, tên tiếng Hoa là Hà Phương Đông. Đây là hộ chiếu và chứng minh thư của tôi.

-Vâng...Phiền ông đợi cho một chút.

Bao nhiêu năm làm việc, cũng có thể kiếm được một khoản tiền đủ để lo cho tương lai của bản thân. Tạm thời sẽ mua một ngôi nhà để xây tổ uyên ương trước đã.

Điện thoại reo...

-Alo?Gì đó nhóc?

-Ba nói anh hai xin nghỉ hôm nay hả?

-Ừ.

-Trưa nay về ăn cơm nha anh hai...Anh ba đưa bạn gái về nhà đấy.

-Ừ...Chị dâu đâu?

-Chị dâu đang ở dưới bếp. Anh muốn gặp không?

-Không. 10 phút nữa, anh về liền.

Khung cảnh cả nhà quây quần bên nhau dùng cơm thật ấm áp. Lâu lắm rồi, ông Văn không cao hứng đến vậy:

-Thiên Tường đám cưới xong xem như ổn rồi. Ba sẽ giao công ty lại cho 2 con cùng quản lý...Ba mẹ già rồi...

-Mấy hôm trước con cũng đã nhận được lời mời của một công ty...Sau khi bàn giao toàn bộ sổ sách và công việc cho Thiên Tường, con sẽ sang đó làm.

Lời của Phương Đông như tiếng sét giữa bầu trời đang yên tĩnh.

Không khí yên lặng hẳn. Mọi người sững sờ nhìn anh. Thiên Tường vội lên tiếng:

-Anh hai...sao lại vậy? Công việc đang tốt mà...Anh...

-Bản hợp đồng của anh có thời hạn 1 năm...Bây giờ Cty cũng đã đi vào ổn định, em cũng đã quen với công việc. Anh hai cũng nên rút lui rồi.

Phương Đông rất bình tĩnh. Lời nói của anh không hề giống nói đùa.

-Anh hai à...Cả nhà mình đang rất vui vẻ mà anh hai...Anh đừng...

-Con không xem đây là nhà của mình sao?

-Con không sống ở đây...Chúng ta cũng chưa hiểu gì về nhau mấy. Thật sự con nhận ba cũng bởi con không muốn Thiên Tường như ba ngày đó...Đã thương yêu một người mà phải lấy một người mình không yêu.

Lời nói không có ý trách móc nhưng lòng ông Văn đau lắm. Như Từ Liên của năm nào đó đang nói với ông:

-Sao lúc đó anh không nói cho rõ với em...Đã yêu nhau sâu đậm như vậy. Bây giờ ở bên em mà anh lại nhớ đến chị ấy. Đâu có hạnh phúc đâu anh!

Từ Liên tình nguyện buông tay, không để ông phải vương bận trở về Mỹ sau phiên tòa xử li hôn.

Những lá thư tạ lỗi của bà Văn vẫn được hồi âm bằng những lời hết sức nhẹ nhàng: "Yêu đâu có lỗi gì đâu chị".

Khi đó Phương Đông còn rất nhỏ, nhưng khi ông bảo "Anh không muốn con phải sống trong cảnh chia lìa ba mẹ". Nó đã bình thản nói với ông "Không sao đâu ba...Dù sao con cũng quen ở với mẹ một mình rồi."

Người ta gượng ép sống với nhau là vì đứa con, mong cho con được sống trong tình thương của đầy đủ cha mẹ. Nhưng lại có những đứa con cảm thấy ngột ngạt trong cái đầy đủ đó. Nó không thích ngụy tạo cho mình một cái lớp vỏ hạnh phúc trong khi những nhân vật chính không còn gì để nói với nhau.

-Chia tay đi mẹ...

Phương Đông theo mẹ, thừa hưởng ở mẹ sự kiên cường cộng với lý trí tỉnh táo một cách đáng sợ. Dù nhiều lần anh biết, bà cũng buồn và thêm một vòng tay...

-Chiều nay con sẽ đưa vợ con đi xem nhà mới. Chúng con chỉ làm phiền cả nhà khoảng vài ba ngày nữa thôi. Thời gian qua, cảm ơn mọi người rất nhiều.

Căn nhà này ấm áp, thân thiết nhưng nó không dành cho Phương Đông...Anh đã giúp Văn thị vượt qua thời kỳ khó khăn, tuy không thể nói là có thể trả hết nợ sinh thành cho ông Văn nhưng xem như cũng nhẹ đi một mối nợ. Mười mấy năm nay chỉ có Hà Phương Đông một mình trong lạnh lẽo, anh cũng đã quen rồi.

Không phủ nhận quan hệ của cha – con nhưng tình thân thiêng liêng chẳng có gì gắn kết sẽ trở nên nhợt nhạt. Không bỏ công vun đắp thì làm sao có được quả ngọt lành?

Bạn đang đọc truyện *Đã Là Chuyện Của Hôm Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Người Trong Quá Khứ

Về nhà mới được vài ngày, An Ninh kéo tay chồng, đòi anh dẫn mình ra ngoài mua thêm đồ nội thất. Buổi sáng cô không làm điểm tâm ở nhà, đang đi bỗng nũng nịu than đói bụng đòi vào tiệm ăn. -Anh... Vào đây ăn bánh bao xá xíu đi... Em nghe nói trong đây ngon lắm.

-Ừ- Chiều vợ, Hà Phương Đông đi nhanh hơn. Chỉ cần cô vui, ăn cái món anh ghét nhất đời cũng được thôi.

-Cho 3 xúng bánh bao...

-Em ăn hết sao?- Phương Đông mỉm cười- Định tắm bỏ sẵn sàng để sinh em bé cho anh hả?

-Không có...-Ngượng ngùng, An Ninh đẩy nhẹ vai anh- Em thích ăn thôi mà.

Thực ra hôm nay cô đã có hẹn... Đúng như đã bàn tính, khoảng 5 phút sau, chợt có tiếng reo lên:

-Anh hai... Ba mẹ... Anh hai kìa...

Là Uyển Như và ông bà Văn, có cả Thiên Tường... An Ninh vỗ tay:

-Uyển Như ơi...

Phương Đông cười nhẹ nhìn vợ. Hai cô gái này diễn kịch thật quá vụng về. Anh đã chọn chỗ ngồi khuất thế này, nếu không hẹn trước, chỉ mới bước vào làm sao mà thấy được?

Nhưng nếu cô đã có lòng như vậy, Phương Đông cũng không nỡ làm cụt hứng vợ mình.

Anh gấp bánh bao, rót trà cho mọi người. Cử chỉ rất điềm đạm... Ông bà Văn sau phút bất ngờ khi gặp con trai, cũng đón nhận sự chăm sóc của anh. Một thoáng khách sáo, ngại ngùng là không tránh khỏi nhưng nhờ sự hăng hái, nhiệt tình của bọn trẻ cũng qua nhanh.

-Công việc ở chỗ mới thế nào rồi anh hai?- Thiên Tường lên tiếng phá tan sự im lặng. Anh cũng mong muốn, người anh này có thể về nhà cùng mọi người chung sống vui vẻ.

-Cũng tốt... Bên này anh phụ trách bộ phận nhân sự... Là sở trường mà.

Phương Đông trước đây đảm nhận công việc của một chuyên gia đàm phán đầy kinh nghiệm của những công ty tuyển chọn nhân tài ở Mỹ nên đối với công việc này vốn không khó khăn gì.

-Vậy thì tốt quá!

-Đừng nói chuyện công việc nữa... Hôm 10 tây này là sinh nhật ba con. Con về nhé Phương Đông?

-Dạ... Con sẽ về!

Sao vẫn có cảm giác xa lạ? Dù Hà Phương Đông không hề né tránh, nhưng lại tạo nên một bức tường ngăn cách nhưng mà cũng rất khó bước qua.

-Anh hai. Hôm nay em với chị dâu đi dạo phố nha...

-Ừ... Phương Đông sực nhớ ra chuyện gì- Em xem ở đây có gia sư nào uy tín thì giới thiệu cho chị em đi. Cô ấy sẽ ôn thi vào đại học sư phạm năm sau.

-Thật sao? Vậy không cần tìm người đâu. Em làm gia sư cho chị hai cho. Được không anh hai?

-Vậy thì tốt quá rồi- Phương Đông lấy một tấm danh thiếp đưa cho Uyển Như- Địa chỉ nhà anh hai... Em có thể đến bất cứ lúc nào.

Uyển Như rất mến người anh trai này. Anh nói không có nhiều tình cảm với gia đình, song cô không tin những quan tâm trước đây, Phương Đông giành cho cô không phải từ tình thân ruột thịt.

Anh hai đang che giấu lòng mình, đang tự vạch ra một khoảng cách sao?

Đêm qua cô đã gọi lục tìm số điện thoại của ” má lớn” để hỏi thăm về anh hai.

Sau phút ngạc nhiên, má lớn đã mỉm cười trong điện thoại” Con ngoan lắm! Má lớn nghĩ... Phương Đông không phải là không nhớ, chẳng qua là... nó không muốn nhớ mà thôi.”

Cô sẽ làm cho anh hai thay đổi, để cả nhà được đoàn tụ dưới một mái nhà. Ba mẹ chắc sẽ rất vui.

Trong trăm vạn thứ tình, tình thân vốn không ai bán, có bán cũng chẳng ai mua, bởi nó chỉ có ý nghĩa nhất định với những người có cùng huyết thống.

Uyển Như tin là tấm lòng sẽ khiến những trái tim sắt đá nhất rung động. Anh hai có phải là đá đâu.

Cô sẽ làm được. Huống gì còn có chị dâu làm “đồng mưu” nữa. Anh hai thương chị dâu như vậy, nhất định sẽ thành công mà.

.....Phương Đông đi công tác được một ngày, Uyển Như theo “chỉ đạo” của ba mẹ thường xuyên sang chơi với An Ninh. Thậm chí còn “thu dọn hành lý” sang nhà cô ngủ. Buổi trưa đi học về là cô chạy sang chỗ An Ninh ngay.

-Chị dâu!

Giật mình bởi bị Uyển Như hù bất ngờ, An Ninh cười tươi:

-Em làm chị hết hồn...

-Hết hồn gì chứ? Hôm nay theo em về nhà nha...Mẹ có nấu cua biển, ngon tuyệt vời.

-Ừ...Nhưng hôm nay chị phải ghé qua tiệm hoa tươi rồi. 11 giờ chị qua nha...

-Chị vẫn còn làm thêm ở đó à?

-Ừm- An Ninh đã tìm được chỗ làm thêm này gần 2 tháng nay. Một ngày chỉ làm có 3 tiếng buổi sáng, do cô chủ bận việc nhà. Công việc bán hoa cũng nhàn nhã, không tốn nhiều công sức lắm đâu.

-Anh hai không phản đối sao?

-Không có...Không lẽ sinh hoạt phí cũng phải đợi anh ấy lo sao?

-Em ngưỡng mộ Ninh Ninh lắm nha...Có 900 tệ thôi mà xài được cả tháng.

-Cũng nhiều mà. Lương tháng ở tiệm ăn của chị chỉ có hơn 1300 tệ mà phải trả tiền thuê nhà, tiền ăn uống nên tiết kiệm cũng quen rồi. Và lại chị cũng vốn không thích mua gì.

-Ninh Ninh là hàng hiếm rồi...Thôi...Em đi đây...11 giờ em đến đón Ninh Ninh nha.

-Bye!

Điện thoại chợt reo.

-Alo?

-Anh đây...Em khỏe không?

Hà Phương Đông đi công tác, để An Ninh ở nhà một mình anh cũng không khỏi lo lắng...Ở nhà cô một mình thui thui. Hôm qua gọi điện về, Phương Đông đã nghe giọng vợ không vui:

-Nếu em buồn thì sang nhà bên Uyển Như cũng được...Khoảng tuần sau anh mới về...

-Dạ...

Bên kia anh im lặng. Một phút sau mới là câu nói nhẹ nhàng:

-Anh nhớ em...

An Ninh thoáng mỉm cười...Má không phấn mà có chút hồng hơn:

-Anh mau về nhà....Em cúp máy nha...Tối giờ làm ở tiệm hoa rồi.

Cô biết tình cảm Phương Đông dành cho mình là thật lòng...Người ta đôi lúc đứng khi cho rằng hôn nhân và cuộc sống vợ chồng sẽ dần dần làm những tình cảm khác nở hoa...Những đêm sức tình, nhìn gương mặt anh bình an bên mình, vòng tay ôm chặt cô, lòng An Ninh rất ấm...Cảm giác an toàn và tin tưởng lạ lùng.

Anh không còn là người lạ trong thế giới của cô nữa.

An Ninh không phải là đá. Dù có thể là chưa yêu, nhưng Phương Đông đã là một phần đời quan trọng trong cô. Anh đối xử với An Ninh bằng tấm chân tình...Những nụ hôn của anh trong đêm không còn chỉ nhận về những rụt rè, e lệ...An Ninh đã đáp lại Phương Đông, dù trong vô thức rồi sau đó toàn thân lại ửng hồng phớt mặt cho anh.

Mãi nghĩ, An Ninh đã bước vào tiệm hoa lúc nào không biết. Chị Trần đang chuẩn bị ra ngoài.

-Chào chị Trần ạ!

-An Ninh hả? Em trông hàng nhè...Hôm nay cửa hàng có nhập về loại hoa hồng tím, có khách em nhớ giới thiệu. Chị phải về nhà làm bữa trưa, sau đó đón Tiểu Linh...

-Dạ...

Hoa hồng màu tím...Màu của chung thủy...Giữa những đóa hồng nhung lộng lẫy, hồng tím mang một vẻ thu hút rất riêng, khiến cửa hàng hôm đó đông hơn thường ngày. An Ninh cũng bận rộn hơn.

-Hoa hồng tím đẹp quá...Bao nhiêu tiền một cành vậy chị?

-Dạ...1 tệ 5....Nếu chị mua nhiều thì cửa hàng có giảm giá ạ!

Cô gái chọn hoa ngẩng lên.

Như gặp sét đánh...Bó hoa mới chọn bị buông rơi.

-An Ninh...Đúng là An Ninh rồi...

-Hương Tinh...Minh...

Quá khứ không thể hoàn toàn chấm dứt khi những con người trong quá khứ vẫn còn đây.

Lần đầu tiên Hương Tinh gặp An Ninh là năm lớp 1. An Ninh ăn mặc gọn gàng, sạch sẽ, vào lớp mẫu giáo sau cùng.

Gương mặt An Ninh xinh như búp bê vậy. Môi đỏ, má hồng, tóc đen mượt. Chỉ là so với những bạn gái khác tóc tai gọn ghẽ, được mẹ làm cho nhiều kiểu tóc thì tóc An Ninh chỉ được buộc vội vàng bởi mấy sợi dây thun, làm rối cả phần đuôi tóc, không đẹp chút nào.

An Ninh cũng được đưa đón bằng xe hơi. Nhưng thường phải đợi một cô bạn khác tên là Tâm Ninh lớp bên về trước rồi xe mới quay lại đón. Hương Tinh nghe nói, đó là em gái của An Ninh. Bạn ấy còn nhỏ nhưng rất hiểu chuyện, nói với Hương Tinh là do Tâm Ninh không thích ngồi xe cùng người khác, làm chị phải nhường cho em.

Lớn lên một chút, Hương Tinh hiểu là không phải vậy. Do Tâm Ninh không thích đi chung với An Ninh thôi. Trong trường, An Ninh rất để ý chăm sóc em gái nhưng Tâm Ninh phớt lờ, nhiều khi còn quát mắng cô ấy nữa. Sau này mẹ nói cho Hương Tinh biết, hai chị em không phải là ruột thịt. An Ninh là con riêng của chú Trình.

Ba mẹ Hương Tinh là bạn thân của chú Trình. Ba thì không nói gì nhưng mẹ tỏ thái độ không thích Hương Tinh chơi thân với An Ninh. Trẻ con không như người lớn. Hương Tinh lại rất thích cô bạn xinh đẹp, dịu dàng của mình. Từ nhỏ An Ninh đã khéo tay, thường hay may áo búp bê giùm cô. Khi Hương Tinh hỏi, búp bê của An Ninh đâu, cô bạn chỉ cười.

Tới năm học lớp hai, An Ninh mới đem khoe bạn con búp bê của mình. Cô ấy xem đó như là báu vật, Hương Tinh hỏi ra mới biết đó là do ba mua cho nhân sinh nhật. Nhà An Ninh là Trình gia giàu có song cô bạn nhỏ không được nuôi dạy như một tiểu thư khuê các. Trong nhà đi học về là An Ninh ở trong phòng hay trong bếp học làm bánh, nấu ăn với mấy người giúp việc, cuộc sống vô cùng bình lặng. Ba, ông nội, cô Út -mọi người đều xem An Ninh như một cái bóng mờ.

Khi An Ninh 15 tuổi, mẹ Hương Tinh dần dần mới hết ác cảm cùng cô bé. An Ninh có đôi mắt roperty buồn, tính tình dịu dàng, hiền lành và an phận. Từ nhỏ tới lớn nếu không phải do cô nhiều chuyện hỏi han mẹ thì không bao giờ biết được, vì sao cũng cùng là con mà lại đũa thương, đũa ghét. An Ninh hiền thực dịu dàng là vậy, nhưng trong mắt người nhà cô ấy chỉ toàn nhìn thấy bóng dáng một người khác. Họ không thương An Ninh vì mẹ của bạn ấy là người xấu, đã gây nên tan nát cho một gia đình.

Chuyện xảy ra. An Ninh ra đi không một lời tạm biệt. Đã gần 2 năm không gặp, bất ngờ gặp lại, Hương Tinh mừng mừng tủi tủi. An Ninh vẫn là cô bạn có vẻ đẹp không son phấn, ngây thơ như hoa dại ven đường:

-An Ninh...đúng là bạn rồi! Hương Tinh vui đến lấp bắp mãi – Minh...minh lo cho bạn lắm...Nhưng không biết làm sao tìm bạn...Gặp được An Ninh thật tốt quá! Tốt quá!

Về xúc động của Hương Tinh khiến An Ninh cũng bị lây...Mắt cô rơm rớm:

-Minh cũng muốn gửi thư cho bạn lắm...Nhưng mà...

-Không sao...Minh hiểu mà...Ninh Ninh làm việc ở đây lâu chưa?

-Minh làm cũng gần 2 tháng rồi.

-Công việc tốt hả? Ninh Ninh cũng có năng khiếu trồng hoa cỏ mà. Đám hoa bạn trồng ở nhà mình đã bén tưới tốt và ra hoa nhiều lắm.

-Vậy à? Minh cũng muốn được xem lắm.

An Ninh khựng lại. Cuộc đời luôn có những chữ “nếu như...”

-Sao vậy Ninh Ninh?

-Không...không có gì...Mà bạn đi đâu ở đây vậy?

-Mình học y tá mà. Mình đi thực tập ở đây...Địa chỉ phòng trọ mình nè- Lấy ra một cuốn sổ nhỏ, Hường Tinh vui vẻ – Mình ghi cho...

-Tiểu Tinh à- An Ninh ngập ngừng rồi cũng quyết định nói ra- Bạn...Chuyện Tiểu Tinh gặp mình ở đây, làm ơn đừng nói cho ai biết được không? Nhất là nhà mình và...và...

Hỏi khựng lại một chút nhưng Hường Tinh đã nhanh chóng hiểu ra:

-Yên tâm đi...Mình không nói đâu...Mình cũng muốn anh ta chịu đựng hơn chút nữa...Chuyện đâu phải nói bỏ qua là bỏ qua...

Không phải vì An Ninh hận...Càng không phải vì muốn tránh mặt, vùi chôn quá khứ...Mà là cô không mong khuấy động lên nữa. An Ninh đang có một quãng đời yên ổn bên cạnh những người thực sự yêu thương cô.

-Giờ bạn thế nào rồi? Kể mình nghe với...Hai năm qua bạn sống thế nào.

....An Ninh không giấu Hường Tinh chuyện gì cả. Cô chậm rãi kể hết chuyện xảy ra trong hai năm qua, đặc biệt là thời gian gần đây, chỉ là giấu lại một chút nguyên nhân lấy chồng vội vã. An Ninh không muốn bạn phải lo nghĩ cho mình.

Chuyện đã dứt nhưng mắt Hường Tinh vẫn tròn xoe...Chuyện đời đúng là không lường trước được...An Ninh...

-Nghĩa là bạn...-Nhìn xuống tay An Ninh, Hường Tinh vẫn còn nửa tin nửa ngờ – Bạn...bạn có chồng rồi à?

-Ừ. Chúng mình mới kết hôn được 3 tháng thôi.

-Anh ấy tên gì?

-Anh ấy họ Hà...

-Vậy bạn là bà Hà rồi?- Hường Tinh khúc khích- Thật lòng mình cũng mong bạn sau 1 thời gian dần vật anh ta sẽ có thể...Nhưng giờ chuyện lại xảy ra như vậy. Anh ta coi như có phước mà không biết hướng rồi.

An Ninh lại lảng đi khi nhắc về người đó...Dù lòng rất muốn biết...Dạo này anh ấy thế nào...

-Dù sao cũng từng yêu nhau...Anh ta giờ thế thảm lắm...Nửa năm trước, cái tên khốn kiếp Phạm Vũ Thần ăn chơi sa đọa bị xe tông.Có lẽ lương tâm bị chó ăn của hắn còn lại được một chút xíu nên thú thật mọi chuyện cho anh ta nghe...Nghe xong, anh ta nổi trận lôi đình, quay về tra hỏi Tâm Ninh đó... Nó khai hết...Bạn được minh oan rồi. Hắn như phát điên đi tìm kiếm bạn khắp nơi. Nửa năm trước...cũng từng có ý đến đây tìm nhưng con nhỏ đó giờ độc chiêu, đời sống đời chết cắt cổ tay...Hết tình còn nghĩa mà...Nghe nói 1 tháng trước đã chính thức chia tay rồi.

Nửa năm trước...Thời gian An Ninh gặp biến cố trong đời. Nếu anh đến đây thì có khi đã.....

Nếu anh đến...

Nếu anh...

Đã có chữ “nếu” xen vào.

Duyên phận đôi khi có nhiều trò cợt nhả. Duyên là duyên, nợ là nợ và định mệnh là một thứ gì khó đổi thay.

-Bạn khi nào thì về Trùng Khánh?

-Tuần sau...

-Hay là bạn đến ở với mình đi...Nhà mình cũng gần đây. Không cần phải tốn tiền thuê trọ.

-Ở nhà bạn à? Còn chồng bạn thì sao?

-Anh ấy cũng không khó tính lắm đâu...Nhưng bạn yên tâm, anh ấy đi công tác rồi, không có nhà đâu.

-Vậy thì được. Lâu rồi không gặp bạn, Hường Tinh ôm lấy An Ninh, ngọt ngào- Mình tối nay nhất định phải ôm lấy bạn mà...chợt...chợt chết luôn.

An Ninh mỉm cười, nụ cười còn mang theo bao nỗi lòng trong quá khứ.

Hương Tinh cười, đùa giỡn nhưng lòng cũng không khỏi ưu phiền.

Đã từng yêu nhau như thế, những tưởng sau khi hiểu ra, hành hạ hấn một chút rồi gương vỡ lại lành, An Ninh và Triển Văn sẽ có một kết thúc Happy End.

Định mệnh không đoán được... Đáng giận cho hắn và cũng thật đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Đã Là Chuyện Của Hôm Qua* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Không Thể Quên

Từ khi gặp nhau, ba cô gái đã nhanh chóng thân thiết. Uyển Như thường xuyên đến tìm Hương Tinh và An Ninh đi ăn kem, dạo phố đến tối mới về nhà.

Khi Hương Tinh phải về Thượng Hải, hai người đều ra ga tàu tiễn. Uyển Như còn bịn rịn dặn dò:

- Tiểu Tinh đi cẩn thận nhé. Về đến nơi nhớ nhắn tin cho em yên tâm nha.

-Chị biết rồi- Nặng nề má Uyển Như, Hương Tinh dặn dò- Em nhớ coi chừng tiểu mỹ nhân này nhé...Coi vậy chứ dễ bị gạt lắm đó. Có dịp xuống Trùng Khánh thì ghé nhà chị chơi nha.

-Ừm. Em biết mà...

-Tiểu Tinh đi đường cẩn thận...Minh gửi lời thăm hai bác nữa.

-Ba mẹ mình nhắc bạn hoài. Yên tâm, mình không cho ai số điện thoại của bạn đâu. Tớ nhớ lên weibo với mình nha.

-Minh nhớ rồi.

Nhìn theo bóng hình Hương Tinh khuất xa, An Ninh vừa lưu luyến lại vừa cảm thấy vô cùng lo lắng...Hương Tinh nhất định giữ lời đã hứa, nhưng...đôi lúc trốn tránh không biết có phải là cách tốt nhất không?

Cô nhớ nhà...nhớ người cha mỗi đêm thường ngồi bên phòng mẹ lớn, ôm di ảnh bà, nếu An Ninh mang đến một ly nước, ông sẽ nhận lấy sau đó lại im lặng, thỉnh thoảng lại nhìn cô rồi hét lớn "Cút đi..."

Ngôi nhà đó không dành cho An Ninh, nhưng khác với Phương Đông, cô lớn lên ở đây. Cha dù không có những phút giây âu yếm vẫn không bạc đãi An Ninh. Cô cũng rất thích được ngồi trong lòng cha, được ông cống trên vai như Tâm Ninh vậy...

Tiểu là đến năm 20 tuổi, An Ninh chưa một lần được cha cống lên vai.

-Về thôi Ninh Ninh...Hôm nay CoCo có giảm giá...Ninh Ninh đi với em nha?

Mang theo linh kinh túi xách to nhỏ, cả hai trở về nhà.

Cửa chỉ khép hờ...

Uyển Như lùi lại:

-Ninh Ninh ơi! Nhà mình lúc đi có khóa mà...Sao giờ...

-Hay là anh Phương Đông về?

-Anh hai nói chừng nào về?

-Khi nào xong việc thì về...Chị cũng không biết...

-Chỉ sợ trộm thôi. Ninh Ninh đi sau em...Em vào trước cho...

Nhìn bộ dáng thập thò của hai người, Phương Đông không nén được cười:

- Vào nhà đi... Làm gì mà trông hai chị em cứ lấp ló ló ngoài đó vậy?

- Anh hai này- Thờ phào phát cho anh trai một cái, Uyên Như cười cười- Em sợ ăn trộm thôi... Anh hai về là tốt quá rồi.

- Em dẫn chị dâu đi mua sắm à- Nhìn đồng đồ la liệt, Phương Đông tò mò- Mua được cái gì vậy?

- Hôm nay CoCo giảm giá cuối năm. Em mua được nhiều thứ lắm, nhưng chị dâu thì chỉ mua có vài món vặt vặt thôi- Uyên Như sực nhớ ra gì đó, lục lục đồng đồ- À, em tìm thấy thứ này hay lắm

- Uyên Như- Má An Ninh đỏ bừng khi biết cô em chồng định khoe gì, vội giật lấy- Đừng mà.. Đừng..

Nhưng đã muộn rồi. Dưới đôi mắt thích thú của Phương Đông, Uyên Như lôi ra một chiếc áo lụa mỏng tanh:

- Anh hai... Em mua cái này tặng Ninh Ninh... Bảo chị ấy mặc cho riêng anh xem thôi. Đẹp không?

Chiếc áo mềm mại nhưng chất liệu vải mỏng mảnh, gần như là trong suốt, thiết kế lại ôm lấy thân người... Mặt An Ninh càng đỏ hơn khi bắt gặp cái nhìn đầy ẩn ý của chồng hướng về mình:

- Đẹp... Em mua bao nhiêu vậy? Anh hai gửi tiền mua thêm vài cái nữa. Có 1 cái sao chị dâu em thay đổi hằng ngày được...

An Ninh không biết làm gì ngoài việc tìm đại ra một lý do nào đó rồi vội vã ra khỏi phòng. Còn lại hai anh em, Uyên Như và Hà Phương Đông bật cười... Cô em nghịch ngợm:

- Phần đồ chị dâu giao lại cho anh hai đó... Em về... Không làm anh mất thời gian nữa.

-Ừ...

Phương Đông quay vào.

An Ninh đang ở trong bếp.

- Em chưa nấu thức ăn. Anh đợi chút nha...

- Anh không đợi được... Đói bụng rồi.

- Anh đợi chút đi- An Ninh tưởng thật, vội vàng bước đến cạnh tủ bếp, định lấy nguyên liệu làm vài món đơn giản chống đói cho chồng – Để em... Á...

Hà Phương Đông cúi xuống, bắt ngờ bé bỏng vợ lên. Cụng đầu vào trán cô, anh thầm thì:

- Anh muốn ăn món khác. Bé con...

Cô có da có thịt hơn trước. Những đường cong tròn đầy càng thêm quyến rũ... Gương mặt vốn đã đỏ càng ngượng ngùng thêm khi anh nhẹ nhàng cởi những chiếc cúc áo:

- Anh...

- Hôn anh đi, bé con!

Phương Đông chợt đòi hỏi:

- Từ khi cưới đến giờ chỉ toàn anh hôn em thôi. Hôm nay trả bài cho thầy đi, không thuộc thì phải phạt gấp đôi.

An Ninh sựng lại... Đôi mắt anh đang đắm đắm nhìn cô... Áu yếm... Dịu dàng:

Gạt những ngượng ngùng sang bên, đôi môi non nớt tìm môi chồng, vụng về...

Cứng ngắc...

Phương Đông cười khê:

- Em học kém quá... Để "thầy" thực hành lại vậy nhé... Từ nay sẽ kiểm tra bài đều đặn hơn.

Những lúc gần gũi thân mật vợ chồng như thế này, An Ninh cảm thấy mình hạnh phúc...

Phương Đông thương yêu, trân trọng cô như là một viên pha lê dễ vỡ. Cô biết, có khi anh cũng cố nén cảm xúc của mình, gượng nhẹ để không làm cô sợ hay bị tổn thương.

Giá mà...ngày đó người đó cũng trân trọng cô như anh thì có lẽ...

Mắt An Ninh vô thức rơi ra một giọt nước.

Phuong Đông dừng lại trong đôi chút...Bờ môi anh lướt lên giọt nước ấy.

Uống đi!

-Anh...

-Ngoan...Cô bé...Có đôi lúc không cần đề nén chính mình...Sẽ khổ sở lắm, biết không?

Đôi tay nhỏ nhắn bỗng quán lên cổ Phuong Đông. Cô hôn anh...Vẫn ngây ngô nhưng giống như lời xin lỗi...An Ninh xin lỗi chồng...Trong những lúc gần gũi nhất, cô lại xao lòng, nhớ về một người khác...Không phải là anh!

Phuong Đông dịu dàng quán lấy cô...Cho cảm giác yêu thương lên đến tột cùng.

Có những đêm nằm bên anh, An Ninh gặp ác mộng. Cô hốt hoảng, sau đó lại ôm lấy chồng, vùi đầu vào người anh, như tìm sự chở che.

Anh biết, trong lòng An Ninh tồn tại một cái gai quá khứ...

Phuong Đông cũng từng nghĩ, mọi chuyện cứ để cho nó trôi qua...Nhưng rõ ràng cô không quên được...An Ninh bị nó ám ảnh, vì nó mà nom nớp, có nhiều đêm không có giấc ngủ say.

Mọi chuyện nên là của hôm qua...Nhưng mà tùy chuyện...Có đôi lúc, nếu hôm qua mọi chuyện còn dang dở sẽ làm người đau lòng mãi đến hôm nay và cả tương lai.

Hà Phuong Đông có lẽ đã phải chấm dứt những ngày tháng trốn tránh, lấy chuyện lãng quên làm liều thuốc buộc mình không vương vấn nữa. Anh cố tình quên cố tình né tránh...Để lòng không phải cảm thấy quá đau.

-Ngày mai anh tới gặp ba...Ngày mốt, anh đưa em về Trùng Khánh nhé, Ninh Ninh?

Bạn đang đọc truyện *Đã Là Chuyện Của Hôm Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Quá Khứ

Thời thơ ấu của An Ninh...Bao nhiêu chuyện đã xảy ra trong một ngôi nhà.

Giờ cô đang đứng trước nó. Vậy mà An Ninh cứ ngần ngại, mãi không dám vào:

-Sao vậy em?

-Em...

-Nhà của em mà...Dù sao cũng không thể trốn tránh cả đời được. Vào đi em.

Nắm tay cô, Hà Phuong Đông cùng An Ninh bước vào nhà.

Trong phòng khách, có khá nhiều người đang đợi họ. Một ông cụ tóc trắng như cước, một người đàn ông trung niên dáng vẻ nhợt nhạt. Nhìn kỹ, An Ninh quả là thừa hưởng đôi mắt từ người đó. Một đôi mắt đen, trầm tư, chịu đựng, không thấy niềm vui.

Một cô gái xinh đẹp, dịu dàng, gương mặt như thiên sứ, làn da trắng mịn, môi đỏ hồng đang ngồi trên xe lăn.

Không có vòng tay nào chờ đón An Ninh cả. Những ánh mắt đều là lạnh nhạt. Kể cả người đàn ông đó. Người mà An Ninh trong mơ cũng mong ông ấy dang rộng vòng tay ôm lấy cô vào lòng. Dù chỉ một lần thôi.

-Cậu là người đã gọi điện...Hà Phuong Đông?

-Cháu chào ông...

Ông Trình quan sát chàng trai trước mặt. Ánh mắt, thần thái đều tỏ ra rất tự tin. Đôi tay quảng ngang người An Ninh như che chở, trấn an cô.

Ông trầm giọng:

- Về rồi thì ngồi đi... Mọi người cũng đợi lâu rồi...

...Câu chuyện không hẳn là vui vẻ nhưng cũng không tẻ nhạt lắm. Hà Phương Đông luôn giữ trạng thái thần nhiên, lễ độ. Tay anh đôi khi sẽ nắm lấy những ngón tay nhỏ bé của An Ninh như muốn trấn an cô.

- Cậu là con trai của chủ tịch Văn thị?

- Cháu là con trai lớn. Ba mẹ cháu ly dị khi cháu mới 6 tuổi, sau đó cháu sang Mỹ cùng với mẹ cháu.

- Cậu và An Ninh đã đăng ký kết hôn?

- Vâng ạ...

- Đăng ký kết hôn với một cô gái không rõ lai lịch... Hay là con bé nói cho cậu biết, nó là cháu gái của tôi?

Hà Phương Đông nhìn ông lão. Khóe môi anh thoáng hiện một nụ cười.

- Cháu biết An Ninh là cháu gái của ông khi về đây làm thủ tục xin cấp lại bằng tốt nghiệp cho cô ấy. Cháu cũng được biết thêm là... An Ninh từ nhỏ đã không mấy khi được tiếp xúc với bên ngoài...

- Ý cậu là... chúng tôi giam lỏng nó sao?

- Cháu không quan tâm An Ninh trước đây thế nào! Cháu chỉ biết... Giờ chúng cháu đã kết hôn... cháu không thể không đến chào và xin phép gia đình cô ấy được.

- Nó... nó là Hồ ly tinh... Đồ hồ ly tinh độc ác! Nó không xứng, không xứng là con cháu nhà này...

Cô gái xinh đẹp bỗng dừng hướng ánh mắt oán hận nhìn An Ninh. Giọng cô ta run rẩy, dường như không còn có thể nhịn nữa rồi.

2 năm... Thời gian không làm cho An Ninh trở nên tàn úa... Hôm nay cô còn trở về bên một người đàn ông lịch lãm... Những lời nói che chở yêu thương thực sự làm cô ta kích động không ngừng.

Nỗi hận dâng tràn cùng với sự ganh tỵ bùng cháy. Sao mọi thứ tốt đẹp nhất lại thuộc về con bé đó? Tại sao?

Những lời kết tội khiến An Ninh run rẩy... Cô không đủ can đảm nhớ lại thời điểm 2 năm trước, cũng trong căn phòng khách này, những gương mặt, những ánh mắt oán ghét đã hướng về cô:

- Hồ ly tinh cũng có di truyền đấy. Mẹ nó là hồ ly tinh, nó làm sao là thỏ non được. Dòng máu đó chảy sẵn trong mình mà.

- Không được xúc phạm tới mẹ tôi... Mẹ tôi không phải là hồ ly tinh... Không phải...

An Ninh đã hét lên... đã lao tới người đàn bà thốt lên câu đó... Sự giận dữ khiến cô mạnh mẽ lạ thường. Khác hẳn vẻ cam chịu thường ngày... Cô giáng vào bà ta một cái tát.

Sau đó là những cái tát khác trút xuống khuôn mặt An Ninh.

- Đồ hỗn láo... Cô nó mà nó cũng dám đánh... Thật là mất mặt mà...

- Tôi coi như không có đứa con như cô... Đi đi!

Lòng An Ninh đã tan nát bởi những lời nói đó. Họ là những người thân yêu nhất của cô trên cõi đời này. Là ba... Là ông nội. Nhưng không ai tin An Ninh là vô tội. Không ai tin cô suýt bị gã đàn ông đó cưỡng bức... Không ai tin cô yêu Triển Văn xuất phát từ trái tim mình. Không ai tin cả:

- Sao chị lại quyền rũ Triển Văn chứ? Chị muốn trả thù tôi... chị muốn tôi chết phải không? Triển Văn mê một chị... Đồ hồ ly tinh!

Không có...

Không có thật mà... An Ninh không chủ động quyền rũ ai cả. Cô không phải là hồ ly chỉ biết hại người... Không phải... Không phải mà...

Phương Đông nắm chặt tay vợ hơn, trấn an cô khỏi phút giây xúc động:

- Trình tiểu thư... cô sai rồi... Hồ ly tinh cũng có nhiều dạng... Có hồ ly hại người, cũng có hồ ly thanh khiết hơn cả con người. Có những kẻ lòng dạ như rắn rết, hồ ly cũng không bằng.

Trình Tâm Ninh như bị chấn động.

Cô ta biết Hà Phương Đông đang nói tới ai:

-Anh...

-Tôi nghĩ chuyện ai là hồ ly tinh, ai là rắn độc mọi người ở đâu đều biết cả rồi...Tôi đưa An Ninh về là để thừa chuyện với gia đình. Cô cũng đã quá tuổi trưởng thành, thiết nghĩ si nhục, vu khống người khác đã là một tội danh...Mong tiểu thư đừng để phạm thêm lần nữa....Nếu không thì...

Lời của Hà Phương Đông như dao bén, cắt vào lòng ông Trình một vết thương đau.

Đứa con gái đó...An Ninh là kết quả của thủ đoạn và tính toán. Một đứa con gái nghèo không có liêm sỉ mọng ước làm thiếu phu nhân của Hào môn đã bày ra...Trong oán hận, trong đau đớn tột cùng, đứa con dâu ngoan hiền mang thai 8 tháng của ông đã quần trí lao ra đường. Bào thai sinh non, từ đó thân thể Tâm Ninh luôn phải sống trong suy nhược...

An Ninh là giọt máu của Trình gia...Dù không thương, cũng không thể bỏ mặc nó...

20 năm dài, con bé lớn lên như một cái bóng. Éo le thay, nó lại ngoan hiền, dịu dàng như nước, giống hệt cô con dâu đã mất của ông...Nhìn nó, con trai ông không khỏi nhớ tới mối hận xưa, vừa thương vừa hận...

Tâm Ninh yếu ớt, từ nhỏ đã dựa vào Triển Văn, song duyên phận khó ép, người Triển Văn yêu lại là An Ninh...

Không ai ngờ...trong buổi họp mặt gia đình, người Triển Văn muốn kết hôn chính là An Ninh.

Tâm Ninh như bị giáng thêm một cú sốc nữa. Giống như mẹ, nó lao ra đường.

Không chết...nhưng suốt đời phải gắn liền với chiếc xe lăn...

Triển Văn chăm sóc Tâm Ninh...Nhưng lại không thể yêu thương nó...Tình yêu chỉ có một trên đời.

Ngay lúc đó phát sinh chuyện Hàn Hân – chị họ An Ninh bắt gắp hôn phu Phạm Vũ Thần của mình đang âu yếm An Ninh.

Hồ ly từ mẹ đến con...Trong cơn giận dữ, ông đã đuổi nó ra khỏi nhà.

-Nội ơi!

Tiếng kêu thê thiết đó trọn đời ông không thể quên.

Đã bao giờ ông xem nó là cháu nội?

Ba ơi!

Đã bao giờ...nó được thương yêu trong tình thương của một người cha?

Giận thì giận nhưng rồi ông vẫn không thể vứt bỏ nó...Nghe tin An Ninh được ba nó mang gửi gắm ở nhà Hướng Vân, ông cũng yên tâm. Dự định khi con bé hồi hận sẽ mang nó trở về.

Nhưng An Ninh đã bỏ đi...Không về nữa...

Những bản tin tìm người đăng không có hồi âm.

Không ai biết nó ở đâu...

Rồi nửa năm trước, một sự thật lại được phơi bày.

An Ninh không có làm sai...Người đứng sau mọi chuyện là Tâm Ninh...Nó muốn chà đạp, muốn con bé phải chịu đau đớn gấp trăm lần, muốn Triển Văn không còn thương yêu An Ninh nữa.

Đời thật trở trêu...

-Mẹ em...mẹ em không phải là hồ ly tinh...Không phải là hồ ly tinh đâu.

An Ninh gục trong lòng chồng...Nức nở...

Bao nhiêu nỗi lòng trong suốt thời gian qua dồn ép, bây giờ mới có cơ hội nói ra:

-Ừ...

Từ nhỏ An Ninh không có mẹ...Cô cũng biết, ba không thương cô như Tâm Ninh...Đi qua một con đường nước ngập, người được ba cõng trên vai luôn là Tâm Ninh, còn cô chỉ lẳng lặng theo sau...

Vú bảo là do cơ thể Tâm Ninh không tốt nên ba đặc biệt quan tâm em ấy hơn.

An Ninh cũng rất thương yêu em của mình. Những gì của mình, chỉ cần Tâm Ninh thích cô cũng cho.

Ở nhà, An Ninh gắn bó với vú Trương, chuyên chú vào vườn hoa nhỏ của riêng cô...Thỉnh thoảng khi hoa nở, cô lại hái mang vào cắm trong nhà...Tuy rằng sau đó chỉ vài giờ sẽ bị thay bởi những bông hoa khác đất tiền hơn.

Trong lớp học, An Ninh chơi thân với Hường Tinh...Tiểu Tinh tốt bụng, nhiệt tình, lại thường dẫn cô về nhà ăn cơm. Bác gái dịu dàng, An Ninh từng nghĩ nếu mẹ còn sống có lẽ cũng sẽ dịu dàng như vậy.

Năm cô học cao trung, tình cờ biết được một sự thật.

An Ninh còn mẹ...Người mẹ cô hay ngấm trong phòng không phải là mẹ ruột. Bà là mẹ của Tâm Ninh...

Mẹ!

Bà là người thỉnh thoảng An Ninh nhìn thấy đứng bên một góc đường nhìn vào trường cô.

Bà là người mỉm cười với cô!

Bà là người thường hay lên chung xe buýt với An Ninh, len lén nhìn cô không chớp...

Là bà...

Bà có xấu xa, có thể nào đi nữa, bà cũng là mẹ của An Ninh.

Lần đầu trong đời, Tâm Ninh thích và muốn cây kẹp tóc của cô, An Ninh đã từ chối...

Vì đó là của mẹ cho cô...

Sáng hôm sau nó nằm trên sàn nhà lạnh lẽo...

Hông mất rồi...

Tâm Ninh nhìn cô, mỉm cười...

An Ninh lần đầu tiên vùng mạnh tay...

-Bốp!

Sau đó là...

-Bốp! Bốp!

Cô có lỗi...Cô khiến Tâm Ninh ngã quỵ...Nhưng An Ninh không hối hận...Cái gì cũng có thể cho, có thể lấy duy có tình thương của mẹ, sự quan tâm của mẹ là không ai được đụng đến nó...không ai được...Kể cả đó là ba...

Triển Văn là mối tình đầu.

Anh hơn cô 4 tuổi, là con trai một người bạn trong gia đình...An Ninh cũng chỉ là một thiếu nữ mới lớn. Đối với mẫu người hoàn hảo như anh, cô không thể không ao ước...Cho đến lúc Triển Văn tình nguyện kèm cặp An Ninh thi tốt nghiệp...Loại hoa quỳnh trong vườn thêm rực rỡ, cũng nhờ thêm bàn tay chăm sóc của anh.

Nhưng Tâm Ninh cũng thích anh.

An Ninh không muốn tranh giành gì cả...Cô muốn bỏ cuộc, đã từng tỏ ra lạnh lùng...Nhưng anh như ngọn lửa. Anh thiêu đốt con tim khô khạo của cô...

Anh muốn cưới An Ninh làm vợ...

Tâm Ninh đã lao ra đường.Đôi chân tật nguyền...

Ba đã khóc...

Triển Văn hối hận...

Là do An Ninh sao?

Tình yêu có lỗi sao?

An Ninh bỏ cuộc... Song Triển Văn lại chỉ yêu cô.

-Đợi anh một thời gian được không em? Nhất định Tâm Ninh sẽ hiểu... Tình cảm không thể miễn cưỡng mà.

Nhưng Tâm Ninh chưa hiểu mà anh đã mất lòng tin với cô rồi.

Tại sao anh không tin ngay hôm đó là do Vũ Thần sắp đặt... Anh ta muốn cưỡng bức An Ninh... Đến khi bị phát hiện lại đổ tất cả cho cô, cho là An Ninh quyền rũ anh ta?

Ba không tin

Ông nội không tin...

Nhưng bác Hường và Tiểu Tinh tin cô mà... Họ hiểu An Ninh... Họ thương An Ninh... Họ mở rộng vòng tay che chở cô. Là họ mà không phải những người có cùng dòng máu. Ngay cả Triển Văn. Anh...

Anh là người cô thương yêu nhất lại có thể nghi ngờ và nói với An Ninh:

-Thật không? Chứng minh đi!

Anh muốn xem An Ninh có phải là xử nữ, có phải không hề quan hệ với người kia.

Cô không phải không thể cho anh.

Nếu là trước đây, An Ninh sẽ không ngần ngại...

Nhưng đối diện với sự điên cuồng đó... Đối diện với sự nghi ngờ đó, lòng An Ninh như có ai xát muối vào:

-Em không chứng minh gì cả. Nếu anh muốn vậy... Em sẽ chết cho anh xem!

Đau đớn...

Không còn gì lưu luyến nữa...

Mẹ!

Chỉ có mẹ thôi...

An Ninh ngồi tàu đi Quảng Đông tìm mẹ... Tìm lại cho mình những cảm giác của tình thân...

Nhưng mẹ cũng không còn... Căn bệnh ung thư cướp bà đi. Bỏ lại cô và ngoại ngồi ôm nhau, khóc trong cảm lạnh...

-Mẹ ơi!

Lau những giọt nước mắt trên má vợ, Phương Đông âu yếm dỗ dành:

-Anh biết... Những người mẹ dũ đã làm gì cũng không liên quan đến chúng ta... Họ là mẹ của chúng ta... Chúng ta không có quyền phán xét họ. Không có quyền phải không em?

Anh đặt tay lên bụng An Ninh:

-Em cũng sẽ là mẹ... Không được khóc nữa... Kiên cường lên... Ninh Ninh của anh!

Trong giòng bão có những thân cây sừng sững đứng ra chống đỡ, che cho những mầm non luôn được tốt tươi...

Phương Đông chỉ muốn cô xem mình là một cột đá, khi cần thì có thể tựa vào... Chiếm được lòng tin, không xa gì con tim cô sẽ thuộc về Phương Đông mãi mãi.

An Ninh... Anh muốn quá khứ sống lại một lần rồi chết hẳn. Trong lòng em, chỉ nên có anh thôi.

Chương 18: Niềm Tin

Trong ngôi nhà ấm cúng của ông bà Hường, mọi người quây quần bên nhau. . . Bà Hường vẫn không rời An Ninh trong khi chồng bà không nén được tiếng thở dài:

- Tính ra cũng không thể hoàn toàn trách anh ấy... Chuyện hơn 20 năm trước, đúng là khó thể mà quên. . .

Ông còn nhớ rành rành về người phụ nữ ấy.. Là mẹ của An Ninh. . .

Đó là một cô gái có ngoại hình mong manh, vẻ đẹp thuần khiết như hoa. An Ninh là bản sao của cô gái ấy.

Cô ta là con của vú Thắm, chăm sóc Phan Ngọc Bình từ nhỏ tên là Thắm Hiểu Anh. . .

Ngọc Bình xem cô ta như chị em. . . Không ngờ đằng sau cái lớp vỏ mỏng manh lại là một dã tâm to lớn. . . Hiểu Anh không muốn chôn đời mình trong nghèo khó. . . Mục tiêu cô ta vốn lớn hơn nhiều.

Một đêm vắng. . . Khi Ngọc Bình và Thiên Bích đang có xích mích, vòng tay đã quấn lấy anh! Say mê. . . khao khát. . . Quuyền rũ, gọi mời. Hiểu Anh chủ động, Thiên Bích không kiềm được lòng mình.

Những cái gì vụng trộm thường bắt đầu với tất cả đam mê. . . Thiên Bích từng nói với Hường Vân, ông ghê sợ bản thân mình, ghê sợ những làn sóng cuộn trào mãnh liệt không thể kiềm lại khi gặp gỡ Hiểu Anh.

Kết quả là một cái bào thai, cùng lúc với Ngọc Bình cũng đang hân hoan với niềm vui làm mẹ.

Thiên Bích – Ngọc Bình vì đứa con mà xích lại gần nhau và cũng vì đứa con mà Thiên Bích không làm sao vứt bỏ được Hiểu Anh. . . Cái vòng tròn lần quần ấy diễn ra cho đến lúc sự thật phơi bày. . .

Người chồng Ngọc Bình hết lòng yêu thương. . . Cô bạn mình tin tưởng. . . Mọi thứ mờ dần. . . Ngọc Bình trốn chạy thực tại. . . Đứa bé ra đời không có mẹ. . . Là Tâm Ninh. Từ nhỏ đã mất mẹ rồi.

Thiên Bích đau đớn tột cùng. . . Hiểu Anh dường như cũng tỉnh ngộ. . . Cô bỏ đi. . . Sau đó hơn 1 tháng sau trở lại với đứa bé còn đỏ hỏn. . . Giọt máu oan khiên. . . Kết quả của những đam mê.

Là bạn của họ, ông bà Hường từng không thích An Ninh. . . Cô bé con bên cạnh vẻ nhọt nhọt của Tâm Ninh đã mang một vẻ đẹp thu hút mọi ánh nhìn. . . Là sự hòa quyện của thanh khiết, ngây thơ cũng như yêu kiều diễm lệ. . . Nhưng tính cách của nó lại khác hẳn người mẹ. . . Dịu dàng song cũng rất kiên cường.

Bị người ta khinh thường, ghê lạnh cũng không khóc. . . Đôi mắt chỉ đọng lại một nỗi buồn mênh mông. . .

Nhìn vào đó, ông bà tin con bé không phải dạng vô liêm sỉ, đi quuyền rũ người mà nó không yêu.

Ông bà cũng đã nói với Triển Văn như thế. . . Nhưng rồi với sự bông bột tuổi trẻ, nó đã không tin người mà nó rất yêu. . .

2 năm chìm trong đau đớn. . .

Nửa năm dằn vặt, điên cuồng tìm kiếm. . . Hy vọng có thể làm lại từ đầu.

Bát nước đã đổ đi không làm sao hốt lại cho đầy được. . . Ngoài cách rót một bát nước mới. . . An Ninh đã có một chỗ dựa. Ông bà chưa từng thấy ánh mắt tràn đầy tin tưởng của con bé bao giờ, cho đến khi nó xuất hiện bên cạnh chồng. . .

- Em có muốn ở lại với Hường Tinh không?

- Em. . .

- Hai vợ chồng cùng ở lại đi! Lâu lắm rồi An Ninh mới về Trùng Khánh mà. . .

- Cháu có chút việc bận bác ạ! -Phương Đông nhìn sang vợ- Nhưng nếu em thích thì ở lại chơi vài ngày. . . Anh sang Thượng Hải chỉ có 3 hôm thôi.

- Dạ. . .

An Ninh ngập ngừng. . . Cô cũng muốn. . . Nhưng lại sợ. . . Không biết là sợ điều gì. . .

-Ngoan...

Phuong Đông bẹo má cô, dịu dàng:

-Hai bác cho cháu gửi An Ninh vậy...Cháu phải đi!

-Ừ...

Phuong Đông biết...Anh đang tự vạch một cơ hội...Cũng có thể sẽ là nỗi đau lớn trong đời anh...An Ninh còn vương vấn nhiều với Triển Vãn, không phải Phuong Đông không biết...Anh cũng hiểu tình cảm đã từng say đắm như vậy...Nếu không có sự kết thúc sẽ không thể nào quên...

Phuong Đông không phủ nhận là anh ghen.

Ghen mỗi lần An Ninh thần thờ nhìn anh, ghen mỗi lần anh hôn cô và chợt bắt gặp những giọt nước mắt mặn chát...Ghen điên cuồng khi cô đột ngột ôm lấy anh trong đêm, hay đáp lại anh bằng những nụ hôn biết lỗi...Lỗi gì? Lỗi không thể quên quá khứ phải không em?

Mỗi người có một quá khứ và nó đáng được trân trọng, nhưng mấy ai đang yêu đủ tình tảo để trân trọng những mảnh ký ức đẹp của bạn chung chăn gối, nhất là khi biết người đó vẫn chưa quên.

Phuong Đông thả một lần giày xéo mình trong cơn ghen điên cuồng để chấm dứt đi tất cả.

Anh muốn nụ cười đó trọn vẹn là của mình...Anh muốn nụ hôn cô dành cho là nụ hôn đam mê và dâng hiến...

Diệp Vũ đã hỏi:"Mấy sợ sao?"

-Ừ...Tao sợ...Nhưng tao tin...An Ninh sẽ chọn tao!

Lấy cái gì để khẳng định như thế thì Phuong Đông không biết...Nhưng anh tin...Tin vào con người anh đã yêu. An Ninh mềm yếu nhưng cô không phải là người dễ thay lòng...Đã thuộc về anh, trọn đời cô sẽ chỉ chung thủy với Hà Phuong Đông...

Đó là một canh bạc mà lần thứ hai trong đời, Phuong Đông không có gì đảm bảo chiến thắng ngoài lòng tin của bản thân mình...

.....Tiếng chuông dồn dập ngoài cửa...Hương Tinh ngẩng lên:

-Ai vậy ta?

Cánh cửa vừa mở đã muốn sập lại ngay.Ánh mắt Hương Tinh tràn đầy căm ghét:

-Là anh à?

-Tiểu Tinh-Triển Vãn vội vàng đưa chân giữ lấy cửa-Làm ơn...làm ơn cho tôi gặp An Ninh...

-An Ninh không có ở đây...Mà có thì nó cũng có chồng rồi.Anh làm ơn đừng quấy phá nó nữa...Để cho nó yên đi!

-Tiểu Tinh!

Là một tiếng gọi yếu ớt...

An Ninh đứng gần cửa...Khuôn mặt thanh tú tái nhợt...

-Cho anh ấy vào đi Tiểu Tinh...Mình có chuyện muốn nói...

Chỉ còn có 2 người...

Dưới gốc đỗ quyên, từng là nơi An Ninh gục đầu lên vai anh, khổ sở thừa nhận tình cảm của mình.

Nụ hôn đầu tiên cũng là ở đây...

-Em...em khỏe không?

Triển Vãn nhận ra mình vừa có một hành động bất nhã...An Ninh đã rút tay về:

-Em...em khỏe lắm!

-Nghe nói em đã ghé sang nhà bên ấy.

-Dạ...

-Anh...anh xin lỗi...

Xin lỗi? An Ninh nhìn Triển Văn, xót xa nhận ra anh tiều tụy đi nhiều:

-2 năm nay anh thế nào?

-Ba đã giao công ty cho anh...Anh...công việc cũng rất tốt.

-Vậy là em mừng rồi...

-An Ninh...

Anh có nhiều điều muốn nói...Nuối tiếc, cay đắng lẫn nhưng nhớ đê nặng con tim anh suốt thời gian qua.

-Anh...Anh đã rõ hết mọi chuyện...

-.....

Anh rất muốn xin lỗi em...Chuyện đó là anh hiểu lầm em.Là anh mù quáng. Nhưng vì anh quá yêu em.Anh không thể chịu được chuyện em và Vũ Thần...

-Em hiểu mà...

Em hiểu.

Nhưng em không quên được thái độ khinh thường của anh ngày đó.Tại sao anh lại không thể tin em? Em vốn đâu có cảm tình với anh ta? Tại sao tự nhiên lại có thể câu dẫn anh ta được?

Hay vì trong mắt anh vốn cũng có thành kiến đó ” Mẹ nào con nấy”, phải không anh?

Nếu ngày đó em làm theo lời anh, bằng lòng chứng minh...Còn tấm thân trong trắng để chứng minh, nhưng một mai không còn là xử nữ, xảy ra chuyện gì, em lấy gì để anh có thể tin?

Anh hối hận...nhưng đã không thể quay trở lại.

-Anh về đi! Chồng em cũng sắp về rồi...

Chồng em?

Em đang khẳng định bây giờ em đã thuộc về người khác...

Em muốn nói với anh rằng, sai lầm là sai lầm, không thể sửa sai?

-Em có biết ai cho anh biết em ở đây không? Là chồng em đó...Anh ta nói rằng, nếu em nguyện ý, anh ta sẽ không ràng buộc em.

An Ninh ngơ ngẩn...

Phương Đông...

Người luôn có đôi bàn tay dịu dàng ôm lấy cô...Anh là người nhắn tin cho Triển Văn?Để làm gì?

Điện thoại chợt có tin nhắn:

-An Ninh...Dù thế nào cũng được...Anh tin em!

Anh tin em?

Mất An Ninh nhòa lệ.

Đơn giản thế sao anh? Anh tin em? Tin em sẽ không yếu lòng, tin em là của anh mãi mãi.

Tin em đau lắm khi gặp người ngày đó...Nhưng cũng tràn ngập vui sướng khi nhận được tin nhắn của anh.

An Ninh ngược khuôn mặt đầy nước mắt lên:

-Em cảm ơn anh, anh Triển Văn...Em sẽ luôn nhớ anh...Nhưng em cũng thật lòng....Xin lỗi...

Cô cúi chào anh...Nhìn đáng thất thểu ấy mà lòng đau buốt. Song chuyện đã qua không thể nào quay trở lại. Hạnh phúc, đôi khi chỉ tới có một lần.

Tin nhắn vội gửi đi:

-Em thương anh!...

Người nhận là ‘Ông xã’ trong danh bạ máy.

Phuong Đông khẽ mỉm cười. Thương anh là đủ. Chỉ cần có vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đã Là Chuyện Của Hôm Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Con Đường Dài Trước Mặt Chúng Ta- Hoàn Thành Truyện

Trong căn bếp ấm áp, vòng tay Phuong Đông quấn quanh người vợ. Đang làm thức ăn, An Ninh vùng vằng đẩy anh ra:

-Đề yên cho em làm mà...Em nấu chè...Anh lên chơi với anh Diệp Vũ đi!

-Ừ...

Phuong Đông lên phòng khách. Niệm Bằng đưa đôi mắt thơ ngây nhìn anh:

-Bác ơi! Sao bác lên vậy?

-Ừ...Bác sợ Niệm Bằng ăn hết bánh của bác nên bác lên coi chừng...

-Niệm Bằng...Gọi là chú thôi con...Con gọi bằng ‘bác’, bác buồn, ăn hết bánh của con luôn kìa.

Niệm Bằng giương đôi mắt to tròn nhìn Phuong Đông...Nó cũng thích gọi chú hơn. Nhưng Phuong Đông đã nói, gọi là ‘chú’, sẽ bắt em bé trong bụng cô An Ninh ngủ yên, không được ra ngoài nữa...

-Nhưng em bé...

-Em bé nào? Em bé của con ở nhà mà...

-Em bé trong bụng cô...

Hiểu ra, Diệp Vũ cười sặc sụa...Thằng nhóc này, mới bé xíu thế mà đã bị dụ dỗ rồi.

-Không sao đâu con...Con thích em bé thì sau này theo xin cô An Ninh đấy. Chú không có quyền gì đâu...Thấy ba không? Chú cũng như ba vậy. Chú phải sợ cô mà...

-Dạ...

Thằng bé gật đầu, hùng hổ chạy vào bếp:

-Cô ơi! Con sẽ gọi chú là chú...Sau này cô sinh em bé, không được để chú mang đi nha. Cho Niệm Bằng mang về nhà!

Sau phút ngơ ngác, nhìn gương mặt đỏ bừng vì cười của chồng, An Ninh mới hiểu ra...Cô cũng đỏ mặt nhưng là đỏ vì ngượng ngùng, vì hạnh phúc. Tay cũng đặt xuống bụng mình.

...Buổi tối:

-Em! Anh mệt quá...Bóp vai cho anh đi!

An Ninh dịu dàng xoa bóp cho chồng...Được 1 lát, chợt anh lên tiếng:

-Khoan đã...Cách 1 lớp áo không thấy thoải mái chút nào...Đề anh...

Anh cởi phẳng chiếc áo sơ mi...Thân hình trần trụi của chồng khiến An Ninh càng ngượng hơn:

-Anh...anh mặc áo vào đi! Em...

Cô mặc chiếc áo ngủ bằng tơ màu trắng, quà tặng của mẹ chồng khi bà từ Mỹ về thăm...

Không quá hở hang nhưng phô bày hết những đường cong tuyệt mỹ. Phương Đông cộng nhẹ vào trán cô.

-Tối bây giờ còn ngại sao em? Niệm Bằng đã lên tiếng...Mình cũng nên tích cực một chút...Đừng làm cho người làm chủ như anh mất mặt chứ em.

-Anh...

Phương Đông hôn vợ nồng nàn...

Cô cũng hôn lại anh...Nụ hôn vẫn còn nhút nhát nhưng đã chứa trong đó ân tình, không miễn cưỡng, cũng không phải vì xin lỗi.

Anh hơi cuồng nhiệt...Chỉ có phần mạnh bạo khiến cô e ngại:

-Anh...nhẹ một chút...Em sợ...con...

Những cử chỉ hơi chậm lại rồi ngừng hẳn. Phương Đông sững sờ:

-Ý em là...

-Em mới thử hồi chiều- Mặt An Ninh đỏ rục nhưng tràn trề sung sướng- Em chắc là...có rồi...

Làm cha?

Phương Đông sững người trong chốc lát...khiến An Ninh cũng phải giật mình:

-Anh...anh Đông!

-Ừ...Em thay đồ đi...Mình đi bệnh viện kiểm tra đi em!

-Anh à...nhưng mà bây giờ...

-Đi kiểm tra đi em...Anh thực sự không chờ được...

Phương Đông ngồi trước cửa phòng đợi...

Anh đang hạnh phúc...Hạnh phúc là do tay Phương Đông giành lấy và giữ chặt. Một mai tan vỡ, chỉ có thể là do chính anh thôi!

Nhớ lại 2 tháng trước, trong căn phòng nhỏ, anh cũng từng hối hận, tại sao mình lại tạo cơ hội cho họ, lại tháo sợi dây cho họ...Liệu có khi nào...họ làm Phương Đông đau đớn đến chết không?

Anh hình dung đến gương mặt thanh tú của An Ninh, nghĩ đến một cô gái kiên cường, yêu mẹ, yêu bà, không dẹp bỏ lòng tự trọng bản thân...Cô là vợ anh...Và cô không lạnh lùng với anh!

Cho họ một lần đối diện chính là cho mình một cơ hội để tháo gỡ nút thắt trong lòng.

Quả nhiên từ hôm đó An Ninh đã không còn thờ ơ nữa...Những nụ hôn của cô và anh nồng nàn hơn, toàn tâm toàn ý hơn...Chuyện chăn gối vợ chồng bên cạnh tiếng gầm gừ trầm thấp còn có tiếng rên khẽ hạnh phúc...Trong vòng tay Phương Đông, An Ninh hoàn toàn buông thả chính mình...

Em thương anh...

Tại sao không phải là em yêu anh?

Thương có nghĩa là đã xem anh như một gia đình. An Ninh cần gia đình hơn là cần một tình yêu...Phương Đông đã là người thân thiết nhất đời cô...Trọn đời này cô là của anh...Trọn vẹn!

Một chút phương pháp, buông tay để mình lấy lại được nhiều...Còn nếu mất đi, chỉ có thể trách mình chưa làm cho người ta lưu luyến để xem ngày hôm qua đã là dĩ vãng.

Anh 31 tuổi, cô mới bước qua tuổi 22, cuộc sống hôn nhân còn rất dài, tạm thời thắng không có nghĩa là mãi mãi...Một giây sơ sẩy sẽ để tất cả trở thành

bong bóng xà phòng... Vất vả lắm mới tìm được song quảng đường gìn giữ mới là điều phải bận tâm.

Bên cạnh họ còn đó một Kiều Sương Diệp, một Trinh Tâm Ninh cảm ghét hạnh phúc, sẵn sàng bước vào bất cứ khi nào...

Từ trong phòng khám, An Ninh bước ra:

-Sao rồi em?

-Chúc mừng ông..Bà nhà đã mang thai 5 tuần...Thai rất khỏe mạnh...

An Ninh cười rạng rỡ.

Con cái...Một niềm vui và thêm một gánh nặng...Sinh ra một sinh mệnh vốn khó, đắp bồi cho sinh mạng ấy lớn lên và có ích càng khó gấp đôi.

Phuong Đông đưa tay quàng lên người vợ:

-Về thôi em...Anh phải nghĩ thêm vài cái tên của con mới được.

Mọi đau buồn xin gác lại hôm qua...Tương lai cũng đang mở rộng. Còn có một đoạn đường dài họ sẽ phải đi.

Một kết thúc chưa hẳn là thỏa mãn mọi người. An Ninh vẫn chưa trở lại với gia đình, Phuong Đông vẫn chưa hòa hợp và chấp nhận những người thân. Những kẻ xấu chưa bị trừng trị...Song, đôi đôi khi là vậy...Chỉ cần ta cố gắng nắm bắt hạnh phúc, đừng nên suy nghĩ quá nhiều. Mọi thứ thuận theo tự nhiên mà sắp xếp...

HOÀN TRUYỆN

Bạn đang đọc truyện *Đã Là Chuyện Của Hôm Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.